

รายงานการประชุมสภาผู้แทน
ครั้งที่ ๕/๒๔๘๒ (วิสามัญ) ชุดที่ ๑

วันพฤหัสบดีที่ ๒๗ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๘๒

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๐.๒๐ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทน : อนันต์มาชิกมาประชุม ๖๘ คน เป็น
องค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอเปิดประชุมต่อไป ตามระเบียบวาระที่ ๓
เรื่องที่จะแจ้งให้ที่ประชุมทราบ เฉพาะประชุมนี้ ไม่มี ระเบียบวาระที่ ๒
ข้าพเจ้าขอเสนอให้ที่ประชุม รับรองรายงาน การประชุมสภาผู้แทน ครั้งที่
๕/๒๔๘๒ (วิสามัญ) ชุดที่ ๑ เมื่อไม่มีผู้ใดทักท้วง ข้าพเจ้าขอจากประชุม
อนันต์มาชิกมาประชุม การประชุม ระเบียบวาระที่ ๓ กระทั่งตาม กระทั่ง
แต่เรื่องการตั้งข้าราชการของนายเกษม จงส์อัสดี ตามกระทรวงคมนาคม

นายเกษม จงส์อัสดี (กำแพงเพชร) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทุ
งอนันต์มาชิกมาประชุมกระทรวงคมนาคม ดังต่อไปนี้

๑. สายโทรเลขโทรศัพท์จากจังหวัดนครสวรรค์ ไปอำเภอ บรรพต-
พิสัยและไปอำเภอลาดยาว เหตุใดจึงปล่อยให้ชำรุดเสียหาย และรัฐบาล
ทราบหรือไม่ทำอะไรเสียหายไปเท่าไร

๒. รัฐบาล มีนโยบาย จะ จัดซ่อมแซม ให้ ใช้การ ได้ ค่ะ ไป หรือ ไม่
เพราะเหตุใด

๓. ตามที่รัฐมนตรี กระทรวง คมนาคม ตอบกระทุ ตามที่ ๕๑/๒๔๘๑
รับรอง จะจัดการย้าย เสาและสายโทรเลขโทรศัพท์ จากจังหวัด กำแพงเพชร ไป
จังหวัดตากจากที่ริมแม่น้ำโขงไปจัดตั้งแนวข้างถนนประชาธิปไตย กับรับจะ

จัดการ ค่อสายโทรเลข โทรศัพท จาก ขำเภอบรรพตพิสัย จังหวัด นครสวรรค์ ไปขำเภอเมืองจังหวัดกำแพงเพชรให้ชน เป็นเวลานานมาแต่ด ทำให้ยังไม่เห็นจัดทำ เพราะเหตุใด

นายปฐม โพธิ์แก้ว รัฐมนตรี : ทาง สายนี้ ได้ทำการ สร้างใน ครงการณพิพาทกับอินโดจีนฝรั่งเศส โดยขำหาดวงประจำจังหวัดนครสวรรค์ รับผิดชอบดำเนินการให้ แต่ครนถ้งครางทำจริง ๆ เข้า เข้าไม่เป็นที่ ไม่เป็นที่กันเป็นสารทงนน แต่ขำหาดวงประจำจังหวัดนครสวรรค์กับ ขำจะจัดทำเข้าใหม่ จึงได้ทำการสร้างขนเพื่อใช้งานชั่วคราวในครงการ นน ค่อมาทางสายนี้ ขำได้ขอให้ขำหาดวงประจำจังหวัดนครสวรรค์ช่วย จัดทำให้ในทำนของครางทดแอด ก็ข่งเชิญได้เข้ามาใหม่ ค่อมาก็ได้สร้าง สายบรรพตพิสัย แยกออกจากสายนี้ กับได้ข่งประมาณซ่อมเข้าสายเพียง เด็กน้อยเท่านั้น ระหว่างนั้นเองเข้าจะสายก็หายไปเรื่อย ๆ ครงการมาก ๆ ซ่อมแล้วหาย หายแล้วซ่อมตลอดเวลา ได้ข่งให้ท่างบ้านเมืองทราบ แต่ ก็หาทางที่ชวยจัดในเขตเขตำน ไม่สามารถที่จะจัดได้ เพราะฉะนั้น เข้าคงเสียหายโดยประมาณรวมหลาย ๆ ครงการ ๖ พันเมตร เพราะ เหตุนี้เองเข้าจะสาย จึงไม่สามารถ ที่จะซ่อมให้ใช้ได้ แต่ขำทางกระทรวง คมนาคมก็พยายามที่จะได้ทำการให้เป็นทีเรียบร้อยต่อไป

ในรัช ๒ รัฐบาลมันโยบายข่งแล้ว คือได้ข่งข่งงบประมาณซ่อมสาย ในข่งเองเป็นเงิน ๕๖,๖๖๕ บาทแต่ด

ในรัช ๓ ที่ข่งถามการข่งเข้าจะสายจากกำแพงเพชรไปตาก นั้น ทางกระทรวงคมนาคมได้รับปากกับทำนสำมาชิกสภาได้ นิ่งนอนใจ ได้ข่งบ งบประมาณเช่นดนี แต่ขำขอประทานโทษ ที่การข่งงบประมาณนั้นกจา เป็นจะต้งพิจารณาว่าข่งได้สำคัญจะข่งใดไม่สำคัญ เมื่อพิจารณากันแล้ว

ก็เห็นวรายที่คงไปให้แก่ท่านสมาชิกหนุ่มเงินไม่พอ จึงได้รับจะจัดการ
ต่อสายจากอำเภอบรรพตพิสัย จังหวัดนครสวรรค์ ไปอำเภอเมืองกำแพงเพชร
หน้าในปี ๒๔๙๒ ก็ได้ขอตั้งงบประมาณเป็นเงิน ๒๕๓,๓๕๓ บาท ทราบว่า
ได้ผ่านคณะกรรมการไปแล้ว ถ้าหากว่างงบประมาณนี้ได้รับอนุญาตเมื่อใด
ก็จะได้จัดทำต่อไป

นายเกษม จงสวัสดิ์ (กำแพงเพชร) : ตามที่ท่านรัฐมนตรี
ได้ตอบกระทู้ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าอยากจะขอความละเอียดในเรื่องข้อสาร
ของจังหวัดนครสวรรค์

ประธานสภาผู้แทน : เคยขอให้ข้อสังเกต หรือ แนะนำ ไม่ได้
ต้องซัก

นายเกษม จงสวัสดิ์ (กำแพงเพชร) : ขอซักว่าเท่าที่รัฐมนตรี
ได้ชี้แจงว่า เรื่องเจ้าโทรเลขหายอะไรเหล่านี้ ท่านมีนโยบายอย่างไรบ้างที่จะ
ทำเจ้าโทรเลขให้สำเร็จด้วยความประสงค์ของทวงถามและประชาชน ซึ่งเรา
รืออยู่แต่เวลานครสวรรค์กับกำแพงเพชรเป็นต้นทมิใจผู้ร้ายชุกชุม ถ้าได้
เจ้าโทรเลขแล้วจะเป็นประโยชน์แก่ทางการมาก

นายปฐม โพธิ์แก้ว รัฐมนตรี : ตามที่ท่านสมาชิกบอกว่าทำ
อย่างไร จึงจะไม่ให้มีการเสียหายได้เกิดขึ้น ทางกระทรวงคมนาคมก็จำ
เป็นจะต้องแจ้งไปให้กระทรวงมหาดไทยเป็นผู้พิจารณาช่วยเหลือในการที่จะให้
ตำรวจไปคอยตรวจตรา และทางกระทรวงคมนาคมก็ได้ตั้งงบประมาณ
ในกาวันเป็นเงิน ๓๖,๖๑๕ บาท

ประธานสภาผู้แทน : กระตุ้ข้อไปเรื่องเจ้าหน้าที่ป่าไม้จังหวัดเก็บ
เงินค่าภาษีถ่าน ของนายฮวด ของโรจน์ ตามกระทรวงเกษตรธิการ

นายฮวด ทองโรจน์ (มหาสารคาม) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม
ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการดังต่อไปนี้

เมื่อปลาย พ.ศ. ๒๔๙๓ พนักงานป่าไม้จังหวัดมหาสารคามเที่ยวเก็บ
ภาษีจาก ผู้นำถิ่นทุ่งข้าวไปขายในตลาดจังหวัดมหาสารคามหาบ ตะกร้าหาบ
ละ ๒.๐๐ บาท เวลาใดอยากได้ถ่านก็เก็บเขาถ่านทีเดียว ผู้ใดไม่ยอมเสีย
ภาษีให้ก็จับตัวส่งไปขังที่อำเภอเสลภูมิ เรื่องนันทกรบขอเท็จจริงหรือไม่
ระเบียบการท่านวางไว้ให้เต็มย่นพนักงานของกรมป่าไม้กระทำแก่ราษฎรทั่วไป
ซึ่งเป็นการเดือดร้อนเช่นนี้หรืออย่างไร สถานที่

พระชวงเกษตรศิลปการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร—
ธิการ : กระทรวงเกษตรธิการขอตอบดังนี้ เจ้าหน้าท่าป่าไม้จังหวัด
มหาสารคาม และทางการได้ประกาศ ในท้องที่อำเภอจังหวัดมหาสาร
คามว่า มีคนป่าไม้มาก ซึ่งถ่านนทเขตเทศบาลเมืองมหาสารคาม
เป็นเขตค่านป่าไม้ กรมหม่อมการ นำถ่าน ดังตาเข้ามาเจ้าหน้าทัก
คองเก็บตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๙๔ สำหรับการเก็บค่าถ่าน
ทางการได้กำหนดไว้ ให้เก็บเป็นอัตรา ถ่านไม้ซาก ถูกบาศก์
เมตรละ ๕ บาท ส่วนไม้อื่นๆ นั้นให้เก็บ ๒ บาท สำหรับการจับ
ถมนั้น ก็ยอมเป็นไปตามที่จะต้องปฏิบัติตามกฎหมาย ส่วนที่ถ่านทราบ
ว่าเวลาเจ้าหน้าที่อยากจะได้ถ่านก็เก็บเขาเช่นนั้น ย่อมเป็นขอเท็จจริงซึ่ง
กระทรวงเกษตรธิการจะได้สืบสวน

นายฮวด ทองโรจน์ (มหาสารคาม) : ข้าพเจ้าอยากจะใคร่ซัก
และเรียนถามท่านรัฐมนตรีเกษตรในข้อเท็จจริงว่า เวลาใดอยากจะได้
ถ่านก็เก็บเขาถ่านเป็นค่าภาษนั้นเป็นการชอบแล้วหรือ ความจริงเรื่องนี้เป็น

ขอเท็จจริง แต่ถาหาความจริงเป็นดังที่ข้าพเจ้าได้ตั้งกระทู้ถามน ท่าน
 จะจัดใการกับ เจ้าหน้า ทบไปไม่ ซึ่ง ไปเก็บ เขา ถ่านของ เขา มาเป็น ค่าภาษี นน
 เป็นการชอบแวดหรือ นนประการหนึ่ง ยกประการหนึ่ง เรืองนเป็น
 ขอเท็จจริงที่เจ้าหน้าที่ของท่านไปทำตั้งกระทู้ น ท่านจะทำการสอบสวนทวน
 เหตุผลถ้าจตุทุกจตุได้หรือไม่ ถ้าหากว่าท่านได้วางกฎเกณฑ์ ให้เก็บ
 เขาถ่านเป็นค่าภาษีแทนเงินอย่างนนหรือ ความจริงข้าพเจ้าผู้เป็นเจ้าของ
 กระทู้ขอมทราบคดา การทรวุ้บดได้วางระเบียบแวดเปิดเก็บค่าภาคหลวง
 หรือเก็บภาษีถ่านในทางเรียกเก็บเขาเงิน แคนเจ้าพนักงานของท่านไปเก็บ
 เขาถ่านเป็นการชอบแวดหรือขง ข้าพเจ้าขอเรียนถามอย่างน

พระช่วงเกษตรศิลป์การ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรา-

ธการ : เรืองนเป็นเรืองขอเท็จจริงที่เจ้าหน้าที่ไปขบขบไปโดยฉกรร เก็บ
 เขาถ่านแทนเงินนน กขอมผดระเบียบของกฎหมายที่ใดวงได้ ถ้าเป็น
 เซนนจริงแวด กระทรวงเกษตรกจะตองจัดการสอบสวนตั้งโทษ ตาม
 โทษานุโทษ แต่แวดถ่านกระทรวงเกษตรกาดงหาขอเท็จจริงตั้งททาน ได้ตั้ง
 มาในขอเท็จจริง อย่างน

นายชวด ทองโรจน์ (มหาสารคาม) : ข้าพเจ้าใกร้อยากจะทราบ

เรียนถามท่านรัฐมนตรีว เรืองนเป็นขอเท็จจริง แต่ข้าพเจ้ายนดทจะ
 นำไปให้ท่านเห็นขอเท็จจริง ท่านจะตั้งโทษ เจ้าหน้าท ของท่านหรือไม่
 การครองชีพของประชชนชาวจ้งหวัดมหาสารคาม แด่ก่อนร่อนชเรไรถ่านไม่
 แพงอย่างน นนแต่เจ้าหน้าทของท่านไปเก็บภาษีนอกเห็นขออำนาจหน้าท ขน
 จ้งเป็นการเดือดร้อนทวไป ข้าพเจ้าจึงใตนากระทู้นเขามาเรียนท่าน แต่
 เรืองนข้าพเจ้าขานำขให้ท่านเห็นขอเท็จจริงได้ทุกถักทาง ท่านจะกรุณาฉา
 ประการใหรือไม่

ประธานสภาผู้แทน : ขอปรายอย่างหนักไม่วิวเรื่อง กษณะ ชักาน
คือเรื่องรัฐมนตรีท่านตอบแล้ว ถ้าได้ขอส่วนได้ขอเท็จจริง อย่างท่านกล่าว
แล้ว ก็คงโทษตามโทษานุโทษ แต่ถ้าท่านจะชกักต้องอยู่ในประเด็น

นายสวัสดิ ทองโรจน์ (มหาสารคาม) : รัฐมนตรี ท่านรับสั่งว่า
เป็นร้อยเท็จจริง ท่านจะสอบสวนหรือไม่ ถ้าข้าพเจ้านำท่าน ชัก
เท็จจริงนั้นให้ท่านเห็นได้ ท่านจะเอาหรือไม่ จะได้หรือไม่ เเงดไหน
ประการใด

พระช่วงเกษตรศิลปการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรรา—
ธิการ : เรื่องนี้เกี่ยวกับข้อเท็จจริงและทางกรมป่าไม้ก็สอบสวน ข้อเท็จจริง
ไปแล้ว แต่ข้อเท็จจริงดังกล่าวนั้นอาจ จะชกัก แต่ อย่างไรก็ดี
ข้าพเจ้ายินดีตั้งโทษ ถ้าท่านผู้แทนผู้มึ่เกียรติจะนำข้อเท็จจริงมาประกม
เพื่อดำเนินการสอบสวน และจะได้ตั้งกรรมการต่อไปเพื่อชกักพอกผู้ททำผิด ใน
กระทรวงเกษตร จะขอบคุณเป็นอย่างยิ่ง

นายสวัสดิ ทองโรจน์ (มหาสารคาม) : เมื่อได้ฟังท่านรัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงเกษตรราธิการว่ายนัดนั้น ข้าพเจ้าเจ้าของกระทู้ถามไม่
สามารถที่จะนำพของชาวจังหวัดมหาสารคามมาให้ท่านสอบสวนได้ ถ้าท่าน
ตั้งกรรมการออกไปสอบสวนข้อเท็จจริง ยงจังหวัดของข้าพเจ้าได้ โดยเร็วหรือ
ไม่ประการใด ข้าพเจ้ายินดีจะนำไป เพราะถ้าราษฎรเดือดร้อนหลาย
สิบหมู่บ้านและหลายตำบลหนัก

พระช่วงเกษตรศิลปการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรรา
ธิการ : เรื่องนี้ท่านผู้แทนนำข้อหตุฐานมายังข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายินดี
จะนำหตุฐานส่งให้กรรมการไปสอบสวนในท้องที่ ข้าพเจ้าหวังว่าท่าน

ไม่ต้องนำราษฎรมายังกรุงเทพฯ จะได้จัดส่งเจ้าหน้าที่ใหญ่ออกไปสอบสวนให้โดยชัดเจน.

นายฮวด ทองโรจน์ (มหาสารคาม) : กระผมเองเป็นเจ้าของกระทู้นี้ ไม่ใช่เป็นเจ้าหน้าที่สอบสวนไม่สามารถจะสอบสวนมาเล่นของท่านได้ นอกจากท่านจะนำกรรมการเข้าไป.....

ประธานสภาผู้แทน : เคยคุยกับท่านอย่างนั้น ท่านบอกว่าไม่ได้หมายความว่าต้องนำราษฎรในจังหวัดมหาสารคามมา ขอให้ผู้แทนนำหลักฐานมาให้ท่าน ท่านจะได้ตั้งกรรมการออกไปอย่างนั้น.

นายฮวด ทองโรจน์ (มหาสารคาม) : การหลักฐานนั้นจำเป็นจะต้องไปสอบสวน นอกจากนั้นจะคงนำตัวผู้เสียหายหมู่บ้านเข้ามาเป็นการลำบากเหลือเกิน ท่านตั้งกรรมการไปพร้อมกับข้าพเจ้านั้นแหละจะเป็นการสะดวกมาก เป็นขอเท็จจริงอย่างท่านว่าไม่เลียง แต่หากว่าหลักฐานพยานตั้งที่กระผมทราบเวลานอนอยู่ที่จังหวัดผม.

ประธานสภาผู้แทน : ก็ไม่มีอะไรที่จะต้องตอบเป็นเรื่องบอกเล่ากันไป กระทู้นี้ต่อไปเรื่องขอใบยาสูบเวอร์ยี่เนียโดยไม่จำกัดโควตาของนายทองดี อีสราชีวิน ตามกระทรวงการคลัง.

นายทองดี อีสราชีวิน (เชียงใหม่) : เท่าที่ข้าพเจ้าได้ฟังท่านประธานอ่านกระทู้ข้าพเจ้าก็ตกใจความหมายของข้าพเจ้า กระทู้นี้ของข้าพเจ้ามีอยู่ในการขอใบยาสูบเวอร์ยี่เนียโดยไม่จำกัดโควตา และปรารถนาว่ากระทู้นี้ของข้าพเจ้าให้เป็นตายลักษณะอักษรไม่เต็ม เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้นี้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังตั้งตั้งแต่บัดนี้

๓. เป็นที่ทราบกันอยู่แล้วว่าใน ๔ จังหวัด จังหวัดภาคเหนือ คือ เชียงใหม่ เชียงราย พะเยา และน่าน ซึ่งเป็นแห่งที่ปลูกใบยาสูบพันธุ์ เวอร์ยี่เนี่ยชขายให้แก่โรงงานยาสูบของรัฐมาโดยรัฐบาลจำกัดโคกค้ำ ในการรับชบจากเจ้าของสถานเตาต้มใบยา และถาวรจำกัดโคกค้ำชบเช่นนี้เป็นเหตุให้กสิกรผู้ปลูกยาสูบได้รับความเสียหายแก่ชบมาก แต่ทางรัฐบาลรายได้ตัดลงมิใช่น้อยโดยมีบรรดาพระจันทร์ เกตุทัตของ และยังมีเงื่อนไขอย่างเกิดชบถาด ซึ่งทำให้รัฐบาลได้รับความเสียหายเป็นอย่างยิ่ง เพื่อบรรเทาทุกข์แก่กสิกรและรัฐบาลด้วยผลประโยชน์ทั้งสองฝ่าย ข้าพเจ้าขอเรียนถามว่า ท่านจะเลิกกิจการจำกัดโคกค้ำรับชบหรือไม่ หากไม่ได้เป็นเพราะเหตุใด

๒. เพื่อบริการประหยัดทั้งเวลาและประหยัดเงินค่าขนส่ง ใบยาตรงมาสู่โรงงานในพระนครปีละไม่น้อยกว่า ๒ ล้านบาท ข้าพเจ้าขอเรียนถามว่าท่านจะมีนโยบายสร้างโรงงานนอกพระนครในแห่งใบยาสูบให้มาก โดยเฉพาะในจังหวัดเชียงใหม่โดยด่วนจะได้หรือไม่

ม.จ. วิวัฒน์ไชย ไชยยันตี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง : กระผมขอตอบคำถามท่านเป็นข้อๆ ข้อที่ ๑ อธิกกำหนดโคกค้ำชบใบยาสูบ การปลูกค้ำชบไม่ใช่การชบ และในขณะที่ยังเด็กไม่ได้ เพราะเหตุว่าถาวรตัดไม่ได้ก็เพราะเหตุผลที่เป็นเรื่องเทคนิคเป็นใหญ่ คือใบยาเวอร์ยี่เนี่ยชได้บ่มเมล็ดจนจะคองเขามาทำพเชกชบหนึ่งทเรยถาวรตราขาย คือความชบ ถกถจกใบยาให้หมตแต่ถกพมส์คิม เขาไปใหม่คกรรมชบ เทานนตกรถ้าเราไม่ทำอชทเรยถาวรตราชบแล้ว ใบยาเวอร์ยี่เนี่ยชจะเกิดเป็นราชชบภายในเวลาประมาณสัก ๒ เดือน เมื่อเป็นราชชบก็ใช้ไม่ได้เลย การปลูกใบยาเวอร์ยี่เนี่ยชชบในบังกชบของการวัดตราขาย จะปลูกให้มากชบ ก้าชบเครื่องวัดตราชบทำไม่ได้ เพราะใบยาที่ปลูกชบจะเสียหาย

ข้อ ๒ โรงงานมอญหรือจะทำงานได้ ให้ประหยัดคอกขเมือซาบ
 ๒๕๐ ด้านมอญเท่านั้น เพราะฉะนั้นเราจะ
 คงโรงงานเช่นเช่นที่เชียงใหม่ ค่าทำหรัก็จะแพงชกกว่าในปัจจุบนนมาก
 ปรการหนง ออกปรการหนง ไบยาจะตามหรัของรตรายอยางที่เรยนมา
 ด้ง จังจะใช้ได้ เพราะฉะนั้นจะต้องมีการขน ไบยาจากภาคเหนือ
 ที่ปลูก ไบยาถบมาจากรุงเทพฯ เพอรตราย ถ้าจะไปมอญหรัทางภาค
 เหนือจะต้องขน ไบยาถบไปชกกเบนถบเพิ่มราคาผลตชนออก เพราะฉะนั้น
 ในขณะนังจะขังตงโรงงานมอญหรัทางภาคเหนือไม่ได้

นายทองดี อีสราจวิน (เชียงใหม่): ข้าพเจ้าขอความกรุณา
 ที่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังตั้งข้อไปน ตามที่ท่านบอกว่าการ
 ๕๕ ไบยานั้นไม่ใช่เป็นการซื้อเป็นการจำกัดโควตาให้ปลูก ทนข้าพเจ้าขอ
 ๕๕ ตามว่าเมื่อจำกัดให้ปลูกแล้ว อยากรทราบว่าในจังหวัดเชียงใหม่ให้โควตา
 ปลูกเท่าไร และนอกจากนรฐบาลรับซื้อเท่าไร นเป็นข้อหนึ่งที่ข้าพเจ้า
 ๕๕ ถาม ข้อ ๒. นอกจากจังหวัดเชียงใหม่แล้ว จังหวัดเชียงรราย จังหวัด
 ๕๕ แพร่ จังหวัดน่าน ท่านมีโควตาจังหวัดละเท่าไรที่ให้โควตาปลูก และ
 ๕๕ ท่านได้รับผลจากที่จำกัดโควตาเต็มตามจำนวนหรือไม่ นข้าพเจ้าถามเป็น
 ๕๕ ข้อ ๒ ทนข้อ ๓. พุดังเรื่องการตั้งโรงงาน ข้าพเจ้าขอความกรุณา
 ๕๕ ท่านประธานที่เคารพของข้าพเจ้าเพศกบปราชยประกอบนตักหนอย และจะได้ชก
 ๕๕ คชตามที่ท่านรัฐมนตรีว่าการ กระทรวง การคลัง ท่านได้ทรง คอบ ข้าพเจ้าเมื่อ
 ๕๕ กนดา ถ้าจะไปตั้ง โรงงานมอญหรัชในจังหวัดเชียงใหม่แล้วจะเป็นการทำ
 ๕๕ ให้เพิ่มค่าผลตชนนั้น ข้าพเจ้าขอเรียนถบท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการ
 ๕๕ คลังว่า ไบยาซึ่งผลตชนในจังหวัดเชียงใหม่ถ้าสมมตว่ามีโรงงานตั้งชนใน
 ๕๕ จังหวัดเชียงใหม่เป็นต้นแล้ว ที่บอกว่าจะเพิ่มค่า ไร่จ่ายในการ ผลิตนั้น
 ๕๕ ไม่เป็นมุลคความจรง ถ้าไม่ข้าพเจ้าถึงขอแ่งตงข้อเท็จจรงในทน คือว่า

แทนที่เราจะขนใบยาสูบจากเชียงใหม่ ซึ่งได้ผลิตขึ้นมาส่งมาโรงงานตรง
 ต้องเสียค่าขนานส่งไปวัด หรือค่าขนส่งไปหนึ่ง ๖ ด้านบาท เช่นนี้ จะบอกได้ว่า
 เพิ่มค่าผลิตอย่างไร ท่านข้าพเจ้าเห็นว่าที่รัฐบาลเสียไปปีละ ๖ ด้านบาทเป็น
 การเสียในทางที่ผิด เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอเรียนถามว่า มีแห่งผลิต
 ทางภาคเหนือ เช่นจังหวัดเชียงใหม่ เชียงราย แพร่ และน่าน เป็น
 จังหวัดที่ผลิตใบยามากที่สุดเช่นนี้แล้ว ทำไมท่านถึงไม่มีความประสงค์จะ
 ไปตั้งโรงงานในจังหวัดเชียงใหม่ เท่าที่ท่านอ้างบอกว่าจะต้องเพิ่มค่าใช้จ่าย
 ในการผลิตหรือเสียเวลาเหล่านั้น ข้าพเจ้าเห็นไม่เป็นความจริง เพราะ
 ฉะนั้นข้าพเจ้าขอขอกถามอีกครั้งหนึ่งว่าท่านจะมีนโยบายที่จะตั้งใหม่ นั้นเป็น
 ข้อเท็จจริง ข้าพเจ้าขอทราบก่อน

ม.จ. วิวัฒน์ไชย ไชยยันต์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :
 ตามที่ท่านสมาชิกได้ถามถึงเรื่องโควตาการปลูกใบยาสูบพิเศษมีมติเฉพาะมา
 ก็จะได้เรียนให้ทราบได้ คัดเลือกเป็นโควตาใบยาสูบสำหรับจังหวัดเชียงใหม่
 ปลูกภายใน ๒๔๘๐ ถึง ๒๔๘๓ โควตาใบยาสูบทั้งหมด ๓,๓๘๔,๐๐๐ กิโลกรัม
 สำหรับฤดู ๒๔๘๓ ถึง ๒๔๘๒ โควตาที่จะกำหนดให้ปลูก ๓,๒๐๐,๐๐๐ กิโลกรัม
 สำหรับจังหวัดเชียงใหม่กับจังหวัดแพร่ และ น่าน ก็มีโควตาที่เพิ่ม ขึ้น กว่าใหม่
 ๒๔๘๐ และ ๒๔๘๑ เหมือนกัน ส่วนที่ท่านได้ถามถึงเรื่อง โรงงานนั้นกระผม
 อยากจะเรียนอีกครั้งหนึ่งว่า โรงงานนั้นถ้าเป็นโรงงานเล็กค่าใช้จ่ายในการผลิต
 ก็ย่อมดีของแพงกว่าโรงงานใหญ่ นั้นเป็นของธรรมดาของโรงงานและได้เรียน
 เมื่อครั้งก่อนว่าโรงงานที่จะผลิตบุหรี่ ให้ได้ในทางที่ประหยัดที่สุด ก็คือ ประมาณ
 เดือนละ ๒๐๐ ล้านมวน ข้อประการหนึ่ง การตั้ง โรงงาน ทางจังหวัด
 เชียงใหม่กระผมได้เรียนเมื่อครั้งแล้วว่า จึงขยับใบยาเอาตราตั้ง โรงงาน
 ในกรุงเทพฯ เราต้องเสียค่าขนใบยาออกมา แต่ค่าขนใบยาเอาถ่านนี้เสีย
 กิโลกรัมละ ๘๕ สตางค์ เพราะฉะนั้นค่าขนใบยาทั้งหมดก็ไม่ถึงเงิน ๖ ล้าน

บาท อย่างตกต่ำเมื่ออีก จะเป็นเงิน ๒-๓ ล้านบาทเท่านั้น คราวนั้น
 ไปตั้งโรงงานจังหวัดเชียงใหม่ จริงอยู่เราอาจจะไม่ต้องขนไปยาดำแม้ว่า
 เราสามารถทำ ready to cut เชียงใหม่แต่เดิกันเมื่อเราทำ ready to cut เชียงใหม่
 ก็ต้องขนไปยามากรุงเทพฯ นั่นเอง และมีหน้าชาต้องขนกลับขึ้นไปอีก
 นอกจากนั้นยังมีวัตถุดิบ ๆ ในการทำบุหรี่ยังจำเป็นต้อง ขนไปจาก กรุงเทพฯ
 เหมือนกัน ด้วยเหตุ ๒-๓ อย่างที่กระผมเรียนมานี้จึงมั่นใจว่าถ้าไปตั้ง
 โรงงานผลิตบุหรี่ยังเชียงใหม่แล้ว ค่าผลิตจะแพงกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

นายทองดี อีสราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าขอชักชวน รัฐมนตรี
 วิจารณ์การกระทรวงการคลังตั้งคือไป ตามที่ท่านได้ทรงตอบ เมื่อก่อนว่า
 ค่าขนส่งไม่ถึง ๒ ล้านบาทนั้น ความจริงข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่าเฉพาะจาก
 เชียงใหม่จังหวัดเดียว ข้าพเจ้า หมายถึง ทั้ง ๕ จังหวัดที่ผลิต ไปยามา
 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าอยากจะถามว่าถ้ารวมทั้ง ๕ จังหวัดนั้นจะถึง ๒ ล้านบาทไหม
 เฉพาะค่าขนส่งขาดคง นั้นเป็นอีกข้อหนึ่งที่ข้าพเจ้าขอชักชวน ๒ ข้าพ
 เจ้าขอชักชวนว่าถ้าการกระทรวงการคลังต่อไปว่า ท่านได้คำนึงถึงผล
 อันจะเสียหายต่อไปข้างหน้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งของโรงงานมวนบุหร
 ยาลับหรือไม่ ข้าพเจ้าขอชักชวนอย่างเช่นเดิมคือว่า บรรดาโรงงานมวน
 บุหรี่เฉพาะแห่งเดียวในจังหวัดพระนคร ถ้าหากว่าจะเกิดไฟไหม้ครั้งใหญ่
 เขา ขอประทานโทษท่านประธาน คือเมื่อ ๒-๓ ฉันทเกิดชน ๒-๓ วัน
 คัดกัน หรือบางทีสงครามอันใดจะเกิดชนอาจจะถูกบอมม์ ทำให้เสียหาย
 ไฟเผาถาญในอนาคตนัด จะเอาอะไรได้ เพราะฉะนั้นขอเรียนถามว่า
 ท่านได้คำนึงถึงเรื่องนหรือเปล่า ถ้าจะให้ถูกหมดแล้ว ก็ควรที่จะย้าย
 โรงงานต่าง ๆ ออกจากแหล่งที่ผลิตมวนยานี้ไป ถ้าหากว่าท่านรัฐมนตรี
 ว่าการกระทรวงการคลังได้คำนึงถึงภัยในอนาคตนัดใด ๆ โดยแยก
 โรงงานบุหรี่ย้ายไปทางภาคเหนือโดยเฉพาะอย่างยิ่งจังหวัดเชียงใหม่ซึ่งเป็นจังหวัด

หมดมากที่สุดของนโยบายทางภาคเหนือแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่า จะเป็นประโยชน์ส่วนรวมของประเทศชาติ แล้วรัฐบาลก็จะไม่สูญเสีย ไปด้วยซ้ำอีกภัย ถ้าหากว่าอยู่ห่างเดียวกันแล้วเกิดไฟไหม้ขึ้น รัฐบาลจะสูญเสียไปเท่าไร เพราะฉะนั้นขอเรียนถามด้วยเจตนาอันดีของข้าพเจ้าว่า ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังจะทรงคิดตั้งโรงงานยาสูบ ในจังหวัดเชียงใหม่หรือไม่

ม.จ.วิวัฒน์ไชย ไซยยันต์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง : ที่ท่านถามขึ้น ถามถึงเรื่องค่าขนเม็ทนั้น ถ้าไม่ถึงหก ด้านบาทจะเป็นเงินเท่าไร กระผมขอตอบว่าคิดเศษเมื่อเร็ว ๆ นี้ จะเป็นเงินประมาณ ๖ ด้าน ๕ ด้านบาทต่อบี ส่วนที่ท่านกรุณาเป็นห่วงว่า ถ้าเกิดสงครามรบพุ่ง จะไม่มีหรือสูญนั้น ก็สงครามนั้นเป็นเหตุผิดปกติ เราก็คเคยผ่านมาแล้ว เคยทราบว่าเป็นอย่างไรเมื่อมีสงคราม ถ้ามีสงครามคราวหน้า ก็ปฏิบัติไปอย่างนั้น แต่ที่ถามว่าไม่ควรถังโรงงานยาสูบหรือจังหวัดเชียงใหม่ นั้น เพราะเหตุใด ก็คณะกรรมการห้องค้าปลีกเหมือนกัน ถ้าตั้งขึ้นแล้วจะต้องสู้บุหรี่แพงขึ้นในเวลานั้น

นายทองดี อีสราชวน (เชียงใหม่) : ความจริงเรื่องบุหรี่นั้น เมื่อสงครามคราวที่แล้ว จังหวัดของข้าพเจ้าไม่เคยขาดแคลนเลย ทมชาติเพราะทางพระนคร ทางรถไฟไม่สามารถเดินไปถึงเชียงใหม่ได้ ทางจังหวัดข้าพเจ้าไม่เคยขาดแคลน และยังส่ง มาขาย ที่จังหวัด พระนคร เสียอีกด้วย นับเป็นการอย่างหนึ่งที่ลดแต่ยงภาษี ข้าพเจ้ากตัญญูเช่นนั้น ท่านประธานที่เคารพทำให้ รัฐบาลขาดแคลนรายได้ ประมาณสักเท่าไร ในระหว่าง สงครามคราวที่แล้ว ท่านประธานที่เคารพยอมรับอยู่แล้วว่า

ประธานสภาผู้แทน : ให้เข้าประเด็น

นายทองดี อีสราชีวิน (เชียงใหม่) : ขอประทานโทษท่านประธาน ท่านรัฐมนตรีพร้อมทรงทราบแล้วว่า ภาษีในประเทศไทยรัฐบาลเราได้ โมนิโปลี่ผูกขาดไม่ให้เอกชน.....

ประธานสภาผู้แทน : ข้าพเจ้าบอกแล้วว่าให้เข้าประเด็น

นายทองดี อีสราชีวิน (เชียงใหม่) : ขอประทานโทษ เมื่อผูกขาดเช่นนี้.....

ประธานสภาผู้แทน : เคื่อนี้แล้ว ให้เข้าประเด็น จะมายืนเลี้ยงอย่างไร จะชักชัก ถ้าไม่ชักข้าพเจ้าจะให้คนอื่น

นายทองดี อีสราชีวิน (เชียงใหม่) : ขอประทานโทษ อย่างที่อ้างถึงข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเข้าประเด็นและจะชัก

ประธานสภาผู้แทน : ชักชักทีเดียว

นายทองดี อีสราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้า จะขอชัก ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังต่อไป ตามที่ท่านทรงตอบเมื่อก่อนว่า ในระหว่างสงครามถ้าหากว่าการติดต่อกับคมนาคมไม่สะดวกแล้วก็เกรงว่า จะหมดกัญชาในนี้ อย่างนี้ สำหรับจังหวัดข้าพเจ้าไม่เคยหมด แต่ข้าพเจ้ายังได้กราบเรียน ให้ท่านรัฐมนตรีทรงทราบแล้ว ท่านข้าพเจ้าเป็นห้องจังหวัดขอนแก่น ไม่ใช่เป็นห้องเพราะจังหวัดภาคเหนือโดยเฉพาะจังหวัดเชียงใหม่ ข้าพเจ้าเป็นห้องจังหวัดภาคกลาง ภาคใต้และภาคอีสานซึ่งคิดดูบมหรื เกิดของตราของและพระจันทร์เหล่านี้เป็นคน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าอยากขอเรียนถามว่า ท่านจะยืนยันเจตนาที่จะไม่สร้างโรงงานมถนบหรืชนิดก เช่น นนหรื นี ประเด็นหนึ่งทข้าพเจ้าถาม และข้อที่ ๒ เมื่อก่อนยังไม่เคยให้ข้าพเจ้าทราบเลยว่า การที่จำกัดโควตาในนี้คือหมายความว่าจำกัด

ให้เฉพาะเจ้าของเตาบ่มยาสูบ หรือจำกัดให้ชาวไร่ปลูกยาสูบขึ้นมา ท่าน
 ยังไม่ได้ตอบข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็แสดงเหตุผลที่ได้รับผลเสียหายอย่างไร
 ตามกระตู่ข้าพเจ้าบอกไว้ ผลเสียหายเกิดขึ้นแก่ราษฎรก็คือโดยอ้อม อย่าง
 ข้าพเจ้าขอเตาบ่มยาสูบได้แจกพันธุ์กล้าไปให้ราษฎรปลูก เมื่อปลูกขึ้น
 แล้วได้มากจนโคเคอร์ไปรดกชนเวลาไปขายให้แก่เจ้าของเตาบ่มยาสูบ เจ้าของ
 เตาบ่มยาสูบก็เอากเพ็นเฉพาะที่ดที่สุด ดีเหลือของดงทองค่านนมังที่คนหนึ่งเขา
 มาจำหน่ายคงพนักโต แต่เขาเอากเพ็นได้เพียงหนึ่งร้อยกิโลเท่านั้น นกก็
 จากนกกตง นั้นนับว่าเป็นผลเสียหายให้แก่เจ้าของไร่ทั้งจังหวัดอย่างมาก
 มายโดยประการเช่นนี้ ที่นผลเสียหายนั้นเกิดแก่รัฐบาลอย่างไรบ้าง ก็ได้
 เกิดอัตรากว่าเมื่พระราชกรเจ้าของไร่เขาขายให้แก่เจ้าของเตาบ่ม เจ้าของ
 เตาบ่มก็ไม่รับ โดยเอากเขาแต่ที่ด ๆ เท่านั้น ดงนั้นก็ดกเขาทาง
 ทุนราษฎรจะทำอย่างไร เมื่อทำไว้แล้วก็จำเป็นต้องขายไปในราคาถูก ๆ
 ยกตัวอย่างเช่นที่ด ๆ นั้น ราคาที่ไร่ละ ๒ บาท ส่วนที่ด ๆ ที่ทำแล้ว จะ
 ต้องตงหนักไร่ละ หนึ่งบาทเท่านั้น ทนเมื่อเจ้าของเตาบ่มขอในราคาถูก ๆ
 แล้วแทนที่จะขายเข้าในโคดค่าก็เข้าไม่ได้ เพราะว่ามีรัฐบาลได้บังคับไว้ว่า
 ให้ทำเพียง หนึ่งหมื่นกิโลเท่านั้นมากกว่านั้นทำไม่ได้ เพราะว่าเกินโคดค่า
 ไป ผลสุดท้ายก็ไปขายที่เตาบ่มเขาแล้วก็นักถูกตั้งเข้ามาขายในกรุงเทพฯ โดย
 ขายให้แก่พวกเจ้าเทศ ซึ่งพวกนั้นก็นำไปมอบให้ปลัดอมเต็ด นำมาขาย
 แข่งกับรัฐบาล นี่เป็นผลเสียหายแก่กระทรวงการคลังเช่นนี้ เพราะ
 ฉะนั้น ข้าพเจ้าขอทูลถามท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังว่า ท่าน
 จะทรงคิดป้องกันโดยวิธีใดที่ทำให้ภาษีอากรของ รัฐบาล เราที่ ไตรวงไหล ไป นั้น
 ท่านจะบังคับกันโดยวิธีไหน และจะจัดการโดยด่วนหรือไม่ และเท่าที่
 ข้าพเจ้าพูดมานี้ไม่ได้เป็นการหาเสียงแต่อย่างท่านประธานฯ

ม.จ. วิวัฒน์ไชย ไชยยันต์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวง

การคลัง: วัตถุประสงค์เบื้องต้น คือ จากัดจากตามเนื้อหาของการเพาะปลูก
แล้วเมื่อผู้ปลูก ๆ ได้ผลแล้วก็นำไปขายที่ปลูกได้นั้นมาขายให้แก่สถานที่คือโรงบ่ม
การช้อนโรงงานยาสูบได้กำหนดราคาไว้ว่าให้ชื้อในราคาเท่าไร คราว
ไปขายได้นำมาขายเป็นไปยาคูก็ได้ราคาแพง แลแต่ที่เด็กราคาถูก นั้นเป็น
ของธรรมดา เวลาไปยาคูได้แบ่งชื้อได้ถึง ๖ หรือ ๘ ชื้อ ซึ่งมราคา
ต่าง ๆ กัน ทั้งนี้ ส่วนไปยาคูว่าผู้ปลูก ๆ แล้วโรงงานไม่รับชื้อนั้น ถ้าเป็น
ความจริงก็เป็นไปยาคูที่ไม่ได้จริง ๆ คือชื้อนอกเป็นชื้อเท็จจริง ถ้าหากว่า
การกีดกันกีดกันนี้ ผลก็คือความยินยอมที่จะรับทราบเพื่อจะได้พิจารณา หรือ
ว่าการเพาะปลูกซึ่งไม่ได้ผลดี เป็นเพราะการเพาะปลูกไม่ถูกต้องตาม ชื้อ
นั้นถ้าได้ทราบก็จะได้ส่งเจ้าพนักงานให้ไปชี้แจงแนะนำกันเสียใหม่ เพราะ
การปลูกไปยาเจริญขึ้นนั้นไม่ใช่ของง่าย ส่วนที่ท่านถามถึงเรื่องโรงบ่ม
บุหรี่เชียงใหม่ กรมกักตุนขอเรียนอีกครั้งหนึ่งว่าเพราะเหตุผลต่างๆ
ที่เรียนมานั้นยังมีแต่การที่จะสร้างโรงงานบ่มบุหรี่ขึ้นที่เชียงใหม่

ประธานสภาผู้แทน : วัตถุประสงค์ไปเรื่องของการชื้ออายุดีเยี่ยม โรง
งานสุราปรุงพิเศษ ของนายบุญคุ้ม จันทรศิริสุริยวงศ์ ตามกระทรวง
อุตสาหกรรม นายบุญคุ้มไม่มา และได้ไม่เต็มข้อมหมายท่านผู้ใดได้
ผู้ถามไม่มากถือเอาเป็นอันชื้อไม่ตามชื้อบังคับ วัตถุประสงค์ไปเรื่อง องค์
การตั้งเคราะห์ทารก ของ พ.ท. พโยม จุลานนท์ ตามกระทรวงมหาดไทย

พ.ท. พโยม จุลานนท์ (เพ็ชรบุรี) : ข้าพเจ้าขอตั้งวัตถุประสงค์

ตามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ดังต่อไปนี้

คือปรากฏว่าในระหว่างนี้ทางหน่วยราชการหลายแผนก เช่น
หน่วยในกรมตำรวจ กรมรถไฟและแม้จนองค์การ อ.จ.ต. ได้มีการคิด

อาการตั้งแควะที่เด็กในคำธรรมเนียมต่าง ๆ ทั้งนี้โดยที่อาการประเภทนี้
มิได้ปรากฏอยู่ในประมวลกฎหมายหรือปรากฏเป็นพระราชบัญญัติผ่านรัฐสภา
ออกไป ฉะนั้นขอเรียนถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ถึงราย
ละเอียดในหลักเกณฑ์และที่มาแห่งอาการประเภทนี้

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
กระทรวงมหาดไทยขอตอบว่า เนื่องจากองค์การสหประชาชาติ มีเจต
จำนงจะสร้างสันติภาพ และสันติสุขถาวร โดยได้พิจารณาเห็นว่า หลัง
สงครามคราวนี้ มีผู้ยากไร้ขาดบ้านอาหารยา รักษาโรคเป็นจำนวนมาก
โดยเฉพาะอย่างยิ่งหญิงมีครรภ์และเด็ก เพื่อจะได้ช่วยเหลือแก่บุคคล
เหล่านี้ องค์การสหประชาชาติจึงได้ตั้งองค์การสหประชาชาติเพื่อตั้งแควะที่เด็ก
ขึ้นทำการมอบบัญชีให้ประชาชนทั่วโลกช่วยเหลือซึ่งกันและกัน รัฐบาลไทย
ก็ได้รับเชิญเข้าร่วมด้วย จึงได้ตั้งองค์การวิงวอนสหประชาชาติ เพื่อ
ตั้งแควะที่เด็กแห่งประเทศไทยขึ้น โดยมีคณะกรรมการดำเนิน จัดหาทุน
ร่วมตั้งแควะที่เด็กต่อไป องค์การจัดหาทุน องค์การวิงวอนสหประ
ชาชาติตั้งแควะที่เด็กแห่งประเทศไทยได้จัดทำโดยวิธีเรียกบริจาคให้มีการบริวต
การกฐา และเพื่อประชาชน ได้มีส่วนช่วยเหลือ ทอดถักกัน จึง ได้จัดทำ
แต่ฉบับวิงวอนตั้งแควะที่เด็กขึ้น โดยวิงวอนขอให้ประชาชนได้ช่วยกัน
ซื้อไว้เป็นครั้งแรก สู้ทุกแห่งพึงพอใจจะมีจิตศรัทธาบริจาคเท่าใด โดย
ให้หน่วยราชการต่าง ๆ ช่วยจำหน่าย ตั้งแต่เดือนที่ ๕ ธันวาคม ๒๔๙๓ ต่อ
มาได้เลื่อนไปจนถึงวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๔๙๓ ซึ่งขณะนี้ได้เลิกการ จำหน่าย
แล้ว เงินที่ได้จากการบริจาคทั้งหมดนี้ได้นำมาตั้งแควะที่เด็ก ใน ประเทศ
ไทย ๘๐% โดยไม่คำนึงถึงชนิด ชนิด ศาสนา ส่วนอีก ๒๐% ส่งไปตั้ง
แควะที่เด็กนานาชาติ

พ.ท. โยชม จุลานนท์ (เพ็ชรบุรี) : ตามที่ท่านรัฐมนตรีว่าการมหาดไทยได้ชี้แจงว่าการปฏิบัติ ในการจัดหาเงินประเภทนี้ ไปเพื่อการกุศล และไม่เป็นภาระบังคับ แต่คนมี นทานอ้างว่าเป็นแต่คนปองฉ้อฉล แต่คนนั้นข้าพเจ้าใครจะทราบเรียนต่อท่านประธานสภาว่าเท่าที่ข้าพเจ้าได้ตั้งรับฟังมารวมทั้งตนเองได้ประสบมาด้วยตนเอง รู้สึกว่าคำว่า "ฉ้อฉล" นั้น เป็นคำที่ไพเราะเพราะพริ้งมาก แต่ก็ไม่เหมาะสมกับเหตุการณ์ คือเพื่อกำการกุศลซึ่งข้าพเจ้าเห็นด้วยว่าควรจะเป็นเช่นนั้น แต่ว่าเท่าที่เป็นจริงนั้นข้าพเจ้าขอเรียนถึงข้อเท็จจริง หรือพฤติการณ์ อันหนึ่งเพื่อจะได้ ใคร่ครวญ ดูว่า ฉ้อฉลหรือไม่ ฉ้อฉล ข้าพเจ้าได้ไปดูโรงพักสถานีตำรวจบางซื่อ ได้มีทหารสองคนเข้าไปขอโอนทะเบียนรถจักรยานกัน เจ้าหน้าที่ได้บอกแก่ทหารผู้นั้นว่าจะต้องปิดอาคารระดมโปแผ่นกัน ถ้าไม่ปิดเขาทำให้ไม่ได้ ข้าพเจ้าใคร่จะศึกษาถึงเรื่องนี้ ข้าพเจ้าเข้าใจเหตุการณ์เหมือนกันแต่คนปองฉ้อฉล แต่เจ้าหน้าที่ไม่ฉ้อฉลผู้ที่ไปขอทำ เขาบอกว่าถ้าไม่ปิดเขาจะทำอะไรไม่ได้ เพราะเป็นคำสั่ง เขาได้รับมาอย่างนั้น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอเรียนถามท่านว่าเมื่อข้อเท็จจริง ในทางปฏิบัติทั่ว ๆ ไปไม่เป็นไปตามที่ท่านตั้งใจแต่แม้ในพระนครกันเอง ถ้านอกเขตพระนครออกไปจะเป็นถึงเพียงไหน และเท่าที่เบนฮุยเท่าที่ข้าพเจ้าไปเห็นนมมรณแรงกว่าที่ข้าพเจ้าได้เดา มากนัก แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่สมควรที่จะนำมาพูด ข้าพเจ้าจึงไม่ได้นำมาเรียน เพราะฉะนั้นขอเรียนถามว่าลักษณะการเรื่องนั้นท่านจะรับผิดชอบหรือไม่

นายเลียง ไชยบาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : ทางรัฐบาลขอทราบเรียนว่าดังนี้ คือเหตุการณ์นั้นมติดังที่ได้ตั้งมาแล้ว คือหมายความว่า เป็นการขอความร่วมมือ เพื่อกำการกุศล และเพื่อเกียรติยศของประเทศไทยของเราด้วย แต่ถึงอย่างไรก็ตามในทันทรัฐบาลจะขอฉ้อฉลให้ผู้นั้นโมทนาขอต่อคุณผู้สนั้น และเรื่องนั้นก็ตงดวงตาไปแล้ว ใครจะขอให้ให้

กรรมด้วยกัน และเนื่องจากผู้บริจาคนั้นในอนาคตจะถูกลงโทษก็ได้ แต่
เมื่อนักสังคมศาสตร์แสดงเป็นประโยชน์ข้อรับ อย่างนั้นถ้าหากว่ากรมการตรวจ
สำแดงประการใดก็อาจจะเป็นไปได้ เพราะวิธีปฏิบัติของคนส่วนมากถือ
ประโยชน์ที่จะสำเร็จงานเป็นส่วนใหญ่ ส่วนที่ถ้ารัฐบาลได้ตั้งไม่เป็นการ
บังคับนั้น รัฐบาลใครจะขอปฏิเสธ และอย่างไรก็ตามขอกราบเรียนว่า
เรื่องนั้นก็เลิกไปแล้ว

พ.ท. ไผยม จุลานนท์ (เพ็ชรบุรี) ; ที่ท่านรัฐมนตรีได้กรุณา
รับแจ้งและขอปรับความเข้าใจนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่มีความจะแจ้งขึ้นอย่างไร
แต่ใครจะเรียนถามว่าลักษณะอย่างนั้น เมื่อทำ อะไรไปแล้ว จะมาขอ
อย่างนั้น ข้าพเจ้าเองไม่อะไรหรอก แต่ผลอย่างนั้นเคยปรากฏมา
แล้วอย่างครั้งชากรแต่คนปี ค.ป.ศ. เคยทำความเสียหายแก่ประชาชนมาก
ในเรื่องภาษีอากร เพราะเขาเข้าใจผิดอย่างหนักเหมือนกัน อย่างที่เกิดใน
ต่างจังหวัดที่ส่งมารษณีย์หนังสือมาเพื่อประกอบขอเท็จจริงของข้าพเจ้า เช่น
ทอทยศอวราชฎ ในต่างจังหวัดนั้นไม่เข้าใจว่าอันนั้นเพื่อกรรณคดี และที่ท่าน
ขอรับให้เลิกกันไปนั้น ข้าพเจ้าเองก็รู้สึกความผิดอันนั้นท่านจะเลิกกันจริงๆ
โดยเราไม่มีข้อใจว่าเราจะไม่ทำอย่างไรนอกนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการ
อย่างนั้นอาจจะมีชนได้ออก และเบียดเบียนเสียหาย ข้าพเจ้าเชื่อเหลือเกินว่า
ราษฎรผู้ตั้งเงินไปนั้นถ้าเป็นกรรณคดี เขาเองก็มาจิตใจสูงเหมือนกันที่จะ
ยื่นตั้งต่อเพื่อกรรณคดี ไม่ใช่จากบอกมายังผู้แทน ไม่ใช่จะเสียตายเงินอะไร
หรอก แต่เขาเสียตายวิธีปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ปฏิบัติอย่างนั้น เรื่องนี้
ได้เคยเกิดเสียหายมาแล้ว ทำไมท่านจึงได้ทำอีก และขอเรียนว่าท่าน
บอกว่าเลิกกันท่านได้ตั้งเลิกไปเมื่อไร ข้าพเจ้าขอทราบอย่างนี้

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย
เดลินิวส์ ๑๓ ธันวาคม ๒๔๘๑

พ.ท. โปยม จุลานนท์ (เพ็ชรบุรี) : ข้าพเจ้ารู้สึกว่ถ้าอย่างนั้นบางทีข้าพเจ้าอาจจะรุนแรงไป ก็ไม่อยากจะพูดรุนแรง ที่ท่านรัฐมนตรีเข้มแข็งไปนั้น ข้าพเจ้าขอบอกว่าไม่เป็นความจริง ข้าพเจ้าได้ประสบด้วยตนเอง

ประธานสภาผู้แทน : คือทางรัฐบาล ตอบว่า เด็กเมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม

พ.ท. โปยม จุลานนท์ (เพ็ชรบุรี) : ข้าพเจ้าถึงได้เรียนถามอย่างนี้ถึงว่าไม่เป็นจริงอย่างนั้น ข้อเท็จจริงไม่เป็นอย่างนั้น ท่านจะว่าอย่างไร ข้าพเจ้ามีข้อเท็จจริงจะเข้มแข็งอย่างไร ข้าพเจ้าได้ประสบด้วยตนเองเมื่อวันที่ ๘ มกราคม เดือนนั้น นัดชดกันเกือบเดือน เป็นอย่างนั้นใครจะเรียนว่าท่านปฏิเสธอย่างนั้นไม่เป็นความจริง ข้าพเจ้าจึงขอเรียนถามว่าท่านคงระงับมา ท่านจะว่าอย่างไร เมื่อท่านตั้งผิดแต่ก็ยังไม่เปิดต่อไปอีก ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจเหลือเกินว่าไม่ตรงกับที่ท่านว่า ข้าพเจ้าได้ประสบด้วยตนเองที่ในพระนครเมื่อวันที่ ๘ นั้นเอง

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : คือข้อเท็จจริงนั้นความจริงของการณ์ ไม่ใช่เป็นของกิจการของรัฐบาลเป็นของกิจการของโตก ที่ในเรื่องนี้ได้ประกาศเด็กจริง ๆ แต่ถ้าหากถามอย่างท่านว่าเด็กทางรัฐบาลก็จะได้ข้อบ่งชี้ว่าเป็นอย่างไร เพราะว่าเราเด็กกันไปเด็กจริง ๆ เพราะฉะนั้นก็แต่ และขอขอบคุณท่านที่ได้ข้อเท็จจริงมาอย่างนั้น

พ.ท. โปยม จุลานนท์ (เพ็ชรบุรี) : ข้าพเจ้ารู้สึกว่ท่านรัฐมนตรีตอบยังค่อนข้างไม่ค่อยเด็ดขาด ข้าพเจ้าขอเรียนถามว่าข้อเท็จจริงมีอย่างนั้นอาจจะเกิดการทุจริตทางรัฐบาลสิ่งผิด ไปจริงแต่เจ้าหน้าที่ อากรแต่ตมมีอยู่ อยู่ในครอบครัวของเขาถึงท่านได้ระงับหน้ง ข้าพเจ้าว่าเรื่องของท่านเอง

นมดออย่างมาแต่ดวงแคแวง ๕.ป.๕. เป็นเรื่องที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ที่
คิดนเป็นการสมยอมเองนั้นยอมถูกลง ผู้เสียหายได้เสียหายไปเปล่า ๆ
เป็นส่วนใหญ่ และไม่ได้ขึ้นอยู่กับของของรัฐชาติ ทำไม้องค์การนี้มีอิทธิพล
มากเหลือเกิน ทำไมจึงเป็นอย่างนั้น องค์กรของรัฐชาติมีมากหลายทำ
ไมไม่ทำ จึงปล่อยให้ของกิจการเหล่านี้

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย
ที่ทางวาอ้อมเข้มนนกกวัง คชด้วยความนับถือท่าน องค์กรนี้ได้เติบโต
แดงเมื่อนท ๑๓ เมื่อท่านมาบอกวาเมื่อนท ๘ นั้นมอຍูกเกิดควมนับถือ
ท่านขึ้นมา ส่วนทมเกิดชนนกกตยงได้บส่วนได้ส่วนถ้าจะให้เชยทเดยอกจะ
หนักไป จึงได้ขอขบคนทว เมือเป็นชยงนแดงจะได้บส่วน ส่วน
ทวอชพตพตนกกแดงแต่ควมนับถือชงกรรมกรของเขา เพราะรัฐชาติไม่
ได้ไปคังอะไรเดยและรัฐชาติเองก็ไม่ได้ใช้ชานาชชยงหนงชยงใดเดย อาจ
จะเป็นเรื่องชงควมนับถือชงกรรมกรกเห็นจะเป็นได้ชยงน

ประธานสภาผู้แทน : กระจุกถามค่อไป เรื่องการ แลกเปลี่ยนเงิน
ตรากับญปน ของนายชอ้น อ้าพล กามกระทรวงการคลัง

นายชอ้น อ้าพล (สมุทรสงคราม) : ข้าพเจ้าชอตั้งกระจุกถาม
กามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง คังค่อไปนี้.

ด้วยบตนสงครามกได้สนสู่คตงเมือเดาหลายบมาแดง ในเรื่อง
การชอชยคคคกับญปนยอมได้รบควมดำบากมาก ทงในทางคังชค
เข้ามา และชยส่งชอกไป จึงชอเรียนถามว่า

๑. รัฐชาติได้เจรจามีปัญหาการแลกเปลี่ยนเงินบาทของไทย กับเงิน
เยนของญปน กับกองบัญชาการทหารสูงสุดสัมพันธมิตรในญปนบ้างแดง
หรือยัง

นายช้อน อ่ำพล (สมุทรสงคราม) : ท่านรัฐมนตรีกระทรวงพาณิชย์จะตอบว่า จะแจกเปลี่ยนหนังสือไม่ได้คิด เพราะถ้ายังไม่ได้ออกตัวอย่างเข้ามา ถ้าอย่างนั้นเขาจะแจกจ่ายกรมฉากรัฐบาลไปซื้อสินค้าเครื่องรถไฟอะไรต่างๆ ทางรัฐบาลได้ตกลงกันเป็นอัตราเงินเยนหรือว่าเป็นเงินดอลลาร์ หรือว่าเป็นการแจกเปลี่ยนชาวต่างประเทศกับเครื่องรถไฟเท่าที่ปรากฏว่าได้ไปขอขงญี่ปุ่นนั้นความเป็นจริงแค่ไหน ถ้าหากว่าเป็นเงินเยนนั่นเงินเยนต่อ ๓ บาท ข้าพเจ้าอยากจะทราบ ท่านรัฐมนตรีได้เคยตกลงอย่างไรบ้าง

พล.ต. เภา เพ็ญเสถียร บริษัทวิทยุทศกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ : เครื่องรถไฟที่เราไปซอกันนั้น คือค่าของกระทรวงคมนาคมทำสัญญาอันความรายดักษณะเครื่องจักร ทนการแตกเปิดอันสินค้าตราความเป็นเหรียญดอลลาร์อเมริกัน

นายช้อน อ่ำพล (สมุทรสงคราม) : ถ้าอย่างนั้นเมื่อท่านรัฐมนตรีพาณิชย์บอกว่าการตั้งซื้อรถไฟเป็นเรื่องของกระทรวงคมนาคม ข้าพเจ้าอยากจะทราบ กรมฯตอบด้วย และข้าพเจ้าได้ถามรัฐมนตรีคลังเงินเยนเป็นกบาทต่อเยน หรือกเยนต่อบาทหรือว่าจะแจกเปลี่ยนเงินดอลลาร์หรือแจกเปลี่ยนเป็นเงินค่ากับเขา ทนทานรัฐมนตรีคลังตอบแต่ก็โยนไปให้รัฐมนตรีพาณิชย์ รัฐมนตรีกระทรวงพาณิชย์โยนไปกระทรวงคมนาคม เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอแนะนำท่านประธานขอให้ท่านรัฐมนตรีคมนาคมได้กรุณาไปโปรดตอบข้าพเจ้าด้วย และอยากจะทราบจากเยนต่อ ๓ บาท หรือว่าจะซื้อขายเป็นเงินดอลลาร์ หรือเงินดอลลาร์หรือเขาจะแจกเปลี่ยนกับรถไฟ ข้าพเจ้าอยากจะขอทราบเรื่องการพดพนจึงขอตั้งขอถามเพื่ออยากจะทราบด้วย

แต่ถ้าจะให้จัดส่งไปอีกคงตกลงกับสำนักงานข้าหลวงตรวจพาณิชย์ เพราะ
เป็นนโยบายของกระทรวงนั้น

ตอบคำถามข้อ ๓ ชาวสารทตั้งไปนั้น เดิมทางกรรจําหน่าย โดยจังหวัด
หรืออำเภอเขาเอง ถ้าหากทางการไม่จัดทำเอง ก็ขายให้ร้านค้า
ช่วยหรือสหกรณ์แทนจนเป็นเรื่องทงจังหวัดได้จัดทำ แต่ที่ตั้งอยู่ในระเบียน
การของทางราชการต่อมาได้ให้ร้านค้ารับไปจําหน่าย จังหวัด
สงขลาได้มอบให้สหกรณ์จําหน่ายนั้นยังไม่ได้รับรายงานจากจังหวัด แต่ถ้า
สหกรณ์ทำในฐานะเป็นพ่อค้าของ หรือร้านค้าช่วยสหกรณ์ก็คงคิดค่าจัดทำ ๒
เปอร์เซ็นต์เช่นเดียวกัน

ตอบคำถามข้อ ๔ เมื่อหากทางจังหวัดได้มอบให้ร้านค้าของสหกรณ์
เป็นจุดจำหน่ายดังกระทรวงนั้น ร้านค้าของสหกรณ์ก็คงคิดค่าด้วยการ
ในการจัดทำ ๒ เปอร์เซ็นต์จากราคาขายเช่นเดียวกันกับร้านค้าจัดทำ เพราะ
ร้านสหกรณ์ ก็ได้คงขึ้นจากเงินทุนของประชาชนตั้งมาก (คือบรรดา
ราชการและประชาชนในจังหวัดนั้น) และมีวัตถุประสงค์ในการช่วยเหลือ
ในการครองชีพของราษฎรตั้งรวม เมื่อรับเป็นจําหน่ายจากจําต้องม
การในการใช้จ่ายแยกฉบับเรื่องเช่นเดียวกัน จึงจําเป็นที่จะบอกค่าใช้จ่าย
จ่ายเพื่อไม่ให้ขาดทุน ทั้งผลกำไรอื่นอาจจะมีส่วนนุกยอมเป็นของ ประชา
ชนตั้งรวมเช่นกัน

นายคล้าย ละอองมณี (สงขลา) : ข้าพเจ้าอยากจะทราบจําท่าน
ได้เข้าใจได้ทราบหรือ ไม่ว่าชาวสารทตั้งไปแต่จังหวัดนั้น เพราะอย่าง
จังหวัดสงขลาที่ท่านตั้งไปนั้นเขาคิดทำไรเท่าไร ท่านได้มีวิธีการระเบียน
การต่อส่วนบ้างหรือไม่ ชาวสารทที่ท่านบอกว่า ๒๕-๒๐ เปอร์เซ็นต์ แต่
ตามข้อเท็จจริงทางสหกรณ์ เขาไปขายราคาเดียวกัน คือ ๑ บาท ๔๔ สตางค์

ท่านทราบหรือไม่ หรือท่านไม่ทราบ ตั้งข้ออ้างไปแต่ดังกั้นแต่เวลา
 จะทำกัน นนชชหนึ่ง ออกข้อหนึ่งที่ท่านบอกว่าข้างสารตั้งไปให้สหกรณ์
 เป็นส่วนรวม ท่านถือว่าสหกรณ์เป็นของส่วนรวมของประชาชนอย่างนั้น
 ชาวเจ้าชอกจะเรียนว่าไม่ถูก ไม่ใช่ส่วนรวม ถ้าเป็นพรรคจากัดเห็น
 ชอบออกว่าส่วนรวมอย่างนั้นไม่ถูก คนถือหุ้นส่วนกับ สหกรณ์ มีไม่ถนัด
 คิดทำไร้อาเขา กับผู้ที่เป็นหุ้นส่วนสหกรณ์อย่างนั้นไม่ถูก ท่านมีระเบียบได้
 หรือไม่ว่าการสหกรณ์จะจ่ายข้างสารให้แก่ประชาชนนั้น ปฏิบัติอย่างไรหรือ
 ไม่ มีระเบียบทางปฏิบัติหรือไม่ หรือแต่จะจ่ายให้ ๑๐๐—๕๐๐
 กระสอบก็ทำไปได้ ชาวเจ้าชอกจะทราบอย่างนั้นด้วย ชาวเจ้าชอกจะ
 ทราบว่า ท่านได้คิดแล้วหรือยังว่าทำไร้อยะยะ หรือไม่มีทำไร หรือ
 ถ้าไรน้อย อยากจะถามท่านรัฐมนตรีแจ้งให้ละเอียดหน่อย

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย
 ตามที่ท่านถามว่า ทางรัฐบาลได้เข้าใจได้ข้อดีของบางหรือไม่ว่า ชาว
 ตั้งไป แต่ว่าจังหวัดนั้นเขาคิดราคากำไร ขอนดอบแต่ ก็สหภาพ
 คิดกำไร ๒ เปอร์เซ็นต์ ข้อข้อที่ ๒ ว่า รัฐบาลนี้ได้คิด หรือได้ข้อดีของ
 บางหรือเปิดว่า ทว่า ๒๕ เปอร์เซ็นต์ ๒๐ เปอร์เซ็นต์ ความ
 จริงได้ มีควรเป็นท่านเองว่า เขาไปปนหรือทำคณาภาพทำส่ง แล้วขาย
 ราคาเขย่งกัน ท่านหมายความว่าอย่างนั้น อันนั้นเขาขายของอย่างนั้น
 เขาก็ยังไม่ปรากฏว่าจังหวัดไหน แต่กรมของทุกอันมาทางกระทรวง คน
 กตงกรมการไปสอบข้อนี้ ทำไม่จึงตอบว่าไม่ทราบ เพราะธรรมดา
 เมื่อนการทางไหน การเขารัดเขาเปรียบเพื่อหากำไรก็มีอยู่ทุกแห่ง ทั้งนี้
 เป็นหน้าที่ของผู้ซึ่งขายแก่รัฐบาลกับประชาชน จะข้อดีของ กรมการ
 ปลดอมปนเขาเปรียบเพื่อหากำไรดังที่ท่านกล่าวแต่ รัฐบาลก็ไม่มองจนใจ
 เฉยและได้ข้อบ่งชี้จนแต่เพียงเรื่องอย่างเช่นจังหวัดระยองนครราชสีมา จังหวัด

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
 คำชกชอท ๓ คนท ๒ น ทวาเจ้าหนาทได้ตั้งชาว ๒๐ % และ ๒๕ % ไป
 ขายราคาเตยอกหนมคน คอามจริงเรียกจา เป็นการฝดระเบียบ ถ้าทาเซ่นหนหา
 อชเขาเปรียบประชาชน ขอนชาฟเจ้าจะส่บส่จนและชาฟเจ้าชอถามอ
 ทวามทจหวดตั้งชลาไซใหม่ ถ้าไซจะส่บส่จน ในชอทจวรัฐบาด
 มรเบียบหรือเปตาทเขาชวอสารไปส่งทน มอชคอบคุมคยาคี แตม
 การคาคทใหม่การเขาเปรียบชนนไทกตาวแตงกมบาง มกตงโทมกนชย
 คอบวาทจวรัฐบาดได้มรเบียบหรือเปต่า ขอคอบอามี ในชัษ ๒
 ทชกเมอกนส์ทกรณเจ้าหนายในการเขาเปรียบหรือเปต่า ชนนส์ทกรณ
 จะรบไปเจ้าหนายโกตเคยจวราคาเตยอกบเชกชนเพราะระเบียบชนเตยอกนจะเขา
 ชาวไปเจ้าหนายทางจหวดคตคย ทางจหวดคกมรเบียบทางจหวดแตง
 ชอเรียนยาอิกครังทงวาส์ทกรณไม่มส่ทชรบชะไรฟเคษ ชนณนเบนแต
 ผ่านทางกระทรวง ทางจหวดตั้งชลาทางกระทรวงไม่ทรามอวาส์ทกรณ
 รบส่ทชไป ถ้ามีไปรดแจ้งให้ทราบ

นายคล้าย สระองมณี (สงขลา) : ข่าฟเจ้าชยาคจะถามเบน
 คำส่ดท่ายอว่า ๓. ททวงส์ทกรณเขาไปจ่ายโดยเทาราคาทชาฟเจ้าเรียนมา
 นทางรัฐบาด จะหาทางส่บส่จน ชอเทจจรงเกยอกบคตทน และให้ตตตงมาจะ
 ได้หรือไม่ กบชอกชยาทงชวอสารชนคตถาจะมชนนส์ทกรณกมกจะจ่าย
 ให้แก่พอกพอกตาโดยอชหวดกเตยง อชนเบนการเขาเปรียบเพราะอ่าเบน
 ทนชองรัฐบาด แตงเขาเปรียบแก่ชางบาน ชงนบอ่าเบนการไม่เหมาะ
 ชาฟเจ้าชยาคจะชอทราบอ่า รัฐบาดจะคคจตหาอชแก่ไซให้ชน โดย
 ชยาให้เบนเชนในอชทตกปรกนจะได้อหรือไม่

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
ในการที่สหกรณ์ หาดขี้เหล็กได้ขอร้องรับจ้างตัดไม้ไปจำหน่าย แล้วนำไปขายให้
แก่คนอื่นนั้น รัฐบาลขอรับรองว่าจะจัดการทำการสอบสวน

ประธานสภาผู้แทน : หมอตเวตกระทู้แล้ว มีผู้เสนอญัตติ
ขอเปิดระเบียบวาระประชุม โดยให้ยกเขาระเบียบวาระที่ ๗ ของการ
ประชุมวอนนี้ เรื่องร่างพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมแก่ผู้ทำการปฏิวัติเพื่อ
ปรับปรุงและจัดระเบียบกองทัพบก ฯ นั้นชนมาพิจารณาก่อน ผู้เสนอมีผู้
รับรองถูกต้อง เชิญคุณเทพ ฯ

นายเทพ เกตุพันธ์ (อดตริตติ) : ในเรื่องตามที่ท่าน
นิยการ วรรรณ ได้เสนอร่างพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมแก่ผู้ทำการ
ปฏิวัติเพื่อปรับปรุงและจัดระเบียบกองทัพบก ฯ เมื่อคราวที่แตงน ข้าพเจ้า
จึงได้ขอขอร้องเรียนมา เนื่องจากข้อยุติคนควรจะได้นำมาพิจารณาก่อน
โดยหลักการที่ถามบรรดาผู้ที่ ได้ถูกขังนั้นเป็นเจตจำนงเดิมมาแต่จ รัฐบาล
เป็นการทรมานทรมานกันมาก อีกประการหนึ่งข้าพเจ้าขอขอร้องท่าน
สมาชิกผู้แทนได้ โปรดทำการร่วมกันว่า ควรจะช่วยเหลือผู้ที่ได้รับทุกข์เช่นนั้น
ด้วยเหตุผลที่สมควร ผู้ที่ตามค้นหาได้มีเจตจำนงที่จะทำด้วย.....

ประธานสภาผู้แทน : ยุติต้นของท่านขอให้เปิดระเบียบวาระ
นายเทพ เกตุพันธ์ (อดตริตติ) : คือถ้าหากว่าทางสภานจะ
ได้กรุณาอนุมัติให้ข้าพเจ้าขอขอร้องผู้คนที่คนมากก่อนญัตติอื่นแล้ว ก็จะเป็น
พระคุณยิ่ง

หลวงอรทพรพิศาล (ตราต) : ระเบียบวาระต่อไปนี้ ตาม
ธรรมเนียมต้องถึงร่างพระราชบัญญัติการเสนอเรื่องราอของทุกซ์ และร่าง
พระราชบัญญัติใดคางมาถึงต้องครั้งแล้ว และเป็นส่วนหนึ่งซึ่งจะระงับ

ความเดือดร้อนของประชาชนทั้ง ๑๘ ตำบลคน ผมเห็นสมควรเหตุอัน
 จะชอกแวกที่สุดที่จะไว้ได้ เพราะเหตุว่าเพื่อกำไรความเดือดร้อนของ
 ประชาชน สืบร่างพระราชบัญญัตินิติโทษกรรม ฯ นแบบการช่วยประธา
 ษณเพียง ๒๐ - ๓๐ คนเท่านั้น เพราะฉะนั้นไม่จำเป็นที่จะต้องรื้อคดี
 เวลาทำงานเพื่อประชาชนทั้ง ๑๘ ตำบลคน ก็เพราะเป็นเรื่องเดือดร้อนในทุก
 วน เพราะเป็นเรื่องซึ่งเดือดร้อนอยู่ทุกวัน ฉะนั้นขอให้ระเบียบวาระ
 คงเป็นไปตามเดิม

ประธานสภาผู้แทน : เมื่อมีผู้เสนอและมผู้คัดค้านเช่น ชาติพ--
 จากขอความเห็นที่ประชุม ท่านผู้ใดเห็นควรเปลี่ยนแปลงระเบียบวาระ ขอ
 ได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๘ คน

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยก
 มือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๓๓ คน

ประธานสภาผู้แทน : เห็นควรเปลี่ยนแปลงระเบียบวาระมี ๘ คน
 ที่ไม่เห็นด้วยมี ๓๓ เป็นอันว่าที่ประชุมไม่อนุมัติให้เปลี่ยนแปลงระเบียบวาระ
 คือไปเข้าพเจ้าขอเสนอให้ที่ประชุมพิจารณาตามระเบียบวาระที่ค้าง คอยร่าง
 พระราชบัญญัติการเสนอ เรื่องร่างรองทุกขที่พิจารณาตามมา ในการ
 พิจารณาที่ค้างจนก่อนถึงมาตรา ๕ ทวิ ๒๓ ขอเชิญกรรมาธิการเข้า
 ประจำที่

คณะกรรมการเข้าประจำที่

ประธานสภาผู้แทน : เมื่อวันก่อนได้พิจารณามาถึงมาตรา ๕
 ทวิ ๒๓ เพราะฉะนั้นเรื่องที่จะพิจารณาเฉพาะหน้า คือ ๒๓ ขอ
 มาตรา ๕ ทวิ

หลวงอรรถพรพิศาล กรรมการ : ในมาตรา ๔ ทวิ ขณู ๓
นี้ สืบมาจากมาตรา ๔ เดิม ขณูมาตรา ๕ ซึ่งไม่ได้แก้ไขเพิ่มเติม
แต่ก่อน เพราะฉะนั้นขอให้ผู้ที่จะขอแก้ไขไปตรวจพิจารณาข้อความอย่าง
ต้นร่างตอนรับหลักการไป เพราะฉะนั้นในการที่จะขอแก้ไขนั้นคงจะ
คิดว่ายกเลิกมาตรา ๔ ทวิ ทั้งหมด แล้วไปใช้มาตรา ๔ เดิม

นายเน้น เกษสุวรรณ (กระบี่) : สำหรับมาตรา ๔ ขณู ๓
ข้าพเจ้าเป็นผู้เสนอขอให้ตัดออก ข้าพเจ้าของใจอยู่คนหนึ่งในตอนที่ว่า ขอ
ประธานโทษที่จะต้องออกชื่อ คือท่านรัฐมนตรีกระทรวงยุติธรรมกล่าว
ว่าท่านขณู ๓ ในมาตรา ๔ นอกแล้ว ก็กิจการต่าง ๆ เกี่ยวข้องการตั้งป
ทานก็ดี สิ่งใด ๆ ต่าง ๆ ที่คณะรัฐมนตรีได้พิจารณาอนุมัติไปแล้วนั้น อาจ
จะไม่ใช่เป็นโทษกับบุคคลใดบุคคลหนึ่ง และทำเป็นเรื่องราวร้องทุกข์เสนอ
คณะกรรมการนั้นจะทำให้เกิดการยุ่งยาก และเป็นภาระลำบาก ขอน
ตัวเขาไม่เชื่อเลยว่าในฐานะที่ท่านจอมพล ป. พิบูลสงคราม เป็นนายกรัฐมนตรี
มนตรีจะกระทำในสิ่งที่ไม่ดีเขาได้ เพราะฉะนั้นในการที่จะเอาคนมาอ้าง
เพื่อกีดขวางในการที่ข้าพเจ้าขอเสนอให้ตัดออกนั้นยอมเป็นไปไม่ได้ ฉะนั้น
ให้เป็นไปไม่ได้เช่นนั้นก็ทำให้ประชาชนคนทั้ง ๆ ไปมองเห็นไปว่า คณะ
รัฐมนตรีทำอะไรไม่ได้เสียแล้ว เพราะฉะนั้นจึงหวังทางมากตลกหรือ
กันเขาใจเสียอย่างนั้นเป็นการที่ไม่ชอบ ข้าพเจ้าก็ได้ทราบเรียบร้อยแล้วความ
กฎหมายฉบับนี้เกิดด้วยเรื่องราวร้องทุกข์ ได้มอบหมายให้กับคณะ
กรรมการเท่านั้น ไม่ได้มอบหมายให้ท่านนายกรัฐมนตรีหรือคณะรัฐมนตรี
พิจารณาข้อหาอะไรเลย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าไม่จำเป็นเลยใน
การที่จะตั้งให้ท่าน นายกรัฐมนตรี หรือคณะ รัฐมนตรี มารับผิดชอบในเรื่อง
ควรจะเป็นกลาง เพราะถ้าเหตุการณ์เรื่องราวร้องทุกข์นั้นมันอาจจะเกิดขึ้น

ได้ไม่ต้องโดยตรง คณะกรรมการตามพระราชบัญญัติทางหนึ่ง และ
อีกทางหนึ่งมีอาจจะผ่านมาทางกิจการบริหารก็ได้ เช่นยกตัวอย่างในทฤษฎี
เช่นข้าราชการในข้าเกอโตข้าเกอหง กระทำผิดชอบจนครบประการชนก
ยอมมีสิทธิตามกฎหมายในการร้องเรียนต่อผู้บังคับบัญชา เป็นต้นว่า
นายอำเภอเป็นต้น เมื่อร้องเรียนจนมาแต่อกต้องมีการตั้งคดี และนาย
อำเภอก็ต้องไป ถ้ากิจการนั้นไม่สำเร็จก็ร้องเรียนขึ้นไปถึงข้าหุดง
และถ้าไม่สำเร็จก็ต่อไปถึงรัฐมนตรีมหาดไทย และถ้าหากว่ากิจการนั้น
ยังไม่สำเร็จก็อาจจะไปถึงคณะรัฐมนตรีและนายกรัฐมนตรีได้ ทางนี้เป็นยก
ทางหนึ่งซึ่งพฤติการณ์มันเป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นในเรื่องเหล่านี้จะเกิด
กันไม่ให้อาจารย์ทำเสียเช่นนี้เห็นกันว่าไม่ชอบ คือถ้าหากฝ่ายบริหารได้ร้อง
เรียนขึ้นมาแล้ว ราษฎรหรือผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนเห็นว่าไม่เหมาะ ไม่
เต็ม ไม่ควร หรือเข้าใจไปว่าผู้ใหญ่อาจจะเอาใจข้างฝ่ายบริหารมากไป
เห็นแรกมีสิทธิตามกฎหมายที่จะยื่นผ่านไปยังคณะกรรมการได้ แต่ถ้า
หากจำเอนของผู้บังคับบัญชาอยู่แต่อย่างใด เขาก็เสียสิทธิของเขา แต่ไม่
ชอบด้วยตัวบทกฎหมายเลย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าชนกควรตั้งใน
การที่จะตั้งออก ๑. เพื่อประโยชน์ให้ราษฎรได้มีสิทธิตั้งคำถามมุ่งหมาย
ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งก็เพื่อที่จะเปิด
ทางให้ราษฎรได้ร้องเรียนถึงรากรของทุกจัดโดยประการต่าง ๆ ไปยังฝ่ายบริหาร
หารได้โดย เพราะฉะนั้นการที่จะขอให้นั้นเขาใจนั้นมันจะทำให้ความ
เสียหายดังที่ข้าพเจ้ากล่าวมาแล้วโดยเกิดโดยการร้องทุกข์ประการหนึ่ง และ
อีกประการหนึ่งประชาชนอาจจะเข้าใจว่าคณะรัฐมนตรี คณะรัฐมนตรี
นั้นอาจจะทำอะไรไม่ได้เขาได้ จึงมาไม่ลืเขาได้ ซึ่งตามกฎหมายฉบับนี้ไม่ได้
บังคับเอาใจแต่ของรัฐมนตรีหรือนายกรัฐมนตรีขาด เพราะฉะนั้นเรื่องนี้จะขอ

ย่นย่น ส่วนทททานกรรมาธิการฯ แจงมายกจากอันมาร่างไว้ในททโดยไม่ได้
 เพิ่มเติมอะไรเลยน่น ถาพตตามทตถกแดงเมือททนยกมา แดระตามคัตว้างพระ
 ราชบัญญัติคนกมการชดเส้นใต้ สมารักกมสัททในการทจะอภิปรายหรือคัต
 ส่วนใดส่วนหนึ่งออกก็ได้ ไม่จำเป็นว่าเมือคตตอน ๓ นออกไปแดงก็จะต้องคัต
 ทงมาครานน เป็นไปไม่ได้ นนเบนอชการทททกรรมาธิการกตบเสียดเพอ
 กบยงจิตใจของสมารักกมให้คตออกน่น ไม่ชอบ คอทททททททททททททท
 ชอบด้วยทตถกการแตรชบั้งคตบแดง เพราะฉะนั้นในการทคณกรรมาธิการ
 มาทางเสนน่นนไม่ถูก แดะทททสมารักกมย้าได้เข้าใจเขวตามททกรรมาธิการ
 พุดได้ เรามสัททคตโตอัน ๓ น เพราะฉะนั้นขอย่นย่นตามเดิม

พ.ต.ต. หลวงเจริญดีการวการ (อุทัยธานี) : มาตรา ๔ ทวิ ๓

น ตามททกรรมาธิการได้แก้ไข กระผมไม่เห็นพ้องด้วยเลย เพราะเหตุว่า
 เรื่องนี้.....

ประธานสภาผู้แทน : เดียว ซากันเสียดแดง คอคตไปนคตของเบน
 สนับสนุน

นายสวัสดิ์ สารศาสตร์ (กาญจนบุรี) : ตามททกรรมาธิการได้

เพิ่มมาตรา ๔ ทวิ ๓ นทททททททททททททท เพราะเหตุใด เพราะเหตุว่าใน
 องค์กรบริหาร คณะรัฐมนตรี เป็นผู้มีอำนาจจะทำการอย่างหนึ่งอย่างใด
 คณะกรรมการ เื่อกรวของทุกช กม ใช้วา จงเบน ผู้ทตง อะไรใดเคตขาด ตามท
 ร้องทุกชั้นนททานได้ ทอชเวลานมอชการบริหารคือคณะรัฐมนตรี แดะเมือ
 เื่อกรวของเหล่านคณะรัฐมนตรีซึ่งเบนผู้ททบริหารเบนผู้รับผิดชอบ ได้ส่งไป
 เคตขาดแดงก็ไม่จำเป็นที่จเรตของกตทกตบมา ให้ คณะกรรมการ เื่อกรว ร้อง
 ทุกชชก ทททททททททททททท ทททททททททททททท ทททททททททททททท

๑๑.๔๕ น.

พ.ต.ต. หลวงเจริญตำรวจการ (อุทัยธานี) : มาตรา ๕ ทวิ ๓
 นี้ กระทบเห็นว่าการคัดออก เพราะเหตุว่า ในเรื่องชนคนข้าพเจ้าขอ
 อ้างว่า ตามขรรคมดา ท่านผู้ใหญ่ทำผิด ใจแดงประชาชนจะร้องฟ้องก็ได้
 และขอไม่ให้จัดการเรื่องนมนน เหมือนเรื่องของข้าพเจ้าเอง คือข้าพ
 เจ้าเกิดเรื่องกับข้าหลวงภาค ๒ แต่รัฐมนตรีในกระทรวงมหาดไทยกลับตอบ
 ว่า เป็นเรื่องเล็กน้อย และข้าพเจ้าได้ขึ้นไปเยี่ยมท่านจอมพล ป. พิบูลสงคราม
 ท่านก็บอกว่าเห็นควรด้วยที่จะเลิกต่างกันไป แต่เรื่องของท่านไม่ได้ คิดว่าผู้
 เสียหายเสียหายประการใดจริงแท้แค่ไหน ถือว่าเป็นผู้ใหญ่แล้วทำอะไรไม่
 ผิดหมด เรื่องชนคนแหละ

ประธานสภาผู้แทน : เคยด นังก่อน ถ้อยคำที่จะกระทบกระ
 กระทบจะกระทบระมัดระวังหน่อย คือขอให้เกิดเรื่องนมนนของ ให้เลิกแล้วค่อยกันไป
 ไม่ใช่ค่อยอย่างสำหรับในกรณีนี้ คือให้เกิดเรื่องนมนนทุก ๆ ไป เพราะ
 ฉะนั้นไม่ใช่ค่อยอย่างสำหรับกรณีนี้ เพราะฉะนั้นถ้อยคำที่ไปกระทบถึงผู้อื่น
 ขอได้ โปรดระมัดระวังหน่อย

พ.ต.ต. หลวงเจริญตำรวจการ (อุทัยธานี) : เพราะฉะนั้น
 กระทบขอทราบเรียนว่า เรื่องเช่นนี้ถ้าหากว่าผู้ใหญ่เป็นนักจะเคยไปหา
 ว่าผู้ใหญ่ทำอะไรไม่ผิดคนหลายสิบเรื่อง ซึ่งกระทบเคยตั้งเกิดมาแต่ครั้งในสภา
 ที่กระทบกับราชการเคยมีเรื่องเช่นนี้ เพราะฉะนั้นผมเห็นว่าอนุมาตรา ๓
 นี้ควรคัดออกไม่สมควรจะเอาไว้ เพราะเหตุว่าการกระทำใด ๆ ก็ดี
 ผู้น้อยไม่ค่อยได้กับความยุติธรรมเพราะผู้ใหญ่ อันนี้ทำให้เกิดเรื่องอัน
 ตั้งใดสมควรแก่ไหนนั้นผมเห็นว่าควรจะให้ดำเนินไปตามเหตุการณ์ เพราะ
 ฉะนั้นผมเห็นว่าควรคัดออก.

๑๑ ๔๘ น.

นายวัง สติบุตร (แพ้ว) : มาตรา ๔ ทจ ขนุมาตรา ๓ น
 กระทบเห็นว่าไม่สมควรจะคัดออก เนื่องจากเหตุผลว่า ถ้าเรามีบัญญัติ
 ใจตั้งแต่อกหมายความว่าเรื่องราวของทุกขทเกิดชนก่อน ๆ นั้นมากครั้งคณะ
 รัฐมนตรีหรือนายกรัฐมนตรีได้ตั้งเตตชาติไปแล้ว ก็ขอพินเอามารองใหม่
 ไม่ได้เป็นการชอบด้วยคความยุติธรรมแต่อย่างใด ถ้าหากว่าคดีทงตั้งททานตั้งมาชก
 ชึ่งใจแล้ว แต่ว่าเรื่องราวของทุกขทเกิดชนภายหลังหรือเมษก่อน ๆ
 ๓๐ ปีมาแล้วซึ่งคณะรัฐมนตรีชชาติไปแล้วก็นำเอามารองทกชนใหม่เป็นการ
 ฟ้าชาอกันไป เพราะฉะนั้นจะเอาความเมษกรรมทไหน คชเมษเรา
 ว่างทุกขไปแล้ว ผู้กล่าวหาและกล่าวแก้ขอจะปรับปรุงข้อเท็จจริงมาว่า
 กันใหม่ แต่เราจะเอาความยุติธรรมทไหนกันซึ่งเขาพเจ้าเห็นเป็นตงน เมษ
 เป็นชนนแต่ชเขาพเจ้าจึงเห็นวาทกรรมการเพมิชคความอนนชน คือว่า
 แก่เรื่องราว ทนายกร รัฐมนตรี หรือรัฐมนตรี ได้ตั้งเตตชาติไป แล้วนั้น เป็นการ
 เหมาะสม เพราะเหตุว่าเพมิชคการซึ่งชกจะตงนเอามาพิจารณาจากต่าง
 ชาติต ๆ กันไปก็ก เมื่อเป็นเช่นชเขาพเจ้าจึงเห็นวามนเป็นรูปคดีทงดา
 หากว่าจะตงนไปชนศาลเดิม ศาลอุทธรณ์ ศาลฎีกา ตัดต้นแต่อกจะ
 รัพพทกนชกแล้วจะไปเขาศาลใหม่มาตงนชกศาลทงน เพราะฉะนั้นเรื่อง
 ราวของทุกขเมษชกใช้แต่อกไม่สมควรไม่เหมษนกฎหมายชน คือว่าชกไป
 แล้ว เมื่อทนายชนหลังเรื่องราวใด ๆ ทเกิดมาภายหลัง แม้หากไม่
 เดิมทงเรียนตคคณะกรรมกรเรื่องราวของทุกขกนามารองเรชนได้ หรือ
 ฝนเรื่องราว ของทุกขตค คณะรัฐมนตรี หรือคือนายกรัฐมนตรี ซึ่งทนายยังไม่ได้
 ตั้งเตตชาติ กาลังชบสงน เมื่อทนายไม่เป็นที่พอใจอย่างหนึ่งอย่างใด
 ชกไม่ได้รับคความยุติธรรมโดยเหตุใดก็ตาม อาจจะยื่นคำร้องขอชดถน

เรื่องราวร้องทุกข์ ซึ่งอยู่ในมณฑลและ รัฐมนตรี หรือนายกรัฐมนตรีนามาวร้อง
 เขียนต่อกรรมการเรื่องราวร้องทุกข์ได้ เพราะฉะนั้นกระผมเห็นว่าเหตุผลที่
 เราจะตัดสิน ก็คือไม่กระทบกระเทือน ถ้าหากเราจะปล่อยให้ คดีคดี
 ออกไปเสียให้เป็นไปตามอรรถากรรมแล้ว เรื่องราวต่าง ๆ ก็เข้ามาซ้ำ ๆ
 ซาก ๆ กัน และอาจจะปรับปรุงแก้ไขข้อเท็จจริง ความยุ่งยากเกิดขึ้น
 เพราะฉะนั้น เป็นเหตุให้กรรมการ ต้องพิจารณา เรื่องราวร้องทุกข์ อีกมากมาย
 ภาระของ จึงเห็นว่าความไม่เป็นธรรมจะค่อยแก่ประชาชนซึ่งจะต้องถูก
 ปรักปรำ

๑๑.๕๑ น.

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
 กระผมขออภิปรายในฐานะสมาชิกออกกรงหลวง คดีที่กระผมคัดค้านให้คดี
 ออกกรงนี้ ก็เนื่องจากต้องการให้ความยุติธรรม และต้องการช่วยเหลือนักประชา
 ชนให้ได้รับความเป็นธรรมทั้ง ๆ ที่กฎหมายนี้ให้ประโยชน์แก่รัฐบาล โดย
 เฉพาะอย่างยิ่งแก่ฝ่ายรัฐบาล เหตุผลตั้งที่ได้กราบเรียนมาแล้ว ขอ
 เพิ่มเติมเล็กน้อย บางท่านอาจจะนึกสงสัยว่าทำไมตรง ๆ อยากจะเรียน
 ในท่อนว่าเขาข้อเท็จจริงเขาหยิบยก คือถ้าเราจะไปตั้งตั้งที่ราชฎร หรือ
 บอกว่าเรื่องราวอันใดนายกรัฐมนตรได้สั่งไปแต่ห้ามไม่ให้เอามาร้องทุกข์คือ
 คณะกรรมการนั้นอีก ทั้งนั้นก็ทำให้เป็นที่น่าเสียทัยในบางกรณี เพราะ
 ว่าในทางปฏิบัติทุกวันนี้งบประมาณไม่มากนักพอ การวินิจฉัยของรัฐบาล
 ทุก ๆ รัฐบาล ก็จะเสนอ มาบ้างในบางครั้ง บางคราว รัฐบาลอาจจะ สั่งไปโดย
 คัดลาคัดเลือกได้บ้างเหมือนกัน ในกรณีทั้งหมดที่ว่า ปดด้คำเกอคนหนึ่ง
 ถูกฆ่าหุดองประจำจังหวัด หรือถูกเพื่อน ปดด้คำเกอด้วยกัน ดังโทษโดยไม่เป็น

ธรรม . . . ปลัดอำเภอผู้ช่วยจะร้องเรียนมาทางกระทรวง หรือท่านนายก
 รัฐมนตรี ถ้าท่านจะกดลงจนกว่าไม่เชื่อจนนายก รัฐมนตรีจะให้ประโยชน์
 ทำไม ถึงจะยื่นนายก ก กตของยื่นต่อคณะกรรมการ ขชให้เห็นอกผู้
 ที่จะต้องปฏิบัติ คือการเป็นข้าราชการนั้น ถ้าหากมีหนทางที่จะตนรณ
 เพื่อหาความเป็นธรรมแก่ตนได้ของตนรณ ไม่ม่งมาย และคั้งไปหาผู้
 บังคับบัญชาโดยตรง เพราะฉะนั้นในทางปฏิบัติก็ย่อมจะได้รับความสะดวก
 ธรรมในอนาคต เพราะตนจะต้องกลับเขารับราชการอีก นั้นเป็นสิ่งที่
 หนัก ในขณะนั้น อาจจะต้องสิ้นใจว่าจะได้รับความเป็นธรรมจากนายก
 รัฐมนตรีหรือคณะรัฐมนตรี ทั้งนี้ ในกรณีที่เราปฏิบัติกันตั้งแต่มายมา
 นอกจากงบประมาณแผ่นดินคนไม่พอเกิด หรือจะถอยตามธรรมดาก็ต้อง
 ทำอย่างหนักตมก็จะทำอย่างนี้ คือข้าราชการจังหวัดใด ตั้งแต่นครภูเก็ต
 กล่าวถึงโทม การที่นายกจะส่งกตั้งไปหัวหน้าจังหวัดนั้น หรืออย่างน้อย
 กตั้งไปยังกระทรวง เจ้ากระทรวงส่งกรรมการพิจารณา หรือบางทีส่ง
 ไปทางจังหวัดนั้น ในบางจังหวัดอาจจะมบางรายพลพนักตมคำสั่งของคำสั่ง
 ตั้งเดิม แต่โดยมากมักจะมข้อขัดแย้งกันและไม่กล้าจะกลับคำสั่งซึ่งกันและ
 กัน อันนั้นจะเป็นการตัดความยุติธรรมของผู้ทรงทุกขได้ แต่หากเรียน
 ไม่ใช้เดิมต่อไป คือเป็นส่วนหนึ่งหรือรายหนึ่งในจำนวน ๑๐ รายที่กรมขอ
 ถ้าเราจะเขียนบัญญัติได้ให้ว่า การขันใดที่คณะรัฐมนตรีหรือนายกรัฐมนตรี
 ได้สั่งไปแล้ว ห้ามมิให้มีการร้องต่อคณะกรรมการไปอีก ก็เป็นทนายเสีย
 ตายในบางกรณีการสั่งห้ามอาจจะมีกรณีพิพาทได้ . . .
 ทนความทวดตกอาจจะเกิดการร้องหลายครั้งหลายหน ขาพเจ้านัก ใน
 ด้านยุติธรรมแล้วไม่เห็นจะมีเสียในข้อไหน เพราะกรรมการรับเรื่องราว
 ร้องทุกข์เมื่อรับเรื่องราวแล้ว ไม่ใช่จะกลับคำสั่งเดิมเดิมไป ก็พิจารณา
 ตามหลักฐานตามหลักเกณฑ์โดยเฉพาะอย่างยง เรื่องทผานนายกรัฐมนตรีแล้ว

ทางกรรมการ ร้องทุกข์ ต้องระมัดระวัง ไม่ใช่ยื่นเรื่องราว มาจะต้อง ถอดบคำสั่ง
 เดิมออกไป คงจะไม่เป็นเช่นนั้น เพราะฉะนั้นกรรมการเดี่ยวเจ็ดคนบ้างที่กรรมการ
 คณะนี้จะขอรับเรื่องราวทูลเกล้าฯ เพิกถอนตั้งเด็ดขาดไปแล้ว จากท่านนายก
 รัฐมนตรีกรมเทงานน เพราะฉะนั้นผมเห็นว่าเพื่อที่เราจะระงับกฎหมายความ
 เจตนาอันที่เราเชื่อกันว่าจะให้ประชาชนได้รับความเป็นธรรมในการถือโอกาส
 ร้องทุกข์มายังคณะกรรมการคณะนี้ จึงเห็นว่าควรที่จะบัญญัติตายตัวว่า
 ถ้านายกรัฐมนตรีตั้งเด็ดขาดแล้ว ห้ามมิให้ร้องทุกข์นั้น ผมเห็นว่าควร
 แรงเกินไป ควรตัดข้อนี้เสีย

หลวงอรรถพรพิศาล กรรมการ : ท่านพูดในแง่ที่ท่านโปรด
 ตามมาตรา ๕ บอกว่า เรื่องราวที่ฟ้องของเรื่องราวร้องทุกข์จะรับไว้พิจารณา
 ของมตลักษณะตั้งข้อไปนั้น ออนุมาตรา ๑ ต้องเป็นเรื่องราวซึ่งผู้ยื่นขอเรีย
 ราวร้องทุกข์ประสงค์ให้ได้รับการปลดปล่อยของทุกข์ที่ตนได้รับ โดยจำเป็น
 จะต้องขอให้รัฐบาลช่วยเหลือหรือ

๒. ต้องเป็นเรื่องราว ซึ่งผู้ยื่นขอ เรื่องราวร้องทุกข์ หรือผู้ยื่น หรือผู้
 ขารณชน ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายเนื่องจากเจ้าหน้าที่รัฐบาล หรือ
 เทศบาลปฏิบัติการนอกเหนืออำนาจหน้าที่หรือละเลยต่อหน้าที่ หรือ ปฏิบัติหน้า
 หน้าที่เข้าเกินสมควรหรือใช้ดุลยพินิจเกินสมควรแก่เหตุหรือไม่สุจริต และเป็น
 เรื่องที่จะต้องขอให้รัฐบาลพิจารณา รัฐบาลคือใคร คือนายกรัฐมนตรีเป็น
 หัวหน้าที่ใช้ไหมและคณะรัฐมนตรีเป็นผู้บริหารใช้ไหม เมื่อเราต้องการให้
 นายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรีช่วยเหลือแล้ว นายกรัฐมนตรีสั่งเราจะให้
 ใครช่วยเหลืออีก ทนถ้าตามตรา ๕ หรืออนุมาตรา ๑ แล้ว นายกรัฐมนตรี
 กับคณะรัฐมนตรีเป็นผู้บริหารสูงสุด ท่านตั้งไปแต่อกเป็นการที่จะต้องปฏิบัติ
 ไปตามนั้น ถ้านายกรัฐมนตรีหรือคณะรัฐมนตรีปฏิบัติไม่ถูกต้องตามทำ

นองคดของขรรคม ผู้เสี้ยหายกมดีทจจะร้องฟ้องต่อศาลได้ หรือถ้าหากว่าไม่
 ร้องก็จจะแจ้งให้ผู้แทนราษฎรซึ่งเป็นผู้แทนของคนเพื่อมาตงมดีไม่ได้วางใจหรือ
 เสนอญัตติเบ็ดขอภิปรายท้อไป ทนในด้านปฏิบัติการเรา้องทุกช้ตอนายก—
 รัฐมนตรี ค่อกณะรัฐมนตรี และนายกรัฐมนตรีตั้งเด็ดขาดเราจะไปร้องให้
 ใครช่วยเห็ดถักไม่มีทาง เพราะเหตุว่าพระราชบัญญัติเรื่องราวร้องทุกช้ตอของ
 ประกอบกัน ในการที่จะขอให้แก้ซึ่งในฉันทอนักไตตถตงกันแตงทจจะประน
 ประนอมกัน แต่เมื่อได้อภิปรายกันแตงก็ไม่สามารถทจจะประนประนอมกับ
 ท่านได้ก็ไม้อยู่ในฐานะที่ข้าพเจ้าจะพูด เพราะเหตุว่าทางคณะกรรมาธิการก็
 ยกมาจากมาตรา ๕ อนุมาตรา ๓ — ๔ — ๕ นั้นเอง และมาตงเบงฉวการเสี้ย
 ใหม่จวบทไทยนเรื่องราวร้องทุกช้บทหนึ่ง และบทการเสี้ยหายอกบทหนึ่ง
 แยกเอามาให้เห็นชัดเท่านั้น ไม่ได้เปลี่ยนแปลงแก้ไขใจความสำคัญอะไร
 เลย เพราะฉะนั้น ถ้าจะแก้ กรรมาธิการ ก็เห็นว่า ไม่จำเป็น จะตง มาชก
 เจ้นอะไร

๑๒.๐๐น.

นายไกรสร สุขสว่าง (ชัยนาท) : พระราชบัญญัติเรื่องราว
 ร้องทุกชน เราได้ถามผู้แทนเสนอใหม่ พระราชบัญญัติ เรื่องราวร้องทุกช้เพื่ออะไร
 ขอให้เราทงนถบไปตุงความประสงค์ของสภาผู้แทนเราจะเห็นว่า รัฐบาตที่ได้
 กระทำมาแล้ง ๆ นั้น ได้ล่อบล่อดขอเท็จจริงที่ประชาชนพลเมืองได้รับ
 ความทุกช้รอน หรือเคือคร่รอนจาก วงการของรัฐบาตโดย ล่อบล่อดเบงกันเอง
 ล่อบล่อดอะไรล่อดอยไมให้ขอเท็จจริงแจ่มกระจ่าง แดงเรื่องราวร้อง
 ทุกช้ที่ประชาชนได้รับเคือคร่รอนหนักยงคงเคือคร่รอนอยู่ค้อไป หาทางแก้ไข
 ไม่ได้ เมื่อเราประล่อบความดำบักใหม่เรื่องททางรัฐบาตได้ดำเนินการมาอย่าง
 นั้นแล้ง เราก็ต้องหาทางแก้ไข สภาผู้แทนและมชานาจทจจะคอบคุม

รัฐบาล คอบคุมการบริหารของรัฐบาลทางกฎหมายรัฐธรรมนูญ เมื่อ
 กฎหมายรัฐธรรมนูญให้เราคอบคุมราชการแผ่นดิน เราคอบคุมโดยวิธีใด
 เราก้คอบคุมโดยวิธีตั้งกระทรวงตาม เราคอบคุมโดยวิธีเบ็ดเตล็ดปราย เรา
 คอบคุมนโยบายทั้ง ๆ ใไป ตามธรรมดาเป็นอย่างนี้ ถ้าหากว่าเกี่ยวกับ
 การเงินแต่เราก้คอบคุมโดยพระราชบัญญัติงบประมาณ เราม้ทางเพียง
 เท่านั้นเป็นเรื่องใหญ่ ๆ ถ้าหากว่าราษฎรเพียงคน ๒ คนได้รับความเดือด
 ร้อนจากการกระทำของราชการ ของรัฐบาลแล้ว มันไม่ใช่เรื่งที่เราจะ
 ไม่ได้วางใจรัฐบาลเลย มันเป็นเรื่องที่จะต้องหาทางแก้ไขให้เป็นที่ได้ปัด
 ทุกข์ให้ประชาชนที่ได้รับความเดือดร้อนตรงหาก เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว
 เราจะต้องหาทางให้แก่ประชาชนอย่างไรเล่า เราถ้บอกพระราชบัญญัติ
 เรื่องราวร้องทุกข์ เราจะเป็นคนกลาง เป็นตงกลางที่จะรวบรวม
 ข้อเท็จจริงอันถูกต้องเสนอรัฐบาลซึ่งบริหารราชการแผ่นดินภายใต้การควบคุม
 ของรัฐสภา เมื่อเป็นเช่นนั้นก้เห็นอยู่ว่า ต้องตั้งคนกลางซึ่งไม่ยอมให้
 รัฐบาลตั้งเอง หตถ้การค้นคว้ายอมรับกันแต่ในพระราชบัญญัติฉบับ
 เราจึงให้สถานเป็นผู้ที่จะตั้งกรรมการเรื่องร้องทุกข์โดย สภาเป็นคนตั้งโดย
 พระบรมราชโองการ โดยความเห็นชอบของสภาผู้แทน ถ้าสภาม
 ความประสงค์อย่างนี้จะตั้งคนกลางของเราเองจน ตัวห้บที่จะตั้งทำการ
 สอบสวนข้อเท็จจริง ที่ประชาชนพดเมือง ได้รับความ เดือดร้อนแต่ กวณจนย
 ่าอย่างไร ก้ส่งความเห็นให้รัฐบาลปฏิบัติตามคำวินิจฉัย ถ้ารัฐบาล
 ปฏิบัติไม่ได้ประการใดก้จะต้องแจ้งให้คณะกรรมการทราบ คณะกรม—
 การจำเป็นจะต้องส่งคำชี้แจงของ รัฐบาลว่า ปฏิบัติไปได้ ตามคำ สอบสวนของ
 กรรมการหรือหาไม่ประการใด เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วกรรมการก้ส่งคำวินิจฉัย
 นัยของคณะกรรมการพร้อมทั้งคำชี้แจงของรัฐบาลมาให้สภาทราบ กฎ

หมายตามแบบกพรอง ในชนาประการหนง แตวมอรูปร่างเมษน

ข้าพเจ้าจะขอชแจงให้ท่านประธานทราบว่ เหตุไต่ เราจึงยอมให้รัฐบาต มา

ดบดงขอเท็จจริงนกก ในเมือความเดือครอนเบนขอประชาชน ก็เราเห็น

ชกบักพรองมาตงแคเติมแตงเราตงคนกตางแตง มีเหตุผลสมคอรประการ

ไต่ทงให้รัฐบาตเข้ามาดบดงข่าวราชการเพื่อขอเท็จจริงนกก เมื่อไต่

ดบดงขอเท็จจริงตามองการของรัฐบาตแตง ก็เด้นขอคนรัฐมนตรีตั้งการไปก็

แบบเติมชงเราหาทางกัไขอญู เมือเป็นชนนเรากัคอกรคดไม่ ให้รัฐบาต

เข้ามาเกือชง ในเรชงน ไม่ให้รัฐบาตมาดบดงใหม่เช้นน้นเจคจำนง

ดงเติมของสภานจะเจกมเดือไปไม่บรรตตตามความประสงค์ชงเรา ดงน

ทวการมาขการคนหนง รัฐมนตรีกระทรงยุคชกรรมแสดงให้เห็นอ่าถ่า

บุคคลคนใดคนรัฐมนตรีได้ ให้ชอกไปดงเด้นอเรือรวอชนมาใหม่อ่าไม่เป็น

จกรรม ก็ให้คนกรรมการรังทุกขพิจารณาใหม่ นกไม่เสร็จสนไม่ตงท

สุดกตบไปกตบมา เรือชชนนสมชชชแจงให้สภานเห็นชชบกรองชงทระ

ราชบัญญัตินคคือ ๑. เห็นแตงว่พระราชบัญญัตินี้ไม่ ใช้สำหรับค่างจจ

ทหาร ชงอญูในกัหนดระเบือบฉินชชของค่างจจ ทหารน้น ก็เหตุไฉน

ไม่ ให้ข่าวราชการปรังจ่าอญูไวยะเบือบข่าวราชการพดเรือช หรือพระราชบัญญัติ

กเมือบุคคลเหล่านนดมีครใจเช้นารับราชการ ย่อมรบทจจะปญูบคคตาม

ระเบือบฉินข่าวราชการพดเรือช เมือฉิกระเบือบฉินขคนคนรัฐมนตรี

ให้ชอกไปดงทว่ไมจจะให้คุมครชงถึงบุคคลนชกเด่า เราไม่พงประสงค์

จะคุมครชงถึงบุคคลน เราคอว คุมครชง ถึงประชาชน ๓๘ ฉานทได้รบ ความ

เดือครอนชงปองข่าวราชการเหล่านน

นายเสวี อีสรางกูร ณ อยุธยา (บุรีรัมย์) : พระราชบัญญัติฉบับนี้ ได้กหนดวันเสาร์ ครอบคลุมเวลา นี้ ก็ครอบคลุมเวลาแล้ว ขอเสนอให้ลงมติว่าจะตัดข้อ ๓ หรือไม่

มีสมาชิกทรงรับรอง

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอขอให้ลงมติแล้ว

นายสวัสดิ์ สารศาสตร์ (กาญจนบุรี) : สำหรับข้อนี้เป็นเรื่องใหญ่ ซึ่งยังมีสมาชิกยังคงการจะอภิปรายกันอีก และบางที่จะทำให้ที่ประชุมยังไม่ทราบเจมแจ่งดี เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอเสนอให้เปิด อภิปรายต่อไป ผู้ใดเห็นด้วยโปรดรับรอง

มีสมาชิกทรงรับรอง

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอให้ลงมติ และมีผู้เสนอให้เปิดอภิปรายต่อไป ที่ประชุมได้รับรองถูกต้องทั้งสองฝ่าย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะขอปรกษาที่ประชุม ผู้ใดเห็นว่าควรจะมีอภิปรายต่อไป โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๒๓ คน

ประธานสภาผู้แทน ; ผู้ใดเห็นว่าควรจะมีตัดอภิปราย คือ ลงมติได้แล้ว โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๑๕ คน

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เห็นว่าควรจะมีตัดอภิปรายต่อไปอีก ๒๓ คน และที่เห็นว่าควรจะมีลงมติได้แล้ว ๑๕ คน เปรียบว่าที่ประชุมเห็นสมควรให้มีการอภิปรายต่อไปอีก นี้เวลาสมควรแล้ว คือนายเริ่มประชุม

เวลา ๑๔.๑๐น. ปิดประชุม

พักประชุมเวลา ๑๒.๑๕ นาที

เริ่มประชุมต่อไปเวลา ๑๔.๒๕ นาที

ประธานสภาผู้แทน : ได้เวลาดำเนินการมาประชุม ครบของคู่ประชุม

แล้ว ข้าพเจ้าขอดำเนินการประชุมต่อไป คือไปพิจารณาตกลงมาตรา ๕ ทวิ อัน

นายสวัสดิ์ สารสาสน์ (กาญจนบุรี) : ทขอเบ็ดเสร็จปราช
ข้าพเจ้าต้องขอโทษต่อท่านสมาชิกที่ทำให้เสียเวลาบ้าง คือเรื่องนี้เป็น
เรื่องสำคัญ เกรงมีสมาชิกอีกหลายท่านต้องการจะทำความเข้าใจ ซึ่งกัน
และกัน เพื่อให้เป็นผลเสียหาย คือในความคิดของข้าพเจ้า จะเป็น
ความคิดที่ถูกต้องหรือไม่ถูก ข้าพเจ้าก็ไม่ยืนยัน แต่เพื่อต้องการแสดงความคิดเห็น
ให้เห็นให้ท่านสมาชิกได้ พึงบ้างว่าควรจะทำอย่างไร หรือคัดออก ตามพระราชบัญญัติ
ของรัฐสภาของทุกฉบับ มีบัญญัติอยู่ในมาตรา ๖ แล้ว ว่าจะใช้ได้
จากองค์ตั้งจากองค์ประกาศในราชกิจจานุเบกษาไป ต่อจากนั้นเมื่อประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาไปแล้ว พระราชบัญญัติฉบับนั้นจึงได้ประกาศใช้และจึงจะมี
เรื่องร่างของทุกข้อมา และถ้า ถ้าหากว่าจะมีเรื่องร่างได้ เรื่องร่างหนึ่ง
ไปร้องต่อนายกรัฐมนตรี หรือรัฐมนตรีก็เข้าใจว่าในทางปฏิบัติ คณะ
รัฐมนตรีหรือนายกรัฐมนตรีก็คงจะต้องส่งเรื่องนั้นให้คณะกรรมการ ผู้รับเรื่อง
ร่างของทุกข้อ พิจารณาตามลำดับขึ้นไป ทันเมื่อกรรมการพิจารณาเรื่อง
ร่างซึ่งทุกข้อไปพิจารณาแล้วตามทางก็มีอยู่ ๒ อย่าง คือว่า ๑ ถ้าหากว่า
เกี่ยวข้องเป็นคดีอาญาแล้วให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงานสอบสวนส่งมาดำเนินการ
การร่วมกันไป และ ๒ ส่งให้นายกรัฐมนตรีพิจารณาต่อไป ทัน
เมื่อเป็นเช่นนั้นในการที่เราเอาอนุมาตรา ๓ ได้ ก็หมายความว่า
ซึ่งนายกรัฐมนตรีได้ส่งเด็ดขาดแล้ว ถ้าหากว่ากลับให้ผู้ร้องทุกข้อเข้า
เรื่องมาของอีกก็คล้ายๆ กับขั้นตอนใหม่อย่างนั้น ข้าพเจ้าก็มองเห็นว่า
เรื่องจะเสร็จไปได้ได้อย่างไร ถ้าหากว่ามีมาตรา ๖ เมื่อเรื่องร่าง
ใด ๆ ที่นายกรัฐมนตรีได้ส่งเด็ดขาดหรือคณะรัฐมนตรีส่งเด็ดขาดของ ถัดมา ผ่าน
คณะกรรมการพิจารณาแล้ว เมื่อกรรมการพิจารณาแล้วส่งมาถึงนายกรัฐมนตรี

นายกรัฐมนตรีตั้งเด็ดยุติการจะเด็ดยุติกัน จะมาพิจารณาอีกนับเลย ๆ ทำไม นี่
 เป็นความเห็นของข้าพเจ้าซึ่งจะผิดหรือถูกก็แต่ท่านผู้มาซัก จะพิจารณาอีก
 คุยไป ในข้อเท็จจริงของกรรมการ ความจริงก็ไม่มีความผิดขาดที่จะทำ
 อย่างไม่ได้เลย เพราะว่าผลสุดท้ายมันต้องไปถึงนายกรัฐมนตรี แต่ถ้า
 หากว่ามีทางที่จะดำเนินตามกฎหมายก็ต้องไปสู่ศาล กรรมการหน้าที่ได้
 ส่วนนี้เรื่องราวอย่างไร แตกกันเสีย เมื่อกรรมการไม่มีอำนาจเด็ดขาด
 อย่างไม่แตกกันเสีย ข้าพเจ้าถือว่าหน้าที่ของนายกรัฐมนตรี หรือคณะ
 รัฐมนตรีสูงกว่า แต่วางยังมีทอกกับทว่าเรื่องราวซึ่งได้ปรากฏอยู่เป็น
 คดีอยู่ในศาลยุติธรรมแต่เราห้ามมิให้มีการร้อง เพราะว่าเราอาศัยความ
 ยุติธรรมจากศาลแล้ว ไม่ต้องมาร้องขอ เมื่อมีทททได้เป็นททท
 ดังสัยแต่เราไม่จำเป็นจะต้องมาร้องขอ ข้าพเจ้าเข้าใจอย่างนี้ จึงเห็นว่า
 เรื่องราวที่มีไว้ในมาตรา ๕ ทวิอนุ ๓ เป็นการชอบตั้งแต่เริ่ม และอีก
 อย่างหนึ่ง ถ้าพูดถึงในทางหลักการว่า เราจะแก้ไขข้อเท็จจริง
 อยู่ว่าพระราชบัญญัติเดิมเรามีอยู่แล้วบท ทนถาเราจะแก้กันออกแล้ว
 มันจะต้องไปใช้บทเดิม เพราะเป็นมาตราเดียวกัน แต่วางจะมีอะไรที่
 ออกได้ ก็อย่างเดิมตนเอง ซึ่งปรากฏอยู่ในอนุ ๕ เพราะฉะนั้น
 ตามความเห็นของข้าพเจ้าเป็นอย่างนี้ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ถือว่า
 การที่มาตรา ๕ ทวิอนุ ๓ เป็นการชอบ จึงขอสนับสนุน แล้วท่าน
 สมาชิกผู้หนึ่งผู้ใดจะมีความเห็นขัดแย้งไป ในรูปใด ก็ขอได้โปรดอธิบาย ทำ
 ความเข้าใจกันต่อไป

๑๔.๓๐ น.

นายโชติ วิชัยดิษฐ์ (สุราษฎร์ธานี) : ข้าพเจ้าเห็นควรให้ตัดออก คือขอให้ท่านสมาชิกทั้งหลายตระหนักว่ากฎหมายฉบับนี้เราช่วยเหลือประชาชน ช่วยเหลือราษฎร ถ้าราษฎรเดือดร้อน ไม่ใช่ช่วยเหลือข้าราชการที่เขาถูกออกโดยความไม่เป็นธรรม ขอให้คิดว่าประชาชนทั่วไปเดือดร้อนเนื่องจากความกดขี่ข่มเหงของเจ้าหน้าที่ โดยมากตามปกติในคำเกอต่าง ๆ ราษฎรได้จับของของตนได้ถูกกดขี่ ต่าง ๆ ทัชเขาจำเป็นจะต้องมาขึ้นเรื่องราว อย่างก่อน ๆ ทัชใจมากกย่นต่อข้าหลวงก็โดยมากบอกมายังกระทรวง กระทรวงเห็นสั่งมาสั่งขบถจนก็สั่งขบถไม่ได้ความ ข้าพเจ้าคิดว่าเพราะเป็นคดีเดียวกัน คำร้องกล่าวหาแล้วก็สั่งตั้งผู้ ถ้ากับหรือเพียงนายอำเภอเรื่องก็เหลือไป ข้าพเจ้ายังต้องการให้มีผู้แทนอย่างน้อยได้รวมด้วย ข้าพเจ้าขอให้ท่านผู้มั่งเกยรคทั้งหลายเข้าใจว่าประชาชนราษฎรของที่เขาถูกกดขี่ คด้ายสิ้นชีพแล้ว ถ้าเขาไม่เดือดร้อนจริงๆ เขาไม่ร้องเรียน อย่างสมาชิกบางท่านบอกว่าคณะกรรมการ ว่าโรงศาลเขามั่งอยู่แต่ในเรื่องพิพาทกัน เขาร้องทางศาลได้ เราไม่กดขี่เรื่องศาลหรือ แต่เรากดขี่โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือราษฎร ถ้าไม่ตัดขบถเสียแล้วกลายเป็นการคดีดีทราษฎร เพราะอย่างทข้าพเจ้าว่าแล้วราษฎรร้องมาไม่ได้ผล อย่างเรื่องคุณประเสริฐ ร้องไปก็ไม่ได้ผล ถ้าตั้งกรรมการแล้วก็จะเกิดความจริงขึ้น ข้าพเจ้าเห็นว่าควรตัดขบถเสียเพื่อให้ได้ผลดีแก่ราษฎร

๑๔.๓๓ น.

นายใหญ่ ศวิตชาติ (นครสวรรค์) : ข้าพเจ้าเองได้ฟังถึงเรื่องที่มาแต่แรกเกิดความเห็นกันว่า ถ้าหากว่าเราจะร่างกฎหมายกันทั้งทนั้นอาจ

จะทิ้งหลักไม่ได้ หดทบทวนถ้าเคยทบทวนแล้วมีความเห็นก็คือว่า ในรัฐ
 ธรรมนูญมีอำนาจอยู่เพียง ๓ อย่าง คืออำนาจนิติบัญญัติ อำนาจบริหาร
 และอำนาจตุลาการ ในฝ่ายบริหารนั้นกรมไปถึงการตั้งโทษข้าราชการ
 หรือพิจารณาชกชาติไปด้วย ปัญหาอยู่ถ้าหากจะตัดข้อนี้ออกแล้วเรื่อง
 ที่จะเสร็จเด็ดขาดลงไปไม่ได้ อย่างที่สมาชิกผู้มกเถียงคัดค้านแต่เป็นประ
 เด็นท์ ๓

ประเด็นที่ ๒ นั้น เรามักปัญหาว่า ถ้าหากว่า รัฐมนตรี หรือ นายกรัฐ
 มนตรีสั่งการไปแล้ว ในฐานะที่ใช้อำนาจบริหารตามรัฐธรรมนูญเสร็จ
 เด็ดขาดไปแล้ว เราจะยอมให้มีอำนาจอีกอำนาจหนึ่ง ซึ่งไม่ใช่สหภาพ
 ศาลไปเห็นอนายกรัฐมนตรีอีกแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าการบริหารบ้านเมืองนั้น
 อาจจะไปด้วยด้วยความสับสนและยุ่งเหยิง นประการหนึ่ง อีกประการ
 หนึ่งอำนาจของกรรมการถ้าอยู่เห็นศรีฐานแล้ว ถ้านายกรัฐมนตรีสั่งไป
 อย่างหนึ่ง กรรมการสั่งไปอีกอย่างหนึ่งก็เกิดขัดกันจน ที่สมาชิก
 ข้างใจและวิตกกังวลถึงราษฎรก็เป็นความจริงและมีเหตุผล แต่เราจะ
 ต้องตั้งนิษฐานก่อนว่าผู้ที่ไปร้องเรียนไม่ใช่ว่าเขาไม่เข้าใจ เขาจะต้องมี
 ความมุ่งหวังที่ไม่น้อยกว่าสมาชิกสภาเหมือนกัน ความผิดพลาดอาจจะ
 เกิดขึ้นได้ด้วยการบริหาร ถ้าเราให้ไปถึงที่สุดชัดเจนแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่า
 สภาน่าจะลำบาก คือเรื่องที่ยังไม่เสร็จ ซึ่งลำบากที่สุดคือของนายกร
 รัฐมนตรีสั่งไปแล้วคนร้องไม่พอใจ ร้องมาอีกนายกรัฐมนตรียิ่งไปอีก
 กยพเข้ามาอีก เรื่องก็ไม่เสร็จสิ้น การทำงานก็เป็นอย่างนั้นตลอดไป
 ตลอดชาติ ผิดประโยชน์ก็จะเกิดไม่ได้ นประการหนึ่ง ถ้าคณะ
 กรรมการวินิจฉัยไปเห็นอนายกรัฐมนตรีแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่า ถ้าหาก
 ว่าเราให้ข้อบ่งชี้จากคณะกรรมการเป็นทฤษฎีธรรมพ้อใจของสภาแล้ว เรื่อง

เกิดขึ้นได้ ทัศนภาพกรรมการ ๆ นนมหน้าที่จะให้ชยเท็จจริง บาง
 ครั้งบางคราวอาจจะพบว่ากรรมการวินิจฉัยชยเท็จจริงผิดพลาดเกิดขึ้นไป ยก
 ตัวอย่างเช่น นาย ก. โกง ความจริงวินิจฉัยไม่ใช่ โกง ทางโน้นราย
 งานมาทางรัฐবাদ นี่เป็นหน้าที่ของรัฐবাদจะรับความเห็นของกรรมการไป
 พิจารณาอีกครึ่งหนึ่ง เรื่องเบเนเชน ทนในกรณีทอ นายก ๆ ตั้ง
 เด็ดขาดไปแล้ว เช่น นาย ก. ถูกขยอกจากราชการโดยไม่เป็นธรรม นาย
 ก. ยื่นร้องรอกนายกรัฐมนตรี ๆ ให้ช้ขาดจงประจำจังหวัดไค่ตั้งอน ช้
 หาดจงประจำจังหวัดตั้งให้นายอำเภอบเป็นกรรมการ รายงานมาหานายก ๆ
 มกจะเขาไค่ตั้งอนแต่ย์ ๆ ถูกตั้ง นายกรัฐมนตรีตั้ง เรื่องราวไม่มี
 เหตุผลที่รับไค่พิจารณา นี่เป็นตัวอย่างหนึ่งในประเด็นข้อ ๓ นี้หรือไม่
 ทัศนภาพของชยเท็จจริงคนละอย่าง กรรมการ
 ของกฎหมายท่านคงจเห็นได้ว่าไม่ใช่ข้าราชการโดยตรง แต่แค่จะตั้ง
 ใคร ไม่ใช่ผู้บังคับบัญชา หรือผู้ทชยฎาย ไค่บังคับบัญชาหนดรองอย่าง
 ไค่ เบนเคยปรากฏเสมอ ก็ตั้งไปแต่ดสอบตั้งนย่นมา แต่ไม่เป็น
 ความจริง เพศคตบัญญัติทางน จึงเห็นฉาเราชยบัญญัติขค ๓ ไค่
 ควรจะปล่อยให้ชนเข้ามำ และถ้าอย่างนั้นจะเกิดความเสียหายแต่จะทำ
 อย่างไร เพราะถ้ากรรมการตั้งไปแต่ย์ให้หาหลักฐาน ถ้าหลักฐาน
 ไม่นชนเรื่องกชยคนน ไม่เกิดเสียหายอะไร กตบเป็นการตัดไค่กาช
 ษนหนึ่ง ซึ่งกรรมการอาจจะชยเหลือ ผู้ทไม่ได้รับคความเป็นธรรมให้ได้รับ
 คความเป็นธรรม แต่ทงหมดนก็หมายความว่าไม่ใช่กรรมการไค่ตั้งอนแต่ย์
 แต่จ เห็นฉานายก ๆ ตั้งไปมีคตบชกมาหานายก ๆ นายก ๆ อาจจ ช้
 กได้ ความจริงมันไม่เป็นจริงอย่างนั้น แดออกมาให้นายก ๆ เห็น

นายกฯ จะได้อธิบาย ทงนตั้งเพราะกรรมการวินิจฉัยไม่ได้ จึงได้เรียนในที่
ประชุม.

นายพิน สุพรรณเสาร รัฐมนตรี : แต่เดิมผมเองไม่เข้าใจใน
เรื่องนี้ แต่เมื่อมาอ่านดูแล้ว ก็อยากจะเรียนว่า ทพตกันมาผลจะเกิด
อย่างไร เพราะเหตุว่าตามข้อบังคับการประชุมว่า ถ้าเราไม่เอาที่เขียน
ใหม่ก็ต้องเอาตามเดิม ตามเดิมก็มีอยู่แล้ว ในข้อ ๒-๕ ต้องไม่เป็น
เรื่องราวเหมือนอย่างข้อ ๓ นั้น ทนคณะกรรมาธิการไปแยกมาตรา ๔
ออกเป็น ๒ มาตรา คือเป็นมาตรา ๔ ทวิ แล้วเอา ๓-๒-๓ มาได้เป็น
มาตรา ๔ ทวิ ถ้าไม่พูดถึงมาตราใหม่ก็ต้องเอาที่เขียนเก่าคือไม่ผิด คือ
อย่างอื่นไม่ได้ ไม่เอาตามกรรมาธิการก็ต้องเอาร่างเดิม แล้วร่าง
เดิมก็เป็นอย่างนั้น ผมคิดว่าคงจะเกมนกันได้กระมัง.

นายเทียม ไชยนันท์ (ตลก) : สำหรับในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าเห็น
ว่าอย่างนั้น คือว่าสำหรับในมาตรา ๔ นั้น เราได้ตัดลงผ่านกันมาตั้งแต่
คือเอาตามร่างเดิม แต่กรรมาธิการคัดค้านลงไปบ้าง แล้วมาตั้งมาตรา
๕ ขึ้นใหม่ เพราะมาตรา ๔ สกปรกเกินไปแล้ว มาพูดถึงมาตรา ๕
เป็นเรื่องที่มาตราตั้งขึ้นใหม่ แต่จะพูดกันใหม่ถ้าหากว่าไม่เอา ก็จะไม่ได้อะไร
แก้ไขแต่กรรมาธิการคัดค้านของเดิมขกแล้วมาตั้งใหม่ก็เป็น ปัญหาว่ามาตรา
นั้นจะเอาหรือไม่ เราจะยื่นมาตรา ๔ ไม่ได้ แล้วกรรมาธิการคัด
ค้านเป็นการตั้งขึ้นใหม่ เราจะเอาหรือไม่.

นายน้ำ จักรสันตร (นครศรีธรรมราช) : ข้าพเจ้าได้จัดตั้ง
กรรมาธิการมาชกอภิปราย พ.ร.บ. เรื่องราวของทุกข้อ เมื่อได้จัดตั้งกรรมาธิการ
โดยละเอียดจะออกถงนแล้ว บางท่านก็บอกว่าให้คงอนุมาตรา ๓ ไว้ บาง
ท่านก็ให้ตัดออก เมื่อเป็นเช่นนั้น เป็นความคิดของข้าพเจ้าเห็นสมควรอย่าง

ขังที่ขังคดีอนุมาตรา ๓ นอออกไป โดยอาศัยเหตุและผลดังต่อไปนี้ เป็น
เครื่องชี้ให้เห็นว่าสมควรจะคดีอนุมาตรา ๓ นอออกไป.

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ใช่ ช่างกันเสียแต่ ท่านค้ำไซ้ใหม่
คือไปเป็นเงาเงาของผู้สนับสนุน ต้องรอไว้ก่อน ให้ผู้สนับสนุนเขาพูด
ก่อน คือช่างกันเขาค้นเมื่อกันแล้ว คือเป็นผู้สนับสนุน ต้องรอไว้ก่อน

นายฉ่ำ จำรัสเนตร (นครศรีธรรมราช) : เห็นท่านเถียง กับท่าน
ฟันสติบอยู่แต่

ประธานสภาผู้แทน : ถูกแล้วตั้งมันเรื่อยไป เวदान์สนับสนุน
คานคองท่ท่ตั้ง

๑๔.๔๖ น.

นายฟอง สิริธรรม (อุบลราชธานี) : มาตรา ๕ อนุมาตรา
๕ การตกเถียงกันอยู่นั้น กระผมสนับสนุนกรรมการ เหตุผลดังนี้
สนับสนุนนั้นขอจะกราบเรียนท่านประธานดังต่อไปนี้ คือว่าคดีข้างนี้
นั้นผมเชื่อว่าทางคณะกรรมการได้ตกเขาจากระเบียบปฏิบัติซึ่งคล้าย ๆ
กับพระราชบัญญัติก่อนพระราชบัญญัตินั้นเข้ามาสู่สภา คือหมาย
ความว่าคดีฉบับนี้ไม่ใช่คณะกรรมการคิดค้นเอง แต่ทั้งนี้กระผมได้ทราบ
ว่าอย่างนั้น ในทางปฏิบัตินั้นเดิมทีเดียวก่อนพระราชบัญญัตินั้นเขาสู่สภา
กรรมการเรื่องราวของทุกชั้นโดยส่วนมากกรฐมนครนั้นก็ได้ใช้हतกัน ปฏิบัติ
เรื่อยมา เพราะฉะนั้นจึงเห็นว่าหากว่าคดีออกก็เท่ากับคดีทางปฏิบัติ ที่
เราเคยปฏิบัติมาแต่ด้วยดีให้ตกมันกลายเป็นอย่างอื่น ทนส่งมอบฝ่ายคาน
และท่านสมาชิกก็ตกใจว่าเรื่องนั้นหากว่าคงได้แต่จนายกรฐมนครฝ่ายบริหาร
หรือกระทรวงทบวงกรมได้ส่งการอย่างใดแต่ เรื่องนั้นมาเป็นเรื่องราว
วังทุกชั้นไม่ได้ ในข้อนี้ผมเข้าใจว่าท่านผู้คานคงจะมุ่งประสงค์ไว้

ว่า ถ้า นายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีว่าการได้สั่งการอย่างใดไปแล้ว
 แม้ว่าเรื่องนั้นควรจะ^๓เป็นเรื่องราวร้องทุกข์ได้ ก็เข้ามาไม่ได้ตามข้อ ๓ นี้ แต่
 ความจริงนั้นกระผมว่าไม่ใช่เช่นนั้น แต่ความผิดกัน คำว่าเรื่องราว
 ร้องทุกข์ ความจริงถ้าหากว่าเราคิดว่าผู้ใดเป็นผู้ทำผิด ผู้ใดควรถูกกล่าว
 หา ผู้นั้นจะเป็นด้านนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี หรือคณะรัฐมนตรี
 ก็ตาม ถ้าอย่างนั้นไม่ดูเรื่องราวร้องทุกข์แต่ก่อน จะมาร้องทุกข์ได้
 ตามอนุมาตรา ๓ นี้ เพราะเหตุว่าตามอนุมาตรา ๓ นี้ไม่ได้ห้ามเขาได้ แต่
 ทนายเขาว่าห้ามนั้น ตามคำร่างและทางปฏิบัติที่เป็นมาแต่เดิม คือว่า
 ด้านนายกรัฐมนตรีเป็นคล้าย ๆ กับศาลฎีกาของกรรมการเรื่องราว ร้องทุกข์
 กล่าวคือว่า เมื่อมีผู้ร้องทุกข์ขึ้นมา คณะกรรมการเรื่องราวร้องทุกข์ ซึ่ง
 ประกอบด้วยผู้ใหญ่ซึ่งปฏิบัติอยู่ในเวลานั้น โดยมากเป็นข้าราชการชั้น
 ผู้ใหญ่ เป็นอธิบดี เป็นรัฐมนตรีเก่า และก็ได้เปลี่ยนรัฐบาลที่ กตั้ง
 รัฐมนตรีเขาไปผสม นิตทางปฏิบัติ ทนต่อมามีเสียงว่าให้รัฐมนตรี
 เข้ามาร่วมทำงานด้วยกันจะกลายเป็นนโยบายไป จะกลายเป็นว่าให้การ
 เมืองเข้ามาแทรกแซงคณะกรรมการเรื่องราวร้องทุกข์ เช่นที่เคยเป็นรัฐ
 มंत्रीและเคยเป็นผู้ ทำอยู่ขณะนั้นคงจะอยู่ คือมาก็ให้รัฐมนตรี ออก ครั้น
 คณะกรรมการเรื่องราวร้องทุกข์ เมื่อ ด้าน นายกรัฐมนตรี พิจารณา
 อย่างไม่เห็นใจก็ร้องทุกข์ ไปยังนายกรัฐมนตรี นายกรัฐมนตรีก็หาหน้า
 คล้าย ๆ ศาลฎีกา ถ้าอย่างนั้นแต่ก็เขาอนุมาตรา ๓ คือ หมายความว่า
 เรื่องใดที่คณะกรรมการพิจารณาแล้วนั้นผู้ใดจะร้อง เขามาเป็นเรื่องราวร้องทุกข์
 ไม่ได้ ทางปฏิบัติเป็นเช่นนั้น แต่ด้วยบทที่เป็นเช่นนั้น ถ้าดูมาตรา

๕ ของคน ๆ หนึ่งอย่างนี้ มาตรา ๕ ทวิ เรื่องรางวัลของทุกซ์ มีค่าว่า รางวัล
 ทุกซ์ใดด้วย แต่พอเจตนาเขียนในอนุมาตรา ๓ เฉย ๆ หมายความว่ารางวัลของทุกซ์จึง
 ทำให้เห็นว่าเป็นคุณประโยชน์ นายกรัฐมนตรี สั่งเร่งใครไป แม้
 จะเข้าลักษณะรางวัลทุกซ์ได้ ในฐานะที่เป็นองค์การบริหารกษมเรืองรางวัล
 รางวัลทุกซ์ได้ ผู้คนเข้าใจอย่างนี้ แต่ที่ผมเข้าใจว่าไม่ใช่เช่นนั้น ใน
 ทางปฏิบัติคือบังคับที่ตีความว่าคุณประโยชน์ในฐานะศาลฎีกาพิจารณา
 เรื่องรางวัลของทุกซ์หรือนายกรัฐมนตรี ในฐานะกรรมการได้พิจารณาเรื่องรางวัล
 รางวัลทุกซ์แล้วก็เป็นศาลสูงสุดแล้ว ก็เข้ามาไม่ได้ ในทาง ปฏิบัติต่างกัน
 เพราะฉะนั้นเป็นการขัดกันกับฝ่ายศาล ต่างกับฝ่ายศาล ศาลแล้ว คือไม่ได้
 คำนวณความประสงค์ของหลักการ ก็คำนวณ ด้วย ความเข้าใจผิดในตัวหนึ่ง
 คือ เพราะฉะนั้นจึงเห็นว่า ตัดออกไม่ได้ ถ้าตัดออกก็หมายความว่าฎีกา

นายฉ่ำ จรรย์เนตร (นครศรีธรรมราช) : มาตรา ๕ อนุมาตรา
 ๓ กล่าวคือเรื่องรางวัลของทุกซ์ปรากฏผลมีอยู่ ๓ อนุมาตรา ๓ นี้ จะทำให้มี
 การรับรางวัลของทุกซ์เป็น ๒ ทาง คือทางหนึ่งคณะกรรมการเรืองรางวัล
 รางวัลทุกซ์ โดยเฉพาะ ๒. ทางนายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรีออกทางหนึ่ง
 รวมเป็น ๒ ทาง ดังนั้นข้าพเจ้ามีความเห็นว่าควรตัดอนุมาตรา ๓ ออกเสีย
 ได้ มีแต่ทางคณะกรรมการรับรางวัลของทุกซ์แต่ทางเดียว ตัดด้วยประ
 การทงปอง เพราะฉะนั้นถ้าตีความเรื่องรางวัลของทุกซ์ทางพิจารณายู๋ ทาง
 นายกรัฐมนตรี หรือทางคณะรัฐมนตรี ก็ให้โอนไปให้คณะกรรมการ
 รับรางวัลของทุกซ์ พิจารณาตามมาตรา ๒๐ และสั่งการไปได้ ถ้าเรื่อง
 รางวัลใดที่คณะรัฐมนตรีได้พิจารณาสั่งไปก่อนออกประกาศใช้ ก็ให้เป็นอันแล้ว
 กันไป เพราะเหตุว่าสภาของชาติไม่ควรจะตรากฎหมายให้ย้อนหลัง โดย

นัยกฎหมายอาชญากรรมสงคราม ดังนนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าสมควรตัดอนุมาตรา ๓ ของมาตรา ๔ เสียได้ โดยเหตุผลที่อภิปรายมาประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งขอเอาคำอภิปรายของผู้แทนราษฎรเข้ามาเป็นเครื่องสนับสนุนว่า สมควร จะตัดอนุมาตรา ๓ นออกเสียได้

ประธานสภาผู้แทน : สันนิษฐานดีสุดจึงจะยื่นขึ้นต่อ กว่าจะ ฎีเรื่องท่านว่าไม่ควรตัดออก

นายฉ่ำ จรรย์เนตร (นครสวรรค์) : ตัดออก เหตุผล เกิดจากคำอภิปรายมาแต่นั้นว่าสมควรตัดอนุมาตรา ๓ ของมาตรา ๔ ออกไป อันจะยังประโยชน์ ให้เกิดขึ้นแก่ชาวไทย ๑๘ ล้านคน โดยอาศัยเหตุผลของท่าน ผู้แทนราษฎรท่านอภิปรายแต่นั้นเป็นทางหนึ่ง อนึ่งถ้าท่านจะใส่ใจใน การบ้านและการเมืองโดยรอบคอบ เมื่อฟังท่านผู้แทนนครสวรรค์ว่า ไม่ควรตัดให้คงไว้ตามร่างเดิมของคณะกรรมการนั้นไม่ชอบ ความ เป็นอยู่ของประชาชนในขณะนั้นท่านผู้แทนราษฎรท่านใดกล่าวถึงความเดือด ร้อนอยู่เหตุที่จะคนานับ ข้าพเจ้าได้ประสบมาแต่ด้วยตนเอง เมื่อ สันนิษฐานว่าราษฎรกำลังเดือดร้อน ดังนนั้นเมื่อรวมกรรมการ ยื่น เรื่องราวของทุกเขตลงนัยที่ข้าพเจ้าอภิปรายแล้ว จะเป็นเหตุให้ตั้งคิดผู้เกิดขึ้น แก่ชาวไทย ถ้ายิ่งให้รัฐบาลเขาเดือดร้อนอยู่ไม่ชอบราชการ อย่างนี้เป็น วิตกกังวลรัฐบาลโดยใกล้ชิด ถ้ารัฐบาลใส่ใจในความเดือดร้อนของน ชยในเรืออาหารเครื่องนุ่งห่มต่าง ๆ สมควรที่จะรีบ ประกาศใช้ กฎหมาย ฉบับนี้และตัดอนุมาตรา ๓ นออกเสียทันที ท่านผู้ เป็นประธานที่เคารพ เหตุผลโดยย่ออันเป็นหลักสำคัญ ๆ มีเพียงเท่านี้ แต่อยากจะถามข้อซัก หนึ่งว่า รัฐบาลบางท่านกำลังเป็นยักษ์ ท่านจอมพล ป. พิบูลสงคราม ยังไม่จัดการ ท่านต้องรีบประกาศกฎหมายฉบับนี้โดยด่วน ท่านประธาน และผู้แทนของชาติไปรคทราบความทุกข์ของราษฎรให้มากที่สุด

ประธานสภาผู้แทน : มีนออกออกไปแล้ว นอกประเด็น ที่
พูดแล้วเห็นจะพูดได้แล้ว

นายวัง ศศิบุตร (แพร่) : มาตรา ๕ अनुมาตรา ๘ เราได้อภิปราย
แล้วจนแล้วแต่ยังไม่จบจนจะหมดเขตแล้ว เท่าที่อภิปรายมาแล้วพอที่จะวินิจฉัย
ได้ได้แล้ว ผมจึงขอเสนอให้ลงมติ
มีมติสมาชิกรับรอง

นายเสรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (บุรีรัมย์) : เท่าที่อภิปรายมา
แล้วมีข้อสงสัยหลายแห่งหลายมุมควรจะอภิปราย กันอีก ผมขอเบ็ดอภิปราย
ต่อไป
มีมติสมาชิกรับรอง

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอให้ลงมติ และมีผู้เสนอให้เบ็ด
อภิปรายต่อไป มีผู้รับรองถูกต้องทั้งต้องฝ่าย ข้าราชการอภิปรายที่ประ
ชุม ผู้ใดเห็นว่าควรเบ็ดอภิปราย โปรดชูมือขึ้น
มีมติสมาชิกยกมือ ๗ นาย

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดเห็นว่าควรลงมติได้แล้ว โปรดชู
มือขึ้น
มีมติสมาชิกยกมือ ๒๖ นาย

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันที่ประชุมอนุมัติให้ลงมติ การ
ลงมติอย่างนี้ มีที่เราปฏิบัติกันมาในด้านนักทนายเป็นข้อ ๆ มา อย่าง
ข้อ ๑ ข้อ ๒ เราก็ผ่านมาที่ตรงข้อ เพราะฉะนั้นในข้อนี้ก็เขาตามอย่าง
ที่เคยปฏิบัติมานั่นเอง ท่านผู้ใดเห็นควรคงใจตามกรรมาธิการ โปรด
ชูมือขึ้น

พ.ต.ต. หลวงเจริญตำรวจการ (อุทัยธานี) : ที่ว่าทำเป็นข้อ ๆ
อนุมาตรา ๓ นั้นจะตัดออกหรืออะไรก็ได้ทั้งอยู่นั้น

ประธานสภาผู้แทน : พูดใหม่เสนอใหม่ ได้มีผู้สงสัยและตั้งข้อ
สงสัยถามบอกให้ทราบบ้างเราได้พิจารณาในเรื่องนี้ให้ผ่านมาที่ระดับ ๆ มาคราว
ขอมติเฉพาะอนุมาตรา ๓ นี้ อนุมาตรา ๓ ท่านเห็นว่าควรจะต้องได้ความ
ตามที่กรรมการเสนอมาอย่างหนึ่งหรือไม่เห็นด้วย ท่านผู้ใดเห็นควร
จะได้ความ โปรดประชุม

มีสมาชิกยกมือ ๒๓ นาย

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดประชุม

มีสมาชิกยกมือ ๑๗ นาย

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่า ที่ประชุมอนุมัติให้คงไว้ตาม
ต่อไปพิจารณามาตรา ๕

เลขานุการรัฐสภา : มาตรา ๕ มาตรา ๖ มาตรา ๗ มาตรา ๘
มาตรา ๙ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๔
มาตรา ๑๕ มาตรา ๑๖ มาตรา ๑๗

นายไกรสร สุขสว่าง (ชัยนาท) : ในมาตรา ๑๗ นี้ ได้มีข้อ
ได้ว่า ถ้าหากว่าคณะกรรมการได้พิจารณาข้อสงสัยแล้ว ถ้าหากว่าเห็น
ว่าคดีนั้นมุ่งทางอาญาแล้ว จะขอให้เจ้าพนักงานสอบสวนมาพร้อมคำ
ให้การสอบสวนได้ ในชั้นนั้นในพระราชบัญญัตินี้ใช้คำว่า "ขอ"

ประธานสภาผู้แทน : นั่งก่อน ในมาตราที่กรรมการได้ยกมา
มีคำว่า "เรื่องราวร้องทุกข์" เท่านั้น ถ้าท่านตั้งใจสงสัยในคำนี้ขอลอง
หรือจะอภิปรายก็ได้

นายไกรสร สุขสว่าง (ชัยนาท) : ไม่คิดใจ

เลขานุการรัฐสภา : มาตรา ๑๗

๑๔๕๕ น.

นายใหญ่ สวิตชาติ (นครสวรรค์) : ข้าพเจ้าได้นั่งฟังการประ
 ชุมมาแต่จ รู้สึกว่าสถานการณ์มีความเป็นห่วงต่อประโยชน์ในการร้องทุกข์มาก
 เมื่อก่อนข้าพเจ้าได้สนับสนุนฝ่ายกรรมการ แต่ทว่าข้าพเจ้าขอคัดค้านท่าน
 ในการเพิ่มวาระ ๒ คือสถานการณ์ปรารถนาอย่างที่สุดที่จะให้เรื่องราว
 ร้องทุกข์ นมีผล แต่ที่กรรมการได้เพิ่มเติมมานั้น ถ้าคณะกรรมการ
 ได้ตั้งจำหน่าย จากสารบบบัญชี แล้ว ผู้เสนอ เรื่องราวร้องทุกข์ จะขอให้
 พิจารณาใหม่หรือขอเรื่องราวร้องทุกข์ในเรื่องนอกไม่ได้ ถ้าหากว่าทำ
 อย่างนั้นแล้ว จะเป็นการตัดสิทธิ์ในการร้องทุกข์เป็นอย่างมาก ในการตั้งตำ
 หนาคัด ข้าพเจ้าคิดว่าในการที่จะให้จำหน่ายเรื่องราวนั้นเป็นการไม่ชอบ
 เหตุข้าพเจ้าว่าเป็นการไม่ชอบหนักเกินเหตุสุดคงที่จะเรียนน การจำหน่าย
 บัญชีขอให้ นำหลักฐานมาแสดงนั้น ในการกำหนดไว้โดยกฎหมายฉบับนี้หรือ
 โดยอำนาจที่กำหนดให้กรรมการภายในเวลา ๖๐ วัน ก็ให้จำหน่ายบัญชี
 จากสารบบจะไม่ให้ยื่นเรื่องราวร้องทุกข์นั้น ข้าพเจ้าคิดว่ามาตรฐานไม่เป็น
 การชอบธรรม คือผู้ยื่นนสำหรับหลักฐานคดี หรือการนำหลักฐานมา
 แสดงคดี การกำหนดอาจจะเป็นการเสียหายหลายทางที่ผู้ยื่นจะไม่สามารถ
 ทำการได้ในกำหนดที่จะถึงจริงๆ และก็ไม่ได้เห็นเป็นการเสียหายแก่กรรมการ
 ใดๆอย่างใด เพราะเรื่องราวดังๆ ก็เก็บไว้ อย่างว่าคนในกรุงเทพฯ ยื่น
 เรื่องราวร้องทุกข์ยื่นต่อคณะกรรมการ แต่ตัวอยู่ที่เชียงใหม่ แต่เมื่ออยู่
 ที่เชียงใหม่ ต้องไปหาภักทเมื่อยี่สิบสองวัน ระยะ ๖๐ วัน หาพยานไม่ได้
 ไปจำหน่ายเสีย พอได้มาแต่จก็บอกจำหน่ายสารบบบัญชีไปเสีย
 แล้ว ต้องห้ามตามมาตรฐานทำไม่ได้ก็เป็นการตัดสิทธิ์ ข้าพเจ้าจึงไม่
 เห็นด้วย ในการกำหนดเวลาและจำหน่ายสารบบบัญชี เพราะว่าไม่มีผล

คัดกรรมการหรือผู้ยื่นเรื่องราวร้องทุกข์ ถ้าหากว่าไม่มีผู้ยุติก็ไม่มีผล
รายอะไร มีแต่บัญชีโฉนดเขานำมาได้อย่างไรก็ควรให้ทำไป จึงคิดว่า
เพิ่มมาไม่ควร ควรให้เป็นไปตามร่างเดิม

๑๕.๐๕ น.

หลวงอรุณพรพิศาล กรรมการ : เมื่อ ก่อน จะ พิจารณา
มาตรา ๑๗ ว่าเรื่องอะไรที่คณะกรรมการจะพิจารณาให้จำหน่ายออกจาก
สารบบบัญชีนั้น ในเบื้องต้นเราจะต้องถ้อยเสียก่อนว่าคณะกรรมการนั้นเป็น
คนกลางซึ่งตั้งมาได้ตั้งไปด้วยความเห็นชอบในพระบรมราชโองการ โปรดเกล้าฯ
แต่งตั้ง เพราะฉะนั้นต้องถือว่าเป็นการของเราเหมือนกัน ทั้งนี้การ
ที่ส่งพยานไม่ได้ตามที่ท่านว่า ในที่นี้ผมสงสัยว่าให้อ่างพยาน คืออย่าง
เท่านี้ และนำหลักฐานมาแสดงต่อคณะกรรมการหรือกรรมการ แต่ก็ไม่นำ
พาดขอหนังสือขึ้นเป็นเวลาดังเดยมาแต่ ๖๐ วันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ที่
นี้ท่านบอกว่าอาจอยู่ที่เชียงใหม่ เมื่อมีเหตุผลมาแสดงมาไม่ได้ก็ขแรงต่อเขา
ถามเหตุผลอันสมควรและเหตุสุดวิสัยตามวรรค ๒ ก็ยังร้องได้อีก ไม่ใช่
ห้ามเด็ดขาด ขอท่านได้พิจารณาถ้อยคำดูให้ดี เพราะฉะนั้นในการที่จะ
ไว้ ๓ คณะกรรมการเป็นคนกลาง ๒ ด้วยเหตุผลอันสมควรที่จะอ้างพยาน
หรือนำพยานมาไม่ได้ภายใน ๖๐ วัน เช่นอย่างพยานไม่อยู่ ที่ท่านว่าก็อาจ
ขแรงต่อคณะกรรมการว่าผมนำมาไม่ได้ ขอให้ท่านเตือนไปก่อน คณะ
กรรมการที่เป็นคนกลางก็จำเป็นต้องยอม อย่างผมยอมอย่างเดียวกับที่
ได้ปฏิบัติมาแล้ว

๑๕.๐๗ น.

นายใหญ่ สวัสดิชาติ (นครสวรรค์) : ประเด็นที่เถียงกันมา
นับแต่เดี๋ยวนี้ ถ้าตัดสินออกเสียจะเสียหลายอะไรข้าพเจ้าคิดว่าไม่มีประโยชน์

ที่จะบัญญัติไว้ มันไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย เหตุที่ดีด้วยจะบัญญัติไว้
 ก็ไม่ได้ประโยชน์อะไรจะตัดออกเสียก็ไม่ได้เสียอะไร คชเมื่อยนเรื่องราว
 แต่เขาคือเจ้าทุกข์ไม่นำหลักฐานมาหลักฐานไม่ได้ หรือคนยื่นเรื่องราว
 ร้องทุกข์ไม่ได้ประโยชน์ จะต้องนำหลักฐานมาให้กรรมการพิจารณา
 ถ้ากำหนดเช่นนี้จะยุ่งยากต่าง ๆ จะต้องเป็นทพอใจกรรมการ จะต้อง
 เป็นเหตุสุดวิสัยยุ่งยาก ไม่มีเสียเวลานั้นแหละไม่ยุ่งยาก ถ้าหากว่า
 เขียนขอร้องนแต่อกให้ประโยชน์แค่เพียงว่า ให้จำหน่ายตำรวจได้เท่านั้น
 เอง แต่ถ้าไม่จำหน่ายตำรวจก็ไม่เสียหายแก่กรรมการ แต่เสียหายแก่
 คนยื่นเรื่องราวร้องทุกข์ คนยื่นเรื่องราวร้องทุกข์ไม่มี ไม่ได้นำหลักฐาน
 มาอ้าง ไม่มีหลักฐานมาให้กรรมการพิจารณาได้ ผลเสียหายของ
 กรรมการไม่อะไรเลย แต่จะมีผลเสียหายแต่ของคนยื่นเรื่องราวร้องทุกข์
 เท่านั้น เหตุสุดวิสัยหรือไม่สุดวิสัยก็ตามแต่จะละเลยเสียบางซึ่งไม่เขาเหตุ
 สุดวิสัย ก็เรื่องอะไรจะต้องไปบัญญัติไว้เช่นนั้น และเมื่อไม่ได้นำมา
 ประโยชน์ก็จะเกิดขึ้นแก่ผู้ใดก็ไม่รู้ แต่ถ้าเหตุที่ว่าทพทมนนั้นอาจจะไม่เสีย
 หมายแก่กรรมการก็นำมากไม่เห็นเสียหายแก่กรรมการ มันไม่เสียหาย
 อะไร ข้าพเจ้าเข้าใจว่ากรรมการเป็นคนเที่ยงธรรมแต่ก็อดสงสัยความ
 บังคับให้คนยื่น เหตุทมนมากเพื่อให้ได้ปริมาณเห็นชกเห็นใจจากกรรม
 การนี้ แต่กรรมการกำหนดกำหนด ๖๐ วันต้องนำมา หรือถ้าเกิน
 ๖๐ วันคนยื่นเรื่องราวออกไม่ได้ เช่นนี้ไม่ได้รับประโยชน์อะไร ข้าพเจ้า
 คิดว่าบัญญัติเพิ่มมานมประโยชน์คนเดียวเพื่อที่จะจำหน่ายตำรวจ และถ้า
 ไม่ได้จำหน่ายตำรวจไม่ได้ก็ก่อให้เกิดความเสียหายแก่กรรมการ หรืออาจ
 โทษเลย นอกจากห้ามแก่ผู้ยื่นเรื่องราว เพราะแก่ไม่ได้รับความ
 ประโยชน์อะไรไม่เงื่อนไขของกรรมการได้ จริง ถ้าท่านไม่แต่งตั้งเหตุผล

คือกรรมการ กรรมการที่ไม่อาจสามารถวินิจฉัยได้ แต่นักเป็นการ
ทำความลำบากให้แก่เอกชนหนึ่ง ชาวเจ้าคิดว่าตัดออกไม่เสีย ควร
ตัดออกเสียตัดเอา

๑๕.๗๐ น.

พระมนูภาณวิมลศาสตร์ ประธานกรรมการ : ความ
ประสงค์ ทศณะกรรมาธิการได้ เติมความชอบ เขาไปก็ได้ เทียบเคียง กับ เรื่อง
ฟ้องความ คือในการฟ้องความนั้น ทั้งฟ้องกับบัญญัติข้อไปว่าภายใน
ในชายความก็ยอมจะมาฟ้องใหม่ได้ยก ข้อประการหนึ่งมาขอให้พิ-
จารณาใหม่ในเมื่อมีเหตุผลสมควร ทน เรือจรวดร้องทุกชั้นเราไป
เทียบเคียงกับเรื่องที่จะให้เสร็จเสียที คือผู้ถูกลดค่าหา ในระหว่างร้อง
ทุกชั้นนั้นก็จะได้เสร็จเรือจรวดกันทีเดียว คือขอของแต่อกไม่มาพาดจนเขา
จำหน่ายไปแล้ว แต่มารของยก เรืองก็ไม่เสร็จจึงหนักใจ จึงคล้าย
ว่ากำหนดขายความ และในเวลาเดียวกันก็การศึกษาประโยชน์ของผู้ยื่นเรื่อง
ราวเหมือนกัน ถึงแม้เรื่องที่ถูกจำหน่ายไปก็เป็นภายในระยะเวลา
แล้ว เรายอมให้ยื่นได้ยก แต่ถ้ำร้องกันบ่อย ๆ โดยไม่มีเหตุผลแล้ว ทำ
ให้เรื่องตงคาราคาซัง และผู้ถูกลดค่าหากรู้สึกร้อนใจเพราะไม่เสร็จสักที
อย่างนกรรมาธิการจึงเห็นความประโยชน์ที่จะเขย่นได้อย่างน

๑๕.๗๒ น.

นายฟอง สิทธิธรรม (อุบลราชธานี) : กระผมมีความเห็น
สอดคล้องกับท่านสมาชิก ททท.ทวงว่าควรจะตัดวรรค ๒ ที่คณะ กรรมการ
เต็มไปนอกออกเสีย ก่อนอื่นกระผมขอจะกราบเรียนท่านกรรมาธิการ
ทั้งสองวรรค แต่จะกล่าวถึงวรรค ๑ ก่อน (ตามหลักทั่ว ๆ ไปก็เป็นดังนี้

แล้วว่าพระราชบัญญัติฉบับต่อไปในกาลข้างหน้าคงจะค่อย ๆ ขยับขยายใหญ่
 โตขึ้น ค่อยเป็นประมอดจรรยาบรรณความมั่นคง เทียบได้กับจรรยา
 บรรณความแพ่ง เนื่องจากเป็นพระราชบัญญัติที่ออกมาครั้งแรก จะ
 ให้สมบูรณ์ทุกหมวดทุกมาตราที่ยอมเป็นไปไม่ได้ เราจะได้เห็นว่ามาตรา
 ๒๒ ของพระราชบัญญัตินี้เพียง ๒๒ มาตรา แต่เหตุที่เกิดขึ้นและวิธี
 จะดำเนินการในการยื่นเรื่องร้องทุกข์ ในการพิจารณาคดี ในการ
 ลงโทษคดี เกือบจะไม่อะไรผิดกับคดีความในศาลแพ่งและศาลอาญาเลย
 แต่ทำไมกฎหมายนี้มี ๒๐ มาตราเท่านั้น ก็เพราะเหตุว่าเป็นครั้งแรกเป็น
 การแก้ไขของพระราชบัญญัติ แต่อย่างไรก็ตามจากคำชี้แจงของท่าน
 กรรมการเมื่อครั้งก่อนก็แสดงให้เห็นแล้วว่า จรรยาบรรณการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์
 นี้เทียบได้กับจรรยาบรรณความแพ่งและอาญาโดยสนิทสนม จากตัวอย่างวรรค ๒
 ที่ท่านเพิ่มเติม ท่านก็อ้างว่าเทียบกันพอเพียงพอได้เทียบต่อศาลแต่
 ไม่นำพยานมาเมื่อถึงจนระบุพยาน ท่านเทียบอย่างหนักเป็นการดีให้
 เห็นความโน้มน้ำหนักว่าในอนาคตชั้นใดชั้นนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งรัฐธรรมนูญ
 ใหม่ให้สิทธิ เรื่องราวร้องทุกข์ใจว่า ราษฎรมีสิทธิ เสรีภาพจะ ยื่นเรื่องร้อง
 ร้องทุกข์ตามกฎหมาย ทนกฎหมายหนักมากก่อนรัฐธรรมนูญหมายความ
 ว่ายังนานจนกฎหมายนี้จะยิ่งใหญ่โตขึ้น แต่ความกว้างขวางเท่ากันกับ
 จรรยาบรรณความแพ่งและอาญา จึงได้ปัดข้อให้เป็นจุดพิงของฝ่ายคณะกรรมการ
 ราชการจะอนุโลมใช้ให้ต่างกัน ในลักษณะพยานหรือลักษณะยื่นฟ้องอะไรทุก
 อย่าง เหมือนกับคดีแพ่งอาญาอย่างนี้ไม่ได้ เพราะคณะกรรมการ
 ได้พิจารณาอย่างนี้ แต่เมื่อท่านเทียบว่าวรรค ๒ นี้ อนุโลมจากจรรยา
 บรรณความแพ่งแล้ว ผมจึงมีเหตุผลที่จะสนับสนุนท่านถ้าหากผู้เกี่ยวข้อง
 ที่ว่าวรรคนี้ ถ้าเราพูดถึงจรรยาบรรณความแพ่งจะเห็นได้ว่า การที่ศาลจะ

ตั้งจำหน่ายความออกจากตำรับความมนมเงนไซ้ . ไม่พึง ขยายนมเงนไซ้
 หมายถึงเหตุสุดวิสัย ไม่จำเป็นจะต้องบัญญัติตั้งที่เป็นไปได้เข้า เขา
 นำพยานมาไม่ได้เพราะฟ้าผ่า เพราะแผ่นดินไหว เพราะอาญาไซ้พระเบ็ด
 อย่างนี้เป็นธรรมดาเหตุเกินที่ไม่จำเป็นจะต้องบัญญัติเช่นนั้น การบัญญัติ
 เงนไซ้ในตั้งธรรมดาอย่างนั้น ขอประทานโทษสมมติว่าไม่ใช่วิธีที่ดีใน
 การบัญญัติกฎหมาย ตั้งเสียว่าเราจะให้เงนไซ้ได้ในวรรค ๒ นี้เราอาจ
 จะทำได้ ไม่ใช่เงนไซ้สุดวิสัยอย่างความเบบเรอของทศกณียนยาออก
 ไป คำแข็งของผมเมื่อก่อนอาจจะทำให้สถานหรือคณะกรรมการเข้าใจ
 ไม่ได้ ไม่ใช่อย่างนั้น ตั้งอย่างท่านเสนีย์มรเชษฐาญ เพราะ
 นั้นผม จะ ขอบุติ ได้ ด้วย คำสั้น ๆ ว่า เงนไซ้ ที่ บัญญัติ นั้น ทำ
 ให้การ ปฏิบัติ ไม่ได้ อันเฟดกซิเบ็ด ใช้ไม่ได้ โดยใน ทาง ปฏิบัติแล้ว
 จาก นั้น ก็ มี เหตุ ผล ตาม ที่ ท่าน สมาชิก ผู้ มี เกียรติ ได้ ถวาย ได้ นั้น
 โปรดฟังคำของผม คือว่ากฎหมายนี้ มาตราหน้ากบฏพิจารณาความ
 แห่ง ๓-๔ ร้อยกว่ามาตรา มาตราหน้ากบฏพิจารณาความอาญา ๒๐๐ กว่า
 รวมแล้วกฎหมายนี้ ๒๐ กว่ามาตรา ก็นความเท่ากับกฎหมายอื่น ๆ ๕๐๐-๖๐๐
 มาตรา เมื่อเป็นเช่นนี้ถ้าหากทางใดวิธีใดที่เราไม่ปฏิบัติให้เห็นแน่ชัด ไม่มี
 ตัวอย่าง ไม่พบข้อขัดข้องที่เกิดขึ้นเพื่อหาทางไว้แล้ว คงปล่อยให้ไปถึง
 คณะกรรมการ เมื่อเขาปฏิบัติไป ๓-๔ วัน เขาจะเห็นข้อบกพร่อง
 แล้วให้สมาชิกเสนอเพิ่มเติมขึ้นมา อันจะเป็นกฎหมายเรื่องราวร้องทุกข์
 และจะเข้ารูปทของรัฐธรรมนูญของเราต่อไป กระผมมีความเห็นเช่น
 เพื่อไม่ตัดสิทธิและความประสงค์ของราษฎร และท่านทุก ๆ ท่านจะไม่
 ต้องถกถกต่างหาในทางอื่น ๆ และเฉพาะอย่างยิ่งการบัญญัติกฎหมายไว้ถ้า
 บัญญัติไว้มีเจตนาที่จะเป็นไปไม่ได้กฎหมายนั้นย่อมไม่ได้ผล ตั้งใบบัญญัติ

ก็ไม่มีประโยชน์ เป็นธรรมดาเหตุเกิดที่จะต้องให้เขานำมาได้ เป็นเหตุ
 สดุดียกไม้ต้องการ หดกทั่ว ๆ ไปที่กระผมกล่าว ผมไม่เห็นด้วยกับ
 คณะกรรมการ แต่ว่าขอให้ท่านชี้แจงว่าบางทีอาจจะยอมเพราะเรื่อง
 นี้เป็นเรื่องที่ใหม่ และตามที่ท่านสมาชิกผู้มั่งเกียรติกได้กล่าวไว้ให้
 ท่านได้โปรดอ่านมาตรา ๑๘ ในบรรทัดที่ ๓ ไม่มีอะไร บรรทัดที่ ๒ เพื่อกำ
 ความเข้าใจให้กระผมจะขออ่านให้ที่ประชุมฟัง มาตรา ๑๘ มัดงั้น ถ้า
 ผู้เสนอเรื่องรางวัลของทุกซ์ได้รับหนังสือจากคณะกรรมการเรื่องรางวัลของทุกซ์หรือ
 อนุกรรมการ นี้ไม่มีอะไร แต่ค่อยไปมีบอกจำให้อ่างพยานและนำ
 หลักฐานมา อันนี้ที่กระผมข้องใจ เต็มใจให้นำพยานและหลักฐาน
 มา คณะกรรมการแก้บอกจำให้อ่างพยานและนำหลักฐานมา ข้าง
 พยานและหลักฐานทั้งสองอันนี้ กระผมข้องใจ ๆ อย่งไรนั้นขอให้กล่าวไป
 ถึงหลักทั่วไปอีกว่า พระราชบัญญัติธรรมนูญนี้ โดยหลักใหญ่ ๆ จะต้อง
 ตั้งกัน คนฟ้องก็ ศาลก็ รับไว้ จำหน่ายคดีก็ตาม ร้องทั้งการนำ
 พยานหลักฐานมา เราอนุโตมพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาต่าง ๆ นั้น
 ในทางศาลยุติธรรมการอ้างพยานกับการนำพยานนั้น ท่านที่เป็นทนาย
 และท่านที่อยู่ศาลคงเข้าใจดี หมายความว่าผู้นำพยาน หมายความว่า
 คนที่ขึ้นพยาน คนที่ขึ้นพยานคนที่ ๑-๒ ถึงคนที่ ๒๐ อ่างนายก
 ศาลที่อยู่ ข้างเสือกเบอนโดหิด ก็ยื่นไปยังพยาน คณะกรรมการ
 บอกว่าชี้กำหนดนั้น ฉะนั้นจะได้ฟังพยานหลักฐานของท่านผ่านไปแล้ว
 อันนี้เรียกว่าองค์พยาน ทนอรรถ ๒ บอกว่าให้นำพยานมานั้น ขอนตาม
 ศัพท์ธรรมดาที่เราอนุโตมว่าด้วยการนำพยานหลักฐาน การนำพยานใน
 ที่นี้หมายความว่า ผู้เสนอเรื่องรางวัลของทุกซ์ต้องนำพยานมา หมายความว่า
 ถ้า ถ้าเป็นวัตถุผู้หนึ่งต้องหว่าไป ถ้าเป็นบุคคลผู้หนึ่งต้องไปเชิญหรือไป

ข้างเขามา อย่างนี้เรียกว่านำพยาน ตามศัพท์กฎหมายที่เรารู้กันแต่ใช้กันทั่วไป แต่ในทางปฏิบัติถ้าหากจะใช้คำจำกัดบังคับนี้ให้ผู้อื่นเรื่องราวร้องทุกข์อย่างนี้แล้ว ผมคิดว่าปฏิบัติไม่ได้เพราะเหตุใด เพราะเหตุว่าการนำพยานหลักฐานที่ผู้ เสนอเรื่องราอร้องทุกข์จะนำมานั้น ไม่ใช่นำมาง่าย ๆ บางอย่างต้องให้อ่านาค ขอให้ดูในศาล พยานได้ที่เป็นญาติพี่น้องก็ดีที่เขามานำมาได้หรือของใด ๆ เราก็ระบุพยานให้นำมาแล้วเรานำมาเอง สัมมตเช่นผมเสนอเรื่องราอร้องทุกข์ของศาลกระกรมการชุดนี้ บอกว่าไม่ได้ ทำผิดอย่างโน้นอย่างนี้ แล้วผมอ้างรายงานการประชมของอุทธรณ์ แต่ตามกฎหมายผมต้องไปเปิดสมุดฟ้อง สัมมตของอุทธรณ์ของคณะกรรมการ แต่ผมเป็นราษฎรธรรมดา แม้แต่เข้ามาพระที่นั่งชนันต์สัมาคมก็ไม่ได้แล้ว เพราะฉะนั้นเขียนอย่างนี้คดีพยานในคดี

คนว่าถึงบุคคลบางคน เช่นผมเสนอเรื่องราอร้องทุกข์ของนายอำเภอคนหนึ่ง พยานของผมคือปลัดอำเภอหรือเป็นญาติใกล้ชิดของนายอำเภอ ผมจะไปเชิญเขามา จะไปบังคับเขามาไม่ได้ ผมต้องออกหมายขออำนาจคณะกรรมการในศาล ก็เป็นเช่นนั้น ถ้าเรานำไม่ได้ ก็ต้องขออำนาจศาล คือคณะกรรมการเรื่องราอร้องทุกข์ แต่กฎหมายใช้คำว่า นำมาอย่างนี้ก็เป็นการคัดพยานในคดี ผมอยากให้คณะกรรมการชี้แจงว่าทำไมจึงเขียนอย่างนี้ ทำไมไม่เปิดไว้กว้าง ๆ ให้ผู้อื่นโดยนัยกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งวิธีพิจารณาความอาญา อย่างนี้เป็นการศึกษาทาง ที่ผมกล่าวมา จะถูกผิดอย่างไร ผมอยาก จะฟังผู้ ใหญ่ ที่เขารอชานู ทาง กฎหมายเหมือนกัน นอกจากคณะกรรมการ

ประธานสภาผู้แทน : ประเดียด ขอโทษ มีผู้ทงถึงพรรค
๒ พรรค ผู้อภิปรายเมื่อหน้าของพรรค ๑ อยากจะให้เขาที่ละพรรค เพื่อ

ตั้งดอกแก้วารพิจารณา เมื่อมีผู้ทวงวรรค ๑. อยากจะให้พิจารณาวรรค ๑ ก่อน ในวรรค ๑ มีทวงถ้อยคำทกรรมาธิการแก้หน้าเป็นข้าง แล้วเติม คำอ้างขึ้นมาหน้าหน้าอย่างแฉะหน้า ๒ คำที่เติม นี้ให้กรรมาธิการขแจ้งก่อน

หลวงอรรดพรพิศาล กรรมาธิการ : คณะกรรมาธิการก็ได้พิจารณาไปในทำนองเดียวกัน เพราะฉะนั้นคณะกรรมาธิการได้ตัดคำว่า "นำ" เป็นคำว่า "อ้าง" นั้น ก็หมายความว่าไม่ต้องมีนำ คือให้อ้างพยาน ถ้าคณะกรรมาธิการเห็นสมควรจะสอบสวน ยังดีถานที่เกิดเหตุที่บัญญัติไว้ในมาตรา ก่อน ก็ให้ตั้งอนุกรรมการไป ทนให้นาหลักฐานมา ไม่ใช่ให้นำพยานมาอย่างว่า คือมีหลักฐานอะไรบาง ซึ่งกรรมาธิการเห็นว่าเขาสามารถนำมาก็นำมาไม่ใช่บังคับให้นำมา ทนทานว่ากรรมาธิการชุดนี้ต้องการให้พระราชบัญญัตินี้เป็นไปตามวัตถุประสงค์พิจารณาความแพ่ง ท่านกรรมาธิการพิจารณาความแพ่งนั้นเขาพระมาได้เมื่อไร ท่านว่าใช้อย่างนั้นไม่เข้ากับความเห็นของท่านเอง คณะกรรมาธิการ จะให้ผู้เห็นเรื่องราวของทุกขนำมาอย่างไรก็ได้ เพราะฉะนั้นการที่อาคณะกรรมาธิการตัดคำว่า "นำ" ออกเป็นผลต่อประสงค์ ไม่เต็มตามที่ตัด คงให้ มีนำพยานหลักฐานท่านจะเอาอย่างไรก็สุดแต่แต่ท่าน จะนำพยานหลักฐาน ๒ อย่างก็แล้วแต่ ท่าน หรือจะเอาความที่กรรมาธิการแก้เพื่อให้ตรงกับวัตถุประสงค์ของท่านนั่นเอง

๑๕.๒๕ น.

ร.ต.ท. สงกรานต์ อุดมสีทธิ (เพ็ชรบูรณ์) : เมื่ออนุญาตให้พูดถึงวรรคหนึ่ง ข้าพเจ้าก็จะพูด บาง คือข้าพเจ้า เห็นชอบที่กรรมาธิการว่าเขาอ้างมาใช้ นำนำชอกเสีย แต่ไม่เห็นชอบที่เขย่นว่าแฉะหน้าเข้ามา เพราะพยานหลักฐานเป็นเทคนิคจะแยกพยาน อย่างหนึ่งหลักฐานอย่างหนึ่งอย่างนอก ถ้าเช่นไปรับเงินอยู่ที่ธนาคาร อยู่ที่

ธรรมพากร อยู่ที่เขาหน้าที่จะนำมาอย่างไร หลักฐาน ไม่ใช่บุคคล
 หลักฐานเป็นศัพท์เทศน์แยกออกจากกัน ไม่ได้ ไม่ใช่ ภาษาอุทฺตม
 เพราะฉะนั้นจะเขียนว่าให้หาพยาน หลักฐาน อย่างนั้น แล้วจะเป็นประโยชน์ มาก
 ถ้าไม่เขียนประโยคที่ว่า ให้หาพยานนำหลักฐานมาแต่แยกกันไม่ต่อกันว่า
 อะไรเป็นหลักฐาน อะไรเป็นพยาน ใบบริบเงินเราก้เรียกว่า หลักฐาน
 แต่บางครั้งเขามาไม่ได้ แล้วอย่างนั้นจะมีประโยชน์อะไร ส่วนบรรพ ๓
 ข้าพเจ้าเห็นชอบกับกรรมการที่เขียนแต่ย่อ เป็นการพกผ่อนให้ มีการ
 อุดหนุนออกครึ่งหนึ่ง

หลวงอรอดพรพิศาล (กรรมธิการ) : ท่านคงตั้งแต่ต้นว่า
 ถ้าผู้เสนอเรื่องรางวัลของทุกขได้รับหนังสือจากคณะกรรมการ เรื่องรางวัลของทุกข
 หรืออนุกรรมการให้นำพยานและหลักฐาน ก่อนอื่น ท่านต้องนำ ท่านต้อง
 ได้รับหนังสือจากคณะกรรมการหรืออนุกรรมการ เสีย ก่อน ท่านคณะกรรมการ
 ท่านคงตั้งของเขามาเป็นกลาง เพราะเราตั้งโดยพระบรมราชโองการ
 อนุกรรมการนั้นผู้เสนอเรื่องรางวัลของทุกขได้ ๒ คน แต่คณะกรรมการ
 การแต่งตั้งนอกไม่เกิน ๒ คน อย่างนั้นไม่เห็นว่าเป็นการผ่อนผันหรือ คือ
 เขาอาจจะไม่ต้องอ้างก็ได้ เขาขยับเขยื้อนก็ได้ แต่แค่เขาจะพิจารณา
 เห็นสมควร ถึงอะไรที่เขาสามารถเห็นว่ามีหลักฐานได้ เขาก็บอก
 ว่าให้ท่านส่งของนำมา แล้วอย่างน้อยอนุกรรมการนั้นผู้เสนอเรื่องรางวัลของ
 ทุกขเห็นดีของคน

ร.ต.ท. สงครามดี อุดมสีทธิ (เพ็ชรบูรณ์) : ข้าพเจ้าก็ทราบ
 เป็นอย่างนั้นจริง เราตั้งกรรมการไป เราตั้งเขาเป็นกลาง แต่
 ว่าเขาเพียงตั้งอนุกรรมการ ๒ คน แต่กรรมการก็ไม่ว่าใครเป็นกรรมการ ซึ่ง
 ชาวบ้านก็ไม่ทราบ ชาวบ้านก็ไม่มั่งคั่งตั้งอนุกรรมการ ๒ นาย แต่จะ
 มั่งคั่งมีเสียงอะไรนอกเหนือไปทางอื่น แล้วกรรมการสั่งให้เอาเอกสาร

อย่างนั้นอย่างนั้นเห็นวาทชอบแต่หรือ อาจจะทำเองก็ได้ เพราะฉะนั้น
 เขามองว่าบรรดาเอกสารให้อ่าง ก็เผื่อถ้าอยู่กระทรวงทบวงกรม เรา
 เรียกได้ อ่างพยานก็ได้ อันนี้เป็นถ้อยชอบเป็นถ้อยสมควรแต่ ถ้า
 จะบอกว่าพยานให้แก่อ่างเอกสารให้นำมาอย่างนั้นอย่างนี้จะนำมาได้อย่างไร
 ถ้านำมาไม่ได้ของเชือกกรรมการที่เรากรอกนออยู่แต่ ถ้าอย่างนั้นจะตั้ง
 ทำไม่ก็เชื่อเสียเรื่อยไป เพราะฉะนั้นผมถึงว่า คำถามตั้งข้อตั้งกรรม
 การเพียง ๒ นายเท่านั้นแต่จะให้เขาเชือกกรรมการได้อย่างไร

พระมนูภาณวิมลศาสตร์ กรรมการ : ตามที่ท่านตั้งมา
 ผู้มีเกียรติดังตั้ง คำว่าพยานหลักฐานเป็นคำเดียว ที่จริงตามที่ท่าน
 ถูกลงแต่สำหรับท.ไซเป็นคำเทศน์ในวิธีพิจารณาความแพ่ง แต่ถ้าพระราช
 บัญญัติของเราไม่ได้ใช้คำเทศน์ คำว่าเชือกกรรมการตามบัญญัติ ท่าน
 คำว่า พยาน เป็นคำหนึ่ง หลักฐานเป็นอีกคำหนึ่งซึ่งเป็นภาษาไทยธรรมดา
 ไม่ใช่เป็นคำเทศน์ แต่ความประสงค์ของกรรมการทรงในข้อนี้คือ
 ว่าในกรณีที่มีหลักฐานซึ่งอาจจะเห็นเอกสารหรือว่าอะไรเล็กๆ น้อยๆ ซึ่ง
 สามารถจะนำมาได้ ก็อยากจะให้นำมา เมื่อกรรมการมีหนังสือขอ
 นำมาแล้ว ก็ควรจะนำมา แต่ถ้าพยานเป็นตอไม้คุดหรือเป็นวัตถุ ซึ่ง
 ใหญ่โตมากต่าง ๆ นานา ก็คงไม่สามารถจะนำมา ความประสงค์เช่นนั้น
 ไม่ได้ใช้ในทางเทศน์

ขุนคลังฤทธิศิกขรกร(นกรราชสีมา) : เท่าที่ฟังคำสั่งของ
 กรรมการ และท่านผู้ท.ไซในเรื่องนี้มีมีความเห็นดังนี้ ฝ่ายท่าน
 ถ้อยคำนั้นในวรรคหนึ่งว่าอย่างนั้นคือว่า ในเรื่องนั้นตามความในวรรคหนึ่งนั้นควร
 จะเป็น ๒ ข้อ ข้อที่หนึ่งคือเรื่องผู้ร้องทุกข์ได้รับหนังสือจาก คณะ
 กรรมการ ความในข้อนี้หรือข้อนั้นเมื่อได้รับแล้วถ้าไม่มาพาต่อหนังสือ

คือไม่ปฏิบัติกรอย่างหนึ่งอย่างใด ก็ให้จัดการตามที่ในวรรคหนึ่งนั้น ได้แต่คง
 ชยู่แล้ว ในเรื่องข้าพเจ้าเห็นว่าที่ไซค่างา ให้ข้างพยาน และนำหลัก
 ฐานมาแสดงต่อคณะกรรมการหรืออนุกรรมการนั้น ข้อความในคชชนน
 ไม่ควรใช้คำดำเนินา และนำคำดำเนินา ควรใช้แต่เพียงว่าให้ อ่างพยาน
 และหลักฐานต่อคณะกรรมการ ควรใช้คำดำเนินาอย่างนั้น ควรจะตัด
 คำดำเนินา หลังคำดำเนินา และออก และที่คำดำเนินา แสดง ถึงแม้ว่าจะคงได้ก็ไม่
 เป็นไร แต่คำดำเนินา นั้นไม่ควรเลยและยังควานนอย่างมีตมาชิกผู้มเกียรติ
 คนหนึ่งคือคุณสังกรานต์ฯ บอกว่าให้อ่างพยานหลักฐาน ถ้าจะใช้ย่าง
 นั้นก็ได้ ถ้าจะคิดถึงคำดำเนินา พยานหลักฐานก็ตรงกับท่านกรรมาธิการ
 กล่าวแต่ข้อความความหมายทั้งพยานและหลักฐานอยู่แล้ว เพราะฉะนั้น
 ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านกรรมาธิการก็น่าจะประนีประนอม และพิจารณา
 ตัดชอกเสียได้ เรื่องนั้นก็จะเป็นไปด้วยดี ขอเสนอว่าขอให้กรรมาธิ
 การพิจารณาเรื่องดังกล่าวที่ข้าพเจ้าได้เรียนขแรงมา

นายนิวัฒน์ ศรีสุวรรณนท์ (ร้อยเอ็ด) : ข้าพเจ้าได้ฟังคำอภิปราย
 ของฝ่ายค้านและคณะกรรมาธิการ แล้วเห็นพ้องด้วยกับ คณะกรรมาธิการ ที่ได้
 แก้ไขอย่างนั้นในวรรคหนึ่ง เพราะเหตุว่าถ้าเราจะไม่เอาตามคณะกรรมาธิการ
 แล้วจะยื้อเขาของเดิมมีว่า ให้นำพยานหลักฐานแสดงต่อคณะกรรมการ
 ถ้าเอาอย่างนั้นจะยังไม่ใหญ่ไม่เกิดผลเลย เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่า ที่
 คณะกรรมาธิการแก้ดงนั้น ข้าพเจ้า ขอเสนอให้คงไว้ตามความเห็นของ
 กรรมาธิการ

๑๕.๓๓ น.

นายเน้น เกษสุวรรณ (กระบี่) : เมื่อมาพูดถึงในคชชนนข้าพเจ้า
 ก็คงพิจารณาเหมือนกันที่ว่าทำไม กรรมาธิการจึง ได้พยายามสกัดเดิม อะไรด้วย

ประการต่าง ๆ ก็ครั้งแรกกรรมการคงจะตั้งใจด้วยความเจตนาดีเพื่อให้
พระราชบัญญัตินี้ ได้มีประโยชน์ต่อประชาชนจริง ๆ แต่หาได้เนedyใจถึงความ
เท็จจริงตามที่อื่นต่าง ๆ ไม่ เพราะฉะนั้นจึงทำให้การตกเต็มเป็นผล
ร้ายต่อประชาชนอย่างร้ายกาจทีเดียว ซึ่งทำให้ผลของการร้องทุกข์เสียหาย
ตั้งข้าพเจ้าจะให้เหตุผลดังต่อไปนี้

ประธานสภาผู้แทน : เคยจด คอจดขอขาคาทอกปรายนคองรรมค
ระวงคค ในทนเรากถงทุดเรองเนพเวหนาทเขรเขยนเทเรคตนเรอไม่เห
คดยในค่านขยงไรก่าไป ถบขกควมผู้เขยนเนนขยงพนผู้เขยนเนนขยง
ขรพเจอนกควจะกระทบทกระเทอนคคใจเรคตองนคควถงครวจเรอเนนบง เขา
คเนนบงคขยงนคดยคองรรมคระวง

นายเน่น เกษสุวรรณ (กระบี่) : ข้าพเจ้าเคยเป็นเหมือนกันแต่
บางคนกว่าข้าพเจ้ามอบอนข้าพเจ้าก็ไม่โกรธเพราะจริง ที่ใช้คำว่าแนะนำมา
นั้นจะไม่โตผลก็เนื่องจากว่าเช่นราษฎรร้องทุกข์มาบอกกรรมการ กรรมการ
จะให้หน้าหลักฐานเหล่านั้นหรือพยานเหล่านั้น เป็นคนฉ้อโกงสารทุกข์ข้าเถอ
กตหรือคณะกรรมการจึงหุดคคหรือหน่วยราชการกต แล้วจะให้ราษฎร
ไปเขาได้ขยงไร เมื่อรู้ว่าจะให้เอามาไม่ได้ ยกตัวอย่างง่าย ๆ ขยงน
แล้วผลที่สุดคณะกรรมการกตตามทมมาเมื่อจะเอาก้เขาไม่ได้ ก้จวหนาย
ไป เรองนขอ ใหนถงขอเท็จจริงคเถจะว่าจะเอามาได้ขยงไร จะคค
คอกมาขยงไรได้ นคตองอยทกรรมการ เป็นหนาทของกรรมการ ทำไม
ให้เขานำหลักฐานมา เช่นมันทำไม่ได้ คคคอกไปก็ไม่ได้ทานประธาน
ถายขยงนคระกนย

หลวงอรรถพรพิศาล กรมวิชาการ : ท่านสมาชิกเห็นจระมอง
เคยไป ขอได้โปรดพิจารณาตุ่อกครั้งหนง ข้าพเจ้าจะขอขแรงให้ฟัง ใน

มาตรา ๑๖ อนุมาตรา ๑ พทว่า ในการพิจารณาเรื่องรางวัลของทุกชั้นให้คณะ
กรรมการหรืออนุกรรมการแต่ละกรณี เรียกให้ผู้เสนอเรื่องรางวัลของทุกชั้น
นำพยานหลักฐานมาประกอบการพิจารณา การนำพยานหลักฐานนี้ไม่มี
ใครได้ประวิติศักดิ์คน แต่อาจอ้างกันเฉย ๆ ว่ามีการแก้ไขแล้วในชั้นนี้ไม่
ถูก ทบอกล่าวอ้างแต่ให้นำหลักฐานมาแสดง ก็ยังไม่นำมา ถ้าอย่างนั้น
จึงให้จำหน่ายบัญชีคดีนั้นเสียจากสารบบ ข้าพเจ้าได้ขีดเอาอยู่ในอนุมาตรา ๑
กรรมการคงจะไม่ใจไม่ ใต้ระกำ เพราะว่าไม่ใช้ข้าราชการประจำ ไม่
ใช้เข้ากับฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง โดยความเห็นของข้าพเจ้าดังนี้

นายคล้าย ละอองมณี (สงขลา) : เรื่องที่ได้โต้เถียงนั้นคือ
เรื่องหลักฐาน หรือไม่หลักฐานนั้น ตามที่กรมการพิจารณา เมื่อเปิด
ไปดูวรรค ๒.....

ประธานสภาผู้แทน : เดียวก่อน วรรค ๒ นั้นเอาไว้ก่อน เอา
วรรค ๑ เดียวก่อน

นายเสรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (บุรีรัมย์) : เมื่อได้โต้เถียง
กันมานานแล้ว ผมได้อ่านที่กรรมการเพิ่มเติมมาคือ คำว่า ขอให้นำ
พยานหลักฐานมาแสดง และคำว่าให้ข่างพยานหลักฐานมาแสดง ทั้งสอง
คำนี้เมื่อพิจารณาดูโดยใกล้ชิดแล้วไม่เห็นจะแตกต่างกันเลย คำว่า ให้
ข่างพยานหลักฐานมาแสดงนั้นก็หมายความว่าหาพยานหลักฐานต่าง ๆ มาแสดง
แต่ให้นำพยานหลักฐานมาแสดง ทั้งสองอย่างนี้ก็แสดงอยู่แต่ต่างกัน ก็
เหมือนกันทั้งสองอย่าง

ประธานสภาผู้แทน : ขอโทษ นี่ท่านจะสนับสนุนฝ่ายกรรมมาธิ-
การใช่หรือไม่

นายเสรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (บุรีรัมย์) : ใช่

ประธานสภาผู้แทน : ถ้าเช่นนั้นไม่ใช่ มาตอนหลังดีกว่า

นายเทพ เกตุพันธุ์ (อุตตรดิตถ์) : ในพรรคที่หาให้อ่างพยาน
หลักฐานแนะนำหลักฐานมาแต่ตั้งนี้ คือความเมตตาต่อบกขัยเหมือนกัน คือ
คำว่า อ่าง กับคำว่า น้ำ นั้น อ่างกับน้ำ การนำเป็นการลำบากแก่ผู้ร้อง
ทุกข์ ความหมายของพวกรวมเข้าใจอย่างนั้น คือว่าจะไปทำความ
ลำบากให้แก่ผู้ร้องทุกข์เปล่า ๆ เพราะฉะนั้นให้เขียนแต่เพียงว่าอ่างพยาน
หลักฐานมาแต่ตั้งเท่านั้น กรรณเข้าใจว่าไม่มีอะไรจะกระทบกระเทือนกันมาก
เลย ความหมายอย่างนี้ ถ้าหากว่าอ่างพยานและพยานหลักฐานมาเพิ่มงาน
เข้าอีก จะเป็นเหตุสุดขีดของผู้ร้องทุกข์ได้ กรรณเห็นว่าท่านกรรมาธิ
การคงจะมีความเห็นอย่างหนักได้

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ใช่อย่างนั้น ถ้าไม่อย่างนั้นไปกันใหญ่
คือว่า คุณตั้งกรรมาธิได้เดี๋ยวนั้นมาเฉพาะประเด็น อ่างกับน้ำ กรรมาธิการ
ไม่ยอม ฝ่ายค้านผู้สนับสนุนผู้ขอเปลี่ยนแปลงคือคุณตั้งกรรมาธิคดีของฉันสนับสนุนคน
ละคราวของคุณมาประเด็นใหม่ เพราะฉะนั้นเคยอภิปรายฟังไม่เข้าใจ
คุณเกษม

นายเกษม จงสวัสดิ์ (กำแพงเพชร) : ฉะนั้นข้าพเจ้าจะพูด
จะให้พูดเป็นฝ่ายค้านหรือฝ่ายสนับสนุน

ประธานสภาผู้แทน : สนับสนุน

นายเกษม จงสวัสดิ์ (กำแพงเพชร) : ถ้าอย่างนั้นยังไม่พูด

นายโชติ วิชัยดิษฐ์ (สุราษฎร์ธานี) : ข้าพเจ้าไม่ใช่นักกฎหมาย
แต่ข้าพเจ้าเห็นว่ากรรมาธิการที่นำออกนั้นคัดค้านเกินไป เพราะการที่จะใช้
คำว่าน้ำ นั้นลำบากแก่ผู้ร้องจะนำพยานมาอย่างไรได้ บุคคลไม่มีอำนาจจะ
นำพยานใช้อ้างเป็นที่สุด คืออย่างนาย ก. นาย ข. นาย ค. เป็นพยานก็ได้

ส่วนนำหลักฐาน หลักฐานบางทีมีไปแต่ครึ่งเช่นอย่างผู้ร้องกล่าวหาว่าเขาได้รับความเดือดร้อน เขาอาจนำมาไม่ได้ อย่างที่อำเภอ ผู้ร้องกับบอกว่าเป็นที่อำเภอ ให้กรรมการสอบสวนออกไปเอาเอง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นด้วยและสนับสนุนกรรมการ

นายเกษม จงสวัสดิ์ (กำแพงเพชร) : ข้าพเจ้าเห็นว่าถ้าหากอภิปรายก่อนว่า นำหรืออ้างกันแน่นอนเช่นเดียวกัน ถ้าพิจารณาไปถึงคำ ว่า อ้าง อ้างได้ เป็นแต่อย่างตายตักษณตักษร ส่วนนั้นเป็นลักษณะผิดกัน นำเคตขอนทมา ที่ไม่พิจารณาถึงว่า ผู้ที่จะร้องทุกชั้นเป็นคนที่ไม่ใช่หลักฐาน ความจริงผู้ที่จะร้องทุกชั้นย่อม เป็นเคตขอนทจากผู้ทรงอำนาจด้วยประการต่างๆ อย่างคนยากจนโดยมาก เพราะฉะนั้นก็จะให้กรรมการสอบสวนจึงไม่

ประธานสภาผู้แทน : ข้าพเจ้านึกว่าอย่างนี้เฉพาะแต่คดีหนึ่งต่อเพียงสองสามคำ ได้อภิปรายกันมา เข้าใจว่าที่ประชุมมักจะเข้าใจกันดีแล้ว และมีนักเกิน ๓๐ นาทีก็แล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าจะผ่านไปได้แล้ว เรื่องพวกเราจะค้านหรืออย่างไร จะเอาตามกรรมการหรือร่างเดิมเท่านั้นเอง คือกรรมการให้แก้ต้องไปร่างเดิม แต่ร่างเดิมเราก็ได้ขแรงมาตั้ง นมประเด็นขยเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นผมขอกจะขอให้ตั้งมติกันในสองห้องสี่ห้องสามคำนี้ จะได้หรือไม่ จะได้ด้วยกันในวาระสองต่อไป คอยถามหมหตักขยว่าคนแต่งกรรณคดี ขอให้แก้ขยคำ ไม่เห็นตามกรรมาธิการ สัมมตว่าไม่เห็นด้วย ทนทอภิปรายอภิปรายสนับสนุนก็ขอไม่เห็นด้วย เพราะฉะนั้นมติถึงตามร่างเดิม นั้นเป็นอย่างนี้ ทำให้ข้าพเจ้าคิดว่าเสียเวลาจริงๆ และข้าพเจ้าก็ไม่เคยขอให้ตั้งมติเลย

ร.ต.ท. สงกรานต์ อุดมสีทธิ (เพชรบูรณ์) : กระผมเห็น

ขอด้วยกรรมวิธีการ เพราะฉะนั้นผมขอประนอมประนอม อ่างและให้น้ำ
ได้ผลตรงเคียง ๕๐% ถ้าอ้างทั้งหมดคิดว่าจะได้ผลเต็มกวาง เพราะเรา
แยกไม่ได้ว่าอันไหนเป็นพยานอันไหนเป็นหลักฐาน เพราะฉะนั้นถ้าจะให้
ตัดสินอย่างทั้งหมดนี้ คือทั้งพยานและหลักฐาน ถ้าไปเอาอย่างเต็มกวางไป
กันใหญ่กระผมเห็นด้วย แต่ไหน ๆ จะทำก็ขอความกรุณาให้ตัดออก
อย่าให้มันครึ่ง ๆ กลาง ๆ เลย ผมเห็นอย่างนี้

นายบุญคุ้ม จันทศรีสุริยวงศ์ (กรรมวิธีการ) : คือตามร่าง
เดิม หรือตามที่คุณสังกรานต์เสนอมา กรรมวิธีการนี้ขอขออนุญาตให้เป็น
ไปตามกรรมวิธีการแก้ไขที่หนึ่งโดยมีเหตุผลที่ชัดเจนว่า ในการที่เอาพยาน
หรือหลักฐานมาศาล คุณถามใจทักหรือจำเลยทัก ทักอะไรหลักฐาน
มาพิจารณาอัน สิ่งใดนำมาได้ก็ให้นำมา สิ่งใดนำมาไม่ได้ก็ไม่ต้อง
นำเข้ามา เพราะเมื่อยื่นข้อกล่าวหาแล้วศาลก็ไม่เรียกมาได้ พก
เหมือนกัน อย่างที่กรรมวิธีการแก้ไขที่หนึ่งเพราะว่าถ้าศาลถามตามตัว
อักษรอย่างเคร่งครัดแล้วต้องนำมา จะไม่นำมาไม่ได้ บางอย่างก็อย่าง
ที่สมาชิกก็ปรายถูกต้องแต่เมื่อนำมาไม่ได้ก็ให้ต่างได้ สิ่งไรนำมาได้ก็
ให้นำมา เราถือตามหลักข้อพิจารณา เพราะฉะนั้นกรรมวิธีการ
ขออนุญาตตามที่ขแรงมานี้โดยมีดังหลังข้ออย่างนี้

นายสมรรถ เอี่ยมวิโรจน์ (นรชิวาส) : เท่าที่พูดกันมาก
เป็นเวลาพอสมควรแล้ว ขอเสนอให้ตั้งมติ
มีสมาชิกปรอง

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอให้ตั้งมติ ไม่มีผู้ทักท้วง ถือ
จากประมุขอนุมัติให้ตั้งมติได้ ประเด็นนี้ถ้าจะเอาตามร่างกรรมวิธีการ
หรือจะเอาตามร่างเดิม คือขอเพราะถ้อยคำเนอวรรค ๑ นั้นเท่านั้น ที่แก้ข้อ

ว่า “ให้มา” เป็น “ให้อ่าง” ผู้ใดเห็นว่าควรเขาตามร่างกรรมการ
ไปรดขกมชชน

มัสมาชกขกมช ๓๐ คน

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดไม่เห็นด้วยไปรดขกมชชน

มัสมาชกขกมช ๖ คน

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันจำเป็นไปตามร่างกรรมการ

วรรค ๒

๑๕.๔๗) น.

นายคล้าย ละอองมณี (สงขลา) : วรรค ๒ นี้ ข้าพเจ้าคิด

ใจยิ่งกว่าไม่ควรมีอย่างที่ กรรมการแสดงไว้ เพราะว่ามีจะ
เกิดเป็นเรื่อง แทนที่จะงานน้อยจะกลายเป็นงานมากขึ้น กัดอาจคิดว่า
ล้มหมดว่า กรรมการพิจารณาแล้ว ผู้ที่ยื่นเรื่องราวร้องทุกข์ไม่น่าหัดที่ฐานมา
แต่ตั้งเป็น เหตุให้จำหน่าย คดีเสียแต่ผู้ร้อง มาร้องทุกข์ใหม่
กรรมการ บอกว่าจะต้องแสดงเหตุผล ในการแสดงเหตุผลนั้นก็เป็น
ธรรมดาผู้ที่มาร้องทุกข์บอกความเหตุสุดโต่งด้วย อย่างนั้น ถ้ากรรม-
การเชยและฟัง เหตุสุดโต่งปากเปล่าแล้ว ข้าพเจ้าก็เห็นว่าไม่ประโยชน์อะไร
ที่จะบัญญัติไว้ ถ้าจะถือตามอย่าง โรงศาลแต่ก็คือนำพยานมาแสดง
หรือขอเหตุผลมาอ้างว่าเพราะเหตุไรจึงไม่นำมาสืบตามกำหนดได้ ข้าพเจ้า
ว่าถ้าอย่างนั้นแสดงจะคงทำงานเป็นการมากขึ้น ผู้ปลัดขังไว้ให้เป็นไป
ตาม ระเบียบคดี ถัดมา ข้าพเจ้า เห็นว่า กรรมการ ควร จะทำ อย่าง
ถ้ากรรมการจะทำอย่างวรรค ๒ แล้ว เรื่องจะมากมายก่ายกอง
มากขึ้น เรื่องเดียวกันจะกลายเป็นสองเรื่องไป คิดเราจะต้องให้เขา
ชี้แจงว่าทำไมจึงไม่นำพยานมาสืบตามกำหนด หรือว่าเหตุที่ไม่สามารถมา
เพราะอะไร จะไปกันใหญ่ หรือท่านกรรมการสมเกียรติคุณผู้ใดจะ
มีเหตุผลบ้างที่จะไม่ให้เป็นอย่างที่ข้าพเจ้าขอ โปรดชี้แจงด้วย

นายเสรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (บุรีรัมย์) : ที่ผ่ายคานดุกชน
 มาเมื่อก่อนบอกว่าเหตุสุดวิสัยไม่ควรจะให้มีนั้น กระผมขอสนับสนุนฝ่าย
 กรรมการ หัดก่อนจะเห็นได้ง่ายๆ ในประมอดแห่งกัมบอถ เมื่อเรา
 พ้องความไว้ แต่ก็ไม่มาได้โดยเหตุสุดวิสัย • คัดคัดคืนให้แพ้ ไปแล้ว
 เขาก็ชอบที่จะมายื่นต่อคัดขอให้พิจารณาได้ เพราะเกี่ยวข้องกับพื้นฟ้าอากาศ
 ซึ่งอาจจะมาไม่ได้ โดยมากมารถไฟ แต่รถไฟก็ควรจะเป็นต้น เกิดแผ่นดิน
 ดินไหว น้ำท่วม อุทกภัยต่างๆ เพราะฉะนั้นเห็นได้เพื่อประโยชน์แก่ประชา
 ชนให้ยื่นคำร้องทำไมไม่ได้ และทำไมเมื่อก่อนเขาเขียนอย่างนั้นจะมาร้องเมื่อไรก็
 ร้องได้ ข้าพเจ้าเห็นว่าแทนที่จะรวบรัดจะไปกันใหญ่ เพราะเหตุที่เมื่อเขา
 ไม่นำพยานหลักฐานมากก็ปล่อยให้ตั้ง ๒ ปี ๓ ปี เมื่อเขาไม่หาหลักฐานมา
 พร้อมและเดือนไปอย่างนั้นก็ทำให้เสียความยุติธรรมไป งานก็ล่าช้า แทน
 ที่จะให้เร็วก็เป็นช้า เพราะฉะนั้นกรรมการเขียนไว้เพื่อเหตุสุดวิสัยอย่างต
 เลิศ ข้าพเจ้าเห็นชอบตามกรรมการที่แก้ไขมาน

นายวิง ศิริบุตร (แพร่) : ได้ฟังคำอภิปรายและอ่านค่างหนึ่งดี
 เป็นที่พอใจแล้ว ขอตั้งมติ

มติสมาชิกรับรอง

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้ขอตั้งมติ ไม่มีผู้ใดทักท้วงข้าพเจ้าถือ
 จากประชุมอนุมัติให้ตั้งมติได้ ผู้ใดเห็นว่าควรเป็นไปตามร่างเดิม โปรด
 ชกมือชน

สมาชิกยกมือ ๖ คน

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดเห็นว่า ควร เป็นไป ตาม กรรมการ
 โปรดยกมือชน

สมาชิกยกมือ ๒๕ คน

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่า เป็นไป ตาม กรรมการ

เลขาธิการรัฐสภา : มาตรา ๓๘ มาตรา ๒๐ มาตรา ๒๓

มาตรา ๒๒

ประธานสภาผู้แทน : หมตการปรึกษาในวาระที่ ๒ แล้ว คือ
ไปเป็นการพิจารณาในวาระที่ ๓ ท่านผู้ใดเห็นอ้างพระราชบัญญัติอันควรใช้
เป็นกฎหมายได้ โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓๕ คน

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓ คน

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่า ที่ประชุมอนุมัติให้ ร่างพระราช
บัญญัติอันใช้เป็นกฎหมายได้ เวลาพอสมควรแล้ว ขอเลิกประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๖.๕๔ นาฬิกา

สุรินทร์ ถังดากกร ผู้จัดรายงาน

สุพันธ์ จิตรภักดิ์ ,,

โฉมเฉลา ถังดากกร ,,

พิพัฒน์ เอกโรหิต ,,

ฮาร์วีย์ สุ่มบุญ ,,

ศิริ มนไตรเวศย์ ,,

โชค คุปตะจาทิน ,,

อุดม พดอยสังข์จาดัย ,,

ประภัสร์ จินตามัย ,,

เด็ก - จารุณัฐ ,,

เจริญ บัณฑโร
เลขาธิการรัฐสภา

เกษม บุญศรี
ประธานสภาผู้แทน